

ஸ்ரீ.கிருஷ்ணய பரமாத்மனே நம:

ஸ்ரீ மத் பாகவதம்

ஏழாவது ஸ்கந்தம்

மொழிபெயர்த்தவர் :

இஞ்சிக் கொல்லு

பிரகாசம்ஸ்ரீ ஆர். சிவராம சாஸ்திரிகள்

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்

ஸ்ரீ தேவதவிநாயகர் தெரு

கும்பகோணம்

சுருதிபாசனம்

சுருதிபாசனம்

சுருதிபாசனம்

சுருதிபாசனம்

சுருதிபாசனம்

சுருதிபாசனம்

சுருதிபாசனம்

சுருதிபாசனம்

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
1.	பார்ஷதர்களுடைய சாபம் ...	1
2.	ஹிரண்யகசிபு தன் மாதாவைச் சமாதானஞ் செய்தது ...	8
3.	ஹிரண்யகசிபு வரம் பெற்றது ...	17
4.	ஹிரணியகசிபு உலகத்தை உபத்திரவித்தது	22
5.	பிரகலாதரைக் கொல்ல முயற்சித்தது ...	28
6.	பிரகலாதர் சிறுவர்களுக்குத் தத்துவத்தை உபதேசித்தது ...	38
7.	நாரதருடைய உபதேசம் ...	43
8.	ஹிரண்யகசிபுவின் வதம் ...	52
9.	பிரகலாத ஸ்துதி ...	62
10.	பகவான் பிரகலாதரை அநுக்ரகித்தது ...	74
11.	பொதுவான் தர்மம் ...	83
12.	ஆசிரம தர்மம் ...	90
13.	ஊதியின் தர்மம் ...	95
14.	சுருஹஸ்த தர்மம் ...	102
15.	மோட்ச தர்மங்களுடைய சுருக்கம் ...	108

ஸ்ரீ வேதவநாயகர் துணை

ஸ்ரீ ம த் பாகவதம்

ஏழாவது ஸ்கந்தம்

அத்தியாயம் 1

பார்ஷதர்களுடைய சரபம்

அதனைக் கேட்ட அரசன் மகரிஷியை நோக்கி, “ஓ பிராம்மண! ஸ்ரீபகவான் எல்லாப் பிராணிகளையும் சமமாகப் பார்ப்பவர்; ஸஹிருத்தாக இருப்பவர்; அப்படிப்பட்ட பகவான் இந்திரனுக்காகப் பிராகிருத புருஷன்போல் அசுரர்களைக் கொல்வது நியாயமா? பரமானந்த சுருபியான பகவானுக்குத் தேவர்களால் ஆகவேண்டிய காரியம் ஒன்றுமில்லையே. அசுரர்களிடத்தில் அவருக்குத் துவேஷமும் இல்லையே. மேலும், குணங்களற்றவராகிய அந்தப் பகவானுக்குப்பயமுமில்லையே. ஓ மகா பாக்கியமுள்ளவரே! ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய குணங்களைப்பற்றி மிகுந்த சமுசயமிருக்கிறது. அதனை நிவர்த்திக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

4—22. அதைக் கேட்டுச் சுகர் அரசனை நோக்கி, “ஓ மகா பாக்கியமுள்ளவரே! ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் சரிதம் மிகவும் அற்புதமானது; பாகவதரான பிரகலாதருடைய மகிமை பகவானிடத்தில் பக்தியை விருத்தி செய்யக்கூடியது என்று நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளால் கானஞ்செய்யப்படுகிறது. மேலானதும், புண்யகரமானதுமான அந்த ஹரிகதையை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை நமஸ்

கரித்துச் சொல்லுகிறேன். பிரகிருதிக்கும் மேலானவரும், சகல ஜகத்திற்கும் காரணரும், உற்பத்தியற்றவருமாகிய பகவானுக்கு ஒருவரிடத்தில் பிரீதி, மற்றொருவரிடத்தில் துவேஷமென்ற பேதபுத்தி இல்லை. ஆனாலும், அவர் தம்முடைய மாயையின் குணத்தால் சிலருக்கு க்ஷேமத் தைச் செய்பவரும், சிலருக்குக் கெடுதியைச் செய்பவரு மாக ஆகிறார். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்கள் பிரகிருதியின் குணங்கள். அவைகள் ஆத்மாவின் குணங்களல்ல. அவைகள் ஒரே சமயத்தில் விருத்தி யடைகிறதும் இல்லை; குறைகிறதும் இல்லை. ஸத்வகுணம் விருத்தியாகும்பொழுது தேவதைகளையும், மகரிஷிகளையும் பகவான் அந்தக் காலத்திற்குத்தக்கபடி அடைகிறார். ரஜோகுணத்திற்கு ஜயகால மேற்படும்பொழுது அந்தக் குணத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்ட அசுரர்களையும், தமோகுணத்தின் ஜயகாலத்தில் அதனைப் பிரதானமாகக் கொண்ட யக்ஷர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும் அநுக்கிரகிக் கிறார். அக்னியானது ஒன்றுனாலும் எப்படிக்கட்டை முதலியவைகளை ஆசிரயித்து அநேகவிதமாகத் தோன்று கிறதோ, எப்படி ஜலமானது ஒன்றுனாலும் பாத்திரபேதத் தால் பலவகையாகத் தோன்றுகிறதோ, எப்படி ஆகாயம் முதலியவை ஒன்றுனாலும் உபாதி சம்பந்தத்தால் அநேக மாகத் தோன்றுகின்றனவோ அப்படி ஆத்மா ஒருவராலு ம் பலவகையாகத் தோன்றுகிறார். தேகம் முதலிய வைகளைக் காட்டிலும் விலட்சணரென்று தனியே தோன்ற வில்லை. ஆனாலும் வித்துவான்கள் காரியம், காரணம் இவைகளை நன்றாக விசாரித்து விவேகத்தால் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். எப்பொழுது ஜீவனுடைய உபயோ கத்திற்காகத் தேகத்தைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற இச்சை உண்டாகிறதோ, அப்பொழுது ரஜஸ்ஸைத் தனியே சிருஷ்டிக்கிறார். விசித்திரங்களான அந்தத்

தேகங்களில் கிரீடிக்க விரும்பும்பொழுது ஸத்துவத்தை சிருஷ்டிக்கிறார். சங்கரிக்க விரும்பியபோது தமஸ்ஸைத் தனியாகப் பிரிக்கிறார். ஓ அரசனே ! பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவர்களை நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு அமோகமான காரியத்தைச் செய்யும் ஈசுவரன் அவைகளுக்குச் சகாயமாகச் சஞ்சரிக்கும் காலத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறார். அந்தக் காலமும் ஸத்துவத்தை விருத்தி செய்கிறது. பகவான் தேவர்களை விருத்திசெய்கிறார். மேலும் விசேஷ கீர்த்தியுள்ள பகவான் அவர்களுக்கு விரோதிகளும், ரஜஸ், தமஸ் இவைகளின் சுபாவமுள்ளவர்களுமான அசுரர்களை நாசஞ்செய்கிறார். மேலும், தம்மால் சிருஷ்டிக்கப் பட்ட ஐகத்தைப் பரிபாலிப்பதற்காக விஷ்ணுவாகிய நீர் தேவகணங்களை விருத்திசெய்கிறீர். (காலத்தின் மகிமையால் கலங்கிய குணங்களால் மாறுதல் ஏற்படுகிறதே யொழியப் பகவானுக்கு வைஷ்ணவமில்லை. சன்னிதி மாத்ரத்தால் தோன்றுகிறதென்று தாத்பரியம்.) தர்ம புத்திரருடைய ராஜகுய யாகத்தில் நாரதரால் சொல்லப் பட்ட ஒரு இதிகாசத்தை இந்த விஷயத்தில் உதாரணமாகச் சொல்லுகிறேன். அது மிகவும் புண்யகரமானது. தர்மபுத்திரர் தம்முடைய ராஜகுய யாகத்தில் சிசுபாலன் பகவானிடத்தில் ஸாயுஜ்யமடைந்ததான ஆச்சரியத்தைக் கண்ணுற்று மற்ற மகரிஷிகள் கேட்டிருக்கும்பொழுது அவ்விடத்திலிருக்கும் நாரத மகரிஷியை நோக்கி, “பகவானாகிய வாசுதேவரிடத்தில் சிசுபாலன் ஸாயுஜ்யமடைந்தது அற்புதமாக இருக்கிறதே. இது ஏகாந்த யோகிகளுக்கும் கிடைப்பதரிது. பகவானை நிந்தித்ததால் வேனளைப் பிராம்மணர்கள் சபித்தார்கள். தமகோஷனுடைய புத்திரனாகிய சிசுபாலனும், துர்ப்புத்தியுள்ள தந்தவக்திரனும் பாலியம் முதல் இதுவரையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் விரோத புத்தியுடன் நிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பரப்பிரம்மமாகிய ஸ்ரீகோவிந்தனை எப்பொழுதும் நிந்தித்த
அவர்களுடைய நாக்கில் குஷ்டமுண்டாகவில்லை ; மிகுந்த
குஷ்டமும் நேரிடவில்லை. அறியமுடியாத தேஜசுள்ள
பகவானிடத்தில் அப்படிப்பட்ட அவர்கள் எல்லாரும்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது எப்படி லயத்தை
அடைந்தார்கள் ? இந்த சமுசயத்தால் பெருங்காற்றில்
அகப்பட்ட தீபஜ்வலைபோல் என்னுடைய புத்தி அலை
கிறது. இதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

23—35. அதனைக் கேட்டு நாரதர் தர்மபுத்திரரை
நோக்கி, “நிந்திப்பது, ஸ்தோத்திரஞ் செய்வது, பூஜிப்
பது, அவமதிப்பது ஆகிய இவைகள் ஜீவன், தேகம்
இவைகளுடைய உண்மையை அறியாததனால்(அபிமானத்
தால்) ஏற்பட்டவை. பிராணிகளுக்கு, ‘நான், என்னுடை
யது’ என்ற அபிமானத்தால் இம்சை, தண்டம், நிஷ்டுர
மாகப் பேசுவது ஆகிய இவைகள் உண்டாகின்றன.
எந்தச் சரீர சம்பந்தத்தால் அபிமானமுண்டாகிறதோ,
அந்தச் சரீரத்தின் வதத்தால் பிராணிகளுக்கு வதம் நேரிடு
கிறது. சகல சுருபியும், தாமொருவருமாகிய பகவானுக்கு
மேற்சொல்லிய வைஷ்ணவமுண்டாகிறதில்லை. அநுகூலத்
திற்காகவே சிட்சிப்பவரான பகவானுக்கு இம்சை
யாரால் செய்யமுடியும் ? ஆனதால் விரோதத்தினாலாவது,
விரோதமில்லாதிருப்பதினாலாவது, பயத்தினாலாவது,
சினேகத்தாலாவது, காமத்தாலாவது மனத்தைப் பகவா
னிடத்தில் சமர்ப்பிக்கவேண்டும் ; பேதபுத்தி வைக்கக்
கூடாது. மேலும், பகவானிடத்தில் விரோத புத்தியை
வைத்துத் தன்மயமாக ஆவதுபோல் பக்தியோகத்தால்
சித்தியடைகிறதில்லை. சுவரில் புழுவை வைத்து,
அதன்மீது குளவியானது கூடு கட்டி எப்பொழுதும்
சப்தித்துக்கொண்டு அதனைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது.
உள்ளிருக்கும் புழுவானது துவேஷத்தாலும் பயத்தாலும்

அதனையே நினைத்துக்கொண்டு தானும் அதுவாக ஆகிறதுபோல மாயா மனிதனும், உண்மையில் ஈசுவரனுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் விரோதத்தால் புத்தியைச் செலுத்தி, பாபமில்லாதவர்களாகச் சுத்தர்களாகி அந்தப் பகவானைச் சிலர் அடைகிறார்கள். அநேகர்கள் காமத்தாலும், துவேஷத்தாலும், பயத்தாலும், சினேகத்தாலும், பக்தியாலும் பகவானிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி, சுத்தர்களாகி அவருடைய கதியை அடைந்தார்கள். காமத்தால் கோபிகைகள் நல்ல கதி யடைந்தார்கள். கம்ஸன் பயத்தால் பகவானையே நினைத்து நல்ல கதியை அடைந்தான். சிசுபாலன் முதலியவர்கள் துவேஷத்தாலும், விருஷ்ணிகள், சம்பந்தத்தாலும், நீங்கள் சினேகத்தாலும், நாங்கள் பக்தியாலும் நல்ல லோகத்தை (பகவானை) அடைந்தோம். மேற்சொல்லிய பக்தியில் ஒருவித பக்தியும் வேனனால் செய்யப்படவில்லை. அதனால் அவனுடைய பாபம் பலித்தது. ஆனதால் எந்த உபாயஞ்செய்தாவது மனத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். மேலும், உமக்குச் சிறிய தாயாருடைய புத்திரர்களாகிய சிசுபாலன், தந்தவக்திரன் ஆகிய இவர்கள் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவின் பார்ஷதர்களாக இருந்தவர்கள்; பிராம்மண சாபத்தால் அந்தப் பதத்தை விட்டுப் பூமிக்கு வந்தவர்கள் ” என்று சொன்னார்.

36—37. அதனைக் கேட்ட தர்ப்புத்திரர் நாரதரை நோக்கி, “ ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் பக்தர்களுக்குச் சாபம் எப்படி ஏற்பட்டது ? பகவானிடத்தில் ஏகாந்தமாகப் பக்தி செய்யும் பக்தர்களுக்குத் திரும்பவும் ஜனனமேற்பட்டதென்பது நம்பக்கூடியதாகத் தோன்றவில்லை. பிராகிருதமான தேகம், இந்திரியங்கள், பிராணன் ஆகிய இவைகளற்றவர்களான வைகுண்ட லோகத்தில் வசிப்பவர்களுக்குப் பிராகிருத தேகத்தின் சம்பந்தம் எப்படி

உண்டாயிற்று ? அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

38—50. அதனைக் கேட்ட நாரதர் தர்மபுத்திரரை நோக்கி, “ஒருகால் பிரம்மதேவருடைய புத்திரர்களான சநந்தர் முதலியவர்கள் மூவுலகமும் சஞ்சரிக்கும்போது தெய்வச்செயலாக விஷ்ணுலோகம் சென்றார்கள். அவர்கள் ஐந்தாறு வயதுள்ள சிறுவர்கள் போன்றவர்கள்; முன்னோர்களுக்கும் முந்தியவர்கள்; திக்குகளையே வஸ்திரமாகக் கொண்டவர்கள்; அவர்களைக் கண்ட விஷ்ணுவின் துவாரபாலகர்கள் சிறுவர்களென்று நினைத்து உள்ளே போகக்கூடாதென்று தடுத்தார்கள். அப்பொழுது அந்தக் குமாரர்கள் துவாரபாலகர்களை நோக்கி, “ரஜோ குணம், தமோ குணம் இவைகளில்லாத ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் பாத மூலத்திலிருக்கும் உங்களுக்கு இந்த ஸ்தானம் தகுதியில்லை. ஆனதால் முர்க்கர்களான நீங்கள் சீக்கிரம் அசுர ஜன்மத்தை அடைவீர்கள்” என்று சபித்து, மூன்று ஜன்மத்திற்குப் பிறகு பார்ஷதர்களாக வருவீர்களென்றும் கிருபையுடன் அனுக்கிரகித்தார்கள். அவர்கள் ஹிரண்யகசிபு, ஹிரண்யாட்சன் என்ற பெயருடன் திதிக்குப் புத்திரர்களாகப் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஹிரண்யகசிபு என்பவன் நரசிம்ம ரூபியான பகவானால் கொல்லப்பட்டான். ஹிரண்யாட்சன் என்பவன் பூமிமைப்பாதாளத்திலிருந்துகொண்டுவந்த வராக ரூபியான பகவானால் கொல்லப்பட்டான். ஹிரண்யகசிபு என்பவன் பகவானிடத்தில் பக்தனும், தன்னுடைய புத்திரனுமாகிய பிரகலாதனைக் கொல்ல விரும்பி, பல வகையாக உபத்திரவித்தான். அந்தப் பிரகலாதன் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருந்ததாலும், சாந்தராக இருந்தபடியாலும், எல்லாரையும் சமமாகப் பார்ப்பவரானதாலும், பகவானுடைய தேஜஸால் காப்பாற்றப்பட்டிருந்த

தாலும் அவரைக் கொல்ல முடியவில்லை. பிறகு அவர்கள் கேகசியினிடத்தில் விசிரவசு என்பவருக்கு ராவணன், கும்பகர்ணன் என்ற பெயருள்ள புத்திரர்களாகப் பிறந்தார்கள். அவர்கள் சகல லோகங்களுக்கும் உபத்திவத்தைச் செய்தபடியால் பகவான் ஸ்ரீ ராமனாக அவதரித்து அவர்களைக் கொன்றார். அந்த ஸ்ரீ ராமனுடைய சரிதத்தை மார்க்கண்டேயர் உமக்குச் சொல்வார். அவர்களே இப்பொழுது உம்முடைய சிறிய தாயாருக்குப் புத்திரர்களாகப் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சக்கரத்தால் அடிக்கப்பட்டுச் சுத்தர்களானார்கள். பகவானிடத்தில் இடைவிடாமல் விரோதத்தைச் செலுத்தி, அதனால் எப்பொழுதும் அவரைத் தியானஞ்செய்து ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவின் பார்ஷத பதத்தை அடைந்தார்கள்” என்றார். அதைக் கேட்டு தர்மபுத்திரர் நாரதரை நோக்கி, “ஓ பகவன்! புத்திரனிடத்தில் பிதாவுக்குத் துவேஷமுண்டாவதற்கு என்ன காரணம்? மேலும், அசுரனாகிய பிரகலாதன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பக்தராக இருந்த காரணம் என்ன?” என்று வினவினார்.

நோட்டு

அடைபிழர்:- அவர்களுடைய தேகத்தில் பிரவேசித்து விருத்தி செய்கிறார். அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்குத் தக்கபடி சத்துவ குணம் விருத்தியாகும்பொழுது தேவர்களையும் மகரிஷிகளையும் பகவான் அனுக்கிரகிக்கிறார். ஞானம் எப்பொழுது விருத்தி அடையுமோ அப்பொழுது சத்துவ குணம் விருத்தியடைந்திருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ரஜோ குணம் விருத்தியாகும் பொழுது அதிக ஆசையும், கர்மங்களை ஆரம்பிப்பதும், சாந்தி அடையாமலிருப்பதும் இவைகள் உண்டாகின்றன. தமோ குண காலத்தில் ஒன்றும் தோன்றாமலிருப்பது, ஒரு காரியத்திலும் பிரவர்த்திபில்லாமலிருப்பது. **பகவத் ஶீதை:-** எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவான் ஒருகால் தேவர்

களுக்கு ஐயத்தையும், மற்றொரு காலத்தில் அசுரர்களுக்கு ஐயத் தையும் கொடுக்கிறார் என்பதில்லை. ஆனால் அவரவர்களுடைய கர்ம பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி சத்துவம் முதலிய குணங்கள் விருத்தியாகின்றன. அப்பொழுது அவரவர்களுக்கு ஐயமாவது அபஐயமாவது உண்டாகிறது. ஆனதால் பகவானுக்கு ராக மாவது துவேஷமாவது இல்லை. ஆட்சேபம்:— சத்துவ குணம் விருத்தியாகும்பொழுது சத்துவ குண சபாவமுள்ள தேவர்களைப் பகவான் அடைந்து அனுக்கிரகிக்கிறார் என்பது யுத்தம். ரஜோ குணம், தமோ குணம் ஆகிய இவைகளின் விருத்தி காலத்தில் அசுரர்களை அனுக்கிரகிக்கிறாரென்பது நியாயமாகுமா? அந்தக் குணங்களின் விருத்தியானது துக்கத்தையும், மோகத்தையும் உண்டாக்கக்கூடியதல்லவா? சமாதானம்:— தேவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் சத்துவ குணமே இருக்குமாகையால் பெரும்பாலும் ஐயமுண்டாகிறது. அசுரர்கள் பெரும்பாலும் ரஜோ குணம், தமோ குணமுள்ளவர்களாகையால் பெரும்பாலும் அபஐயமும், ஒருகால் ஐயமும் உண்டாகிறதென்று கண்டுகொள்க.

அத்தியாயம் 2

ஹிரண்யகசிபு தன் மாதாவைச் சமாதானஞ் செய்தது

அதனைக் கேட்ட நாரதர் தர்மபுத்திரரை நோக்கி, “ஹிரண்யாட்சனை வராகமூர்த்தியான பகவான் கொன்ற பிறகு அவனுடைய பிராதாவாகிய ஹிரண்ய கசிபுவானவன் மிகுந்த கோபத்தாலும், துக்கத்தாலும் தாபமடைந்தான். மேலும்வன் கோபத்தால் உதடுகளைக் கடித்து, ஜ்வலிக்கும் கண்களால் ஆகாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சிங்கப் பற்களால் பயங்கரமாகிய பார்வை உள்ளவனாகி, புருவ நெரித்தலுடன் குலத்தை உயரத் தூக்கி, சபையில் தானவர்களை நோக்கி, “ஓ தானவர்களே! தைத்தியர்களே! திருமூர்த்தாவே! ஓ திரயட்ச! ஓ சம்பா! ஓ சதபாகுவே! ஓ ஹயக்ரீவா! ஓ நமூசியே! ஓ பாக! ஓ இல்வல! ஓ விப்பிரசித்தியே! ஓ புலோமன்!

செய்தது

ஓ சகுணன் முதலியவர்களே ! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். தாமதியாமல் அப்படிச் செய்யுங்கள். ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு எல்லாரிடத்திலும் சமமாக இருப்பவரானாலும் நமக்குச் சத்துருக்களும், அற்பர்களுமான தேவர்கள் அவரை உபாசித்து அவருடைய சகாயத்தால் என்னுடைய பிரியனாகிய சுகோதரனைக் கொன்றார்கள். அந்த மகாவிஷ்ணு தம்முடைய சுபாவத்தை விட்டவர்; [எல்லாரையும் சமமாகப் பார்ப்பதென்ற சுபாவத்தை] தேஜோரூபியானாலும் மாயையால் வராகரூபத்தைத் தரித்தவர்; சிறுவன் போல் தம்மை உபாசிப்பவன் இஷ்டப்படி நடக்கக்கூடியவர்; இம்மாதிரி சஞ்சல சுபாவமுள்ள அந்த விஷ்ணுவினுடைய கழுத்தைச் சூலத்தால் வெட்டி, அதிலிருந்து பெருகிவரும் ரத்தத்தால் பிரியமுள்ள என்னுடைய பிராதாவைத் திருப்தி செய்கிறேன்; கவலையை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறேன். அந்த மகாவிஷ்ணு தேவர்களுக்குப் பிராணன் போலிருப்பவர்; அவரைக் கொன்றால் வேரற்ற மரத்தின் களைகள் உலர்ந்துபோவது போலத் தேவர்கள் சக்தியற்றவர்களாவார்கள். ஆனதால் நீங்கள் எல்லோரும் பிராம்மணர்களாலும், ஷத்திரியர்களாலும் நிறைந்த பூமிக்குச் சென்று தவம், யாகம், அத்தியயனம், விரதம், தானம் ஆகிய இவைகளைச் செய்பவர்களைக் கொல்லுங்கள். பிராம்மணர்களால் செய்யப்படும் அனுஷ்டானமே ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவிற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. மேலும், அவர் யக்கும், தர்மம் ஆகிய இவைகளின் சுருபம்; தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், பிதிருக்களுக்கும், பூதங்களுக்கும், தர்மத்திற்கும் முக்கியமாகச் சகாயஞ் செய்பவர்; ஆனதால் எந்த எந்தத் தேசத்தில் பிராமணர்களும், பசுக்களும் நிறைந்திருக்கின்றனவோ, எந்தத் தேசத்தில் வேதாத்தியயனம் செய்கிறார்களோ,

மேலும் எந்தத் தேசத்தில் வர்ணத்திற்கும், ஆச்சிரமங்களுக்கும் உரிய கர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றனவோ அந்தத் தேசத்திற்குச் சென்று அக்கினியை வைத்துக் கொளுத்துங்கள்; நாசஞ் செய்யுங்கள்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தான். அதனைக் கேட்ட அசுரர்கள் அவனுடைய உத்தரவைச் சிரஸால் வகித்துப் பிரஜைகளை உபத்திரவித்தார்கள். இயற்கையிலேயே அவர்கள் பிறரை உபத்திரவிப்பதில் பிரியமுள்ளவர்கள்; பட்டணங்கள், கிராமங்கள், பசுக்கள், இருக்குமிடம், உத்தியானங்கள், கேடத்திரங்கள், தோட்டங்கள், ஆசிரமங்கள், ரத்தினம் விளையும் பூமி, பயிரிடுவோர்கள் வசிக்கும் பூமி, மலையின் குகை, இடைச்சேரிகள் ஆகிய இவைகளில் அக்கினியை வைத்துக் கொளுத்தினார்கள். சிலர் மண் வெட்டியை எடுத்து அணைகளையும் பிராகாரங்களையும், கோபுரங்களையும் பிளந்தார்கள். சிலர் கோடரியால் ஜீவிகைக்குச் சாதனமாகிய விருட்சங்களை வெட்டினார்கள். மற்றுஞ் சிலர் ஜவலிக்கும் கொள்ளிகளைக்கொண்டு ஜனங்களுடைய வீடுகளை எரித்தார்கள். இப்படி ஹிரண்யகசிபுவின் வேலைக்காரர்கள் உலகத்திற்கு உபத்திரவத்தைச் செய்யும்பொழுது தேவர்கள் சுவர்க்கத்தை விட்டுப் பூமியில் மறைந்து சஞ்சரித்தார்கள்.

17—35. ஹிரண்யகசிபுவானவன் தன்னுடைய பிராதாவிற் குத் திலோதகம் (தர்ப்பணம்) முதலியவைகளைச் செய்து, அவனுடைய புத்திரர்களுக்குச் சமாதானஞ் சொன்னான். பின்னும், காலத்தை அறிந்த ஹிரண்யகசிபு சகுனி, சம்பரன், தார்ஷ்டி, பூதசந்தாபனன், விருகன், காலநாபன், மகாநாபன், ஹரிச்மச்சு, மதோதகசன் என்ற ஹிரண்யாட்சனுடைய புத்திரர்களையும், அவர்களுடைய மாதாவான விருஷத்பாணு என்பவளையும், தன்னுடைய மாதாவாகிய திதியையும் நோக்கி, “ஓ அம்ம !

செய்தது

ஓ நாட்டுப் பெண்களே ! ஓ குரர்களான புத்திரர்களே ! நீங்கள் துக்கிப்பது உசிதமல்ல. யுத்தத்தில் சுத்துருவைக் கண்டு பயப்படாமல் யுத்தஞ்செய்து மரணமடைவதே குரர்களுக்கு மேலானது. மேலும், கர்மத்தால் ஜனங்கள் சில சமயம் ஒரேவிடத்தில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள்; கர்மத்தாலேயே பிரிக்கப்படுகிறார்கள். இது தண்ணீர்ப் பந்தலில் ஜனங்கள் சேர்ந்து பிரிவதுபோலிருக்கிறது. ஆத்மா நித்தியன்; நாசமற்றவன்; சுத்தன்; எங்குமிருப்பவன்; எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன்; மேலானவன்; ஆனாலும் தன்னுடைய மாயைபால் குணங்களைச் சிருஷ்டித்துச் சரீரத்தை அடைகிறான். ஜலம் அசையும்பொழுது அதில் பிரதிபிம்பித்த மரங்கள் அசைவதுபோலத் தோன்றுகின்றன அல்லவா? [இதனால் உபாதியின் தர்மம் உபகிதத்தில் காணப்படுகின்றது என்று காட்டப்பட்டது.] கண்கள் சுற்றும்பொழுது பூமி சுற்றுகிறது போல் தோற்றுகிறது. (இதனால் கிரகிக்கிறவனுடைய தர்மமானது கிரகிக்கப்படுவதினுடைய தர்மமல்லவென்று காட்டப்பட்டது.) ஆனதால் ஆத்மாவானவன் லிங்கமில்லாதவனுாலும், பூர்ணனுாலும், குணங்களால் சுற்றப்படும் மலத்தின் சாம்யத்தை அடைந்து, சரீரமுள்ளவன் போல் பிரகாசிக்கிறான். சரீரமற்றவனாகிய ஆத்மா தேகாபிமானத்தை அடைந்திருப்பதே ஆத்மாவின் மாறுதல். இப்படியே பிரியமான வஸ்துக்களை அடையாமலிருப்பது, அப்பிரியத்தை அடைகிறது, கர்மம், சம்சாரம் இவைகளும் ஆத்மாவிற்கு அபிமானத்திலேயே ஏற்படுகின்றன. மேலும் உற்பத்தி, விநாசம், பலவகையான துக்கம், அவிவேகம், சிந்தை, ஆப்தனால் போதிக் கப்படும் விவேகத்தை மறந்துவிடுவது ஆகிய இவைகளே சம்சாரம். இந்த விஷயத்தில் யமனுக்கும், பிரே

தத்தின் பந்துக்களுக்கும் நேர்ந்த சம்வாத ரூபமாகிய இதி
காசத்தைச் சொல்லுகிறேன். உசீனர தேசத்தில் சுயக்ஞ
ரென்று ஓர் அரசனிருந்தார்; அவர் யுத்தத்தில் சத்துருக்
களால் கொல்லப்பட்டார். அவருடைய ரத்தினமயமாகிய
கவசம் உடைந்தது; ஆபரணங்களும் மாலைகளும் சித
றின; பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டு ரத்தத்தால் பூசப்
பட்டு யுத்தஸ்தலத்தில் விழுந்தார்; அவருடைய தலை மயிர்
அலங்கோலமாயிருந்தது; அவர் உதடுகளைக் கடித்துக்
கொண்டிருந்தார். அவருடைய முகமானது தூளிகளால்
வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது; ஆயுதங்களும், கைகளும் வெட்
டப்பட்டிருந்தன; இப்படி தெய்வச்செயலால் அடிப்பட்டுப்
பூமியிற் கிடக்கும் அந்த சுயக்ஞரைச் சுற்றி அவருடைய
பந்துக்கள் உட்கார்ந்து துக்கித்தார்கள். மேலும் அவரு
டைய பத்தினிகள், 'ஓ நாத! அடிக்கப்பட்டோம்' என்று
சொல்லி மார்பில் இரு கைகளால் அடித்துக்கொண்டு
அவருடைய காலில் விழுந்தார்கள். அவர்களுடைய கண்
களிலிருந்து பெருகிவரும் தண்ணீர் ஸ்தனத்தில் விழுந்து
அங்கிருக்கும் குங்குமத்தைக் கரைத்துக்கொண்டு அரச
னுடைய காலில் விழுந்தது. மேலுமவர்கள் ஆபரணங்
களைக் கழற்றியும், தலைமயிரை அவிழ்த்துக்கொண்டும்
பின்வருமாறு பிரலாபித்தார்கள். அவர்களைப் பார்க்கும்
ஜனங்கள் வருத்தப்படும்படி இருந்தது. "ஓ மகாராஜ!
எந்தப் பிரம்மதேவர் உம்மை உசீனர தேசத்திற்கு அதி
பதியாகச் செய்தாரோ, அவர் தயவில்லாமல் உம்மை
எங்களுடைய கண்களுக்குப் புலப்படாமலிருக்கும்படி செய்
தார். இந்தத் தேசத்திய ஜனங்கள் மிகவும் துக்கிக்கிறார்
கள். செய்த உபகாரத்தை அறிந்தவரும், மிகவும்
சுகிருத்துமான உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து நாங்கள் எப்படி
வசிப்போம்? ஓ குரராகிய மகாராஜ! நீர் எவ்விடத்
திற்குப் போகிறீரோ, அவ்விடத்திற்கு எங்களையும்

செய்தது

அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்” இம்மாதிரி அவர்கள் பிரலாபித்து மரணமடைந்த அரசனுடைய சரீரத்தை ஸம்ஸ்காரம் செய்ய மனமில்லாதவர்களாக இருக்கும் போது சூரியன் அஸ்தமயத்தை அடைந்தார்.

36-62. அந்தச் சமயத்தில் யமன் ஒரு சிறுவனுடைய உருவத்தைத்தரித்து சுயக்ஞருடைய பந்துக்களை நோக்கி, “வயதில் முதிர்ந்தவர்களான நீங்கள் இப்படித் துக்கிப்பது மிகவும் ஆச்சரியம். ஜனங்கள் பிறப்பதையும், மரணமடைவதையும் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறீர்கள். இந்த அரசன் எதனிடமிருந்து உண்டானாரோ அதனிடத்திற்குச் சென்றார். மரணமடையக்கூடியவர்களான நீங்கள் அவரைப்பற்றி வீணாகத் துக்கிக்கிறீர்கள். நான் தாய் தகப்பனில்லாதவனானாலும் அவர்களை நினைக்கிறதில்லை. மிகவும் தன்யனாக இருக்கிறேன். நான் பலமற்றவனானாலும் செந்நாய் முதலியவைகளால் பட்சிக்கப்படாமல் கேழ்மமாகச் சஞ்சரிக்கிறேன். எந்தப் பகவான் என்னைக் கர்ப்பத்தில் காப்பாற்றினாரோ, அவர் இப்பொழுதும் சம்ரட்சிக்கிறார். மேலும் எந்தப் பகவான் இந்த ஜகத்தை சங்கற்பத்தால் படைக்கிறாரோ, காப்பாற்றுகிறாரோ, நாசஞ்செய்கிறாரோ அவருக்குத் தாவர ஜங்கமங்க ளடங்கிய ஜகத்தானது கிரீடாகிருகமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நிக்ரகிப்பதிலும், சம்ரட்சிப்பதிலும் அவரே பிரபுவாக இருக்கிறார். வழியில் நழுவி விழுந்த தானாலும் தெய்வத்தால் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறது; வீட்டிலிருப்பதானாலும் தெய்வத்தால் உபேட்சிக்கப்பட்டால் கெட்டுப்போகிறது. காட்டில் அனாதனாக இருப்பவனும் பகவானால் அநுக்ரகிக்கப்பட்டால் கேழ்மமாக வசிக்கிறான். தெய்வத்தினுடைய அநுக்ரகமில்லாதவன் வீட்டில் சம்ரட்சிக்கப்பட்டிருந்தாலும் நாசமடைகிறான்.

(ஆத்மாவிற்கு ஜனன மரணங்களிருப்பதாக ஒப்புக் கொண்டு சமாதானஞ் சொல்லப்பட்டது. இனி, உண்மையில் ஆத்மாவிற்கு ஜனன மரணங்களில்லையென்பது சொல்லப்படுகிறது.) லிங்க சரீரத்திற்குக் காரணமாகிய கர்மங்களால் தேவாதி சரீரம் உண்டாகிறது. அந்தப் பிராகிருத தேகத்தை ஆத்மா அடைந்தவனாலும் அதன் தர்மங்களாகிய ஜனன மரணங்களை அடைகிற தில்லை. ஏனென்றால், சரீரத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் மிக்க பேதமிருக்கிறது. இந்தச் சரீரமானது புருஷனுக்கு அவிவேகத்தால் ஏற்பட்டது. கிருகம் முதலியவைகளில் 'தான்' என்ற அபிமானமுள்ளவனாகிலும் உண்மையில் பார்ப்பவனைவிடப் பார்க்கக்கூடிய வஸ்துக்களான அவைகள் எப்படி வேருனவைகளோ அப்படி திரஷ்டாவாகிய ஆத்மாவைவிடத் திருச்யம் வேருனதேயாம். மேலும், ஜல பரமானுக்களால் உண்டாகும் குமிழி முதலியவைகளும், பிருதிவியின் பரமானுக்களாலுண்டான குடம் முதலியவைகளும், தேஜஸின் பரமானுக்களாலுண்டான குண்டலம் (கடுக்கன்) முதலியவைகளும் எப்படி நசிக்கின்றனவோ, அப்படி அந்த மூன்று பரமானுக்களால் ஏற்பட்ட சரீரமானது நசிக்கிறதேயொழிய ஆத்மா நாசமடைகிறதில்லை. அக்னியானது கட்டையை அடைந்து, பலவகையாக எப்படித் தோன்றுகிறதோ, தேகத்தை அடைந்தவாடிவானது மூக்கு முதலியவைகளில் தனியாக இருப்பதுபோல எப்படித் தோன்றுகிறதோ, ஆகாசமானது எங்குமிருந்தாலும் ஒன்றிலும் எப்படி சம்பந்திக்கிறதில்லையோ, அப்படி சகல குணங்களுக்கு ஆசிரயமாகிய புருஷன் அதன் குணங்களில் சம்பந்திக்கிறதில்லை. ஓமூடைகளான ஸ்திரீகளே! இந்த சுயக்குன் தாங்குகிறாள் என்ன? அவனைப்பற்றித் துக்கிக்கிறீர்களே! அதனை அவன் காதினால் கேட்கப்போகிறாள்? பதில் சொல்லப்

போகிறானா? இவனுடைய ஜன்னத்திற்கு முன் இவனைப் பார்த்திருப்பீர்களா? இந்தச் சரீரத்தில் இருக்கும் முக்கிய னான பிராணன் கேட்கிறவனாகவாவது, பதில் கூறுகிற வனாகவாவது இல்லை. பிராணன், தேகம் ஆகிய இவை களைவிட வேருளதும், இந்திரியங்களுள்ளதுமான ஆத்மாவே திரஷ்டாவாக இருக்கிறார். மேலும் பூதங்கள், இந்திரியங்கள், மனது ஆகிய இவைகளால் காணப்படும் பலவ்கையான சரீரங்களை அவைகளைக்காட்டிலும் விலட்சணமாக இருக்கும் ஆத்மா அடைகிறான். பிறகு தன்னுடைய விவேகத்தால் அபிமானத்தை யொழித்து முக்தனாக ஆகிறான். மேலும், ஆத்மா லிங்க தேகத்தில் எதுவரையில் அபிமானம் வைத்திருக்கிறானோ அதுவரையில் அவனுக்குக் கர்மங்கள் பந்தங்களாகின்றன. அது வரையில் மாயையின் சம்பந்தமும் கஷ்டமும் அநுசரிக்கும். ஸ்வப்னமானது எப்படி மித்யையோ அப்படி சுகம் முத லியவைகளைச் சத்தியங்களென்று நினைப்பதும், சொல்லு வதும் வீணான அபிநிவேசத்தால் ஏற்பட்டன. நித்யா நித்யத்தை அறிந்த வித்வான்கள் ஆத்மாவைப்பற்றி யாவது சரீரத்தைப்பற்றியாவது துக்கிக்கமாட்டார்கள். வித்வான்களாக இருந்தும் துக்கித்தார்களேயாகில் அவர் களுக்கு ஞானம் திருடமில்லை. ஒரு காட்டில் பறவை களுக்கு யமனாகிய ஒரு வேடன் வலையை விரித்திருந்தான். அப்பொழுது குலிங்க பட்சிகள் ஆணும் பெண்ணுமாக அவ்விடம் வந்தன. அவைகளில் பெண் பட்சியானது வேடனுடைய கானத்தால் வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டது. அதனைப் பார்த்த ஆண் பட்சியானது மிகவும் துக்கப்பட்டு ஒன்றையும் செய்யமுடியாமல் பின் வருமாறு அழுதது: 'கிருபையற்ற தெய்வமானது தீனையும், துக்கிப்பவனுமான என்னுடைய ஸ்திரீயை அப

கரித்து என்ன செய்யப் புகிறது? பாதிச் சீரத்தாலென்ன பிரயோசனம்? என்னையும் தெய்வம் அழைத்துப் போகட்டும்; பார்வையில்லாமல் தினகை ஜீவிப்பதைவிட மரிப்பது மேலானது; இறக்கை முகைக்காத குஞ்சுகளைத் தாய் இல்லாமல் நான் எப்படி வளர்ப்பேன்? என்னுடைய குழந்தைகள் அதிருஷ்டமில்லாதவைகள்; அவைகள் கூட்டிலிருந்துகொண்டு மாதாவின் வரவை எதிர்பார்த்திருக்குமே' என்று அழுதுகொண்டிருக்கும் அந்த ஆண்பட்டியையும் வேடன் மறைந்திருந்து பாணத்தால் அடித்தான். அதுபோல் உங்களுக்கு வரும் அபாயத்தைக் கவனியாமல் பர்த்தாவைப்பற்றித் துக்கிக்கிறீர்கள். நூறு வருஷங்கள் சென்றாலும் இவனை நீங்கள் அடையப் போகிறதில்லை" என்று சொன்னான். அந்தச் சிறுவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட அவர்களெல்லோரும் ஆச்சரியமடைந்து, எல்லாவற்றையும் அபித்யமென்று நினைத்தார்கள். அந்தச் சிறுவனும் இம்மாதிரி சொல்லி அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான். சுயக்குனுடைய பந்துக்களும் அவனுக்கு உத்தரக்கிரியை செய்தார்கள். ஆனதால் நீங்கள் தன்னைப்பற்றியாவது, பிறரைப்பற்றியாவது துக்கப்படவேண்டாம். 'தான் என்பது யார்? பிறர் என்பது யார்? தன்னைச் சார்ந்தவன் யார்? பிறரைச் சார்ந்தவன் யார்? இவைகள் அவிவேகத்தால் உண்டாகும் அபிமானத்தால் ஏற்பட்டனவேயாம்' என்ற ஹிரண்யகசிபுனின் வார்த்தையைக் கேட்டுத் திதியானவள் நாட்டுப் பெண்களுடன் புத்திரசோகத்தை விட்டதுமல்லாமல் தத்துவத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தினாள்.

அத்தியாயம் 3

ஹிரண்யகசிபு வரம் பெற்றது

பின்பு ஹிரண்யகசிபு, தான் பிறரால் ஜயிக்க முடியாதவனும், கிழத்தனம், மாணம் இவைகளற்றவனும், நிகரற்றவனும், ஒரே அரசனுமாக ஆகவேண்டும் என்று விரும்பி, அதற்காக மந்தர பர்வதத்தின் குகையில் இரு கைகளையும் உயரத் தூக்கி ஆகாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, கால் கட்டைவிரலால் பூமியில் நின்று கடுந் தவம் புரிந்தான். அப்பொழுது அவன் தன்னுடைய ஜடைகளின் கார்தியால் பிரளய காலத்திய சூரியன்போலப் பிரகாசித்தான். அந்தக் காலத்தில் தேவர்கள் அவரவர்களுடைய அதிகாரத்தை அடைந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது அவனுடைய தலையிலிருந்து தபோக்கினியானது புகையுடன் கிளம்பியது. மேலும் அது மேலுலகத்திலும், கீழும், நாற்புறங்களிலும் பரவியது. நதிகளும், சமுத்திரங்களும் கலங்கின; பூமியானது மலைகளுடனும் துளிபங்களுடனும் அசைந்தது; கிருகங்களும், நட்சத்திரங்களும் ஆகாயத்திலிருந்து விழுந்தன; பத்துத் திக்குகளும் ஜ்வலித்தன; அந்தத் தாபத்தைச் சகியாமல் தேவர்கள் சுவர்க்கத்தை விட்டுப் பிரம்மலோகஞ் சென்று பிரம்மதேவரை நோக்கி, “ஓ தேவர்களுக்குத் தேவரே! ஹிரண்யகசிபுவின் தவத்தினால் தகிக்கப்பட்டு, சுவர்க்கத்தில் வசிக்க முடியவில்லை. உமக்கு இஷ்டம் இருக்குமானால் அதற்குச் சாந்தியைச் செய்யும். உம்மைப் பூஜிக்கும் உலகங்கள் நாசமடைவதற்கு முன்னமேயே அதனைச் செய்யவேண்டும். ஓ எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியாக இருப்பவரே! அந்த ஹிரண்யகசிபு எதற்காகத் தவஞ்செய்கிறானென்றால் அவனு

டைய எண்ணம் உமக்கே நன்றாகத் தெரியும். ஆனாலும் நாங்கள் தெரிவிக்கிறோம். 'பிரம்மதேவர் தாவர ஜங்கம் சுருபமான ஜகத்தைத் தவத்தினாலும் யோக சமாதியாலும் படைத்து, எல்லாவற்றிற்கும் மேலான சத்தியலோகத்தை அடைந்திருக்கிறார். நானும் தவஞ் செய்து யோக சமாதியால் அந்தப் பதத்தை அடைகிறேன். ஜன்மத்தில் அது கிடைக்காவிடினும் காலம், ஆத்மா ஆகிய இவைகள் நித்தியங்களாகையால் அநேக ஜன்மங்கள் எடுத்தாவது அந்தப் பிரம்ம பதத்தை யடையாமல் இருக்கிறதில்லை. பின்னும், இந்த ஜகத்தை முன்போலில்லாமல் மாறுதலாகச் செய்துவிடுகிறேன். (புண்யஞ் செய்தவர்களுக்கு துக்கம், பாபம் செய்தவர்களுக்கு சுகம்) அனித்தியங்களான மற்ற பதங்களால் என்ன பிரயோசனம்' என்ற எண்ணத்துடன் அந்த அசுரன் கடுந்தவம் செய்வதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். ஒழுன்று லோகங்களுக்கும் அதிபதியாக இருப்பவரே! நீர் இந்தப் பதத்தை அடைந்திருப்பது பிராமணர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும், உற்பத்தி, சுகம், ஐசவரியம், கிடைத்ததைக் காப்பாற்றுவது, ஜயம் ஆகிய இவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. ஆனதால் இந்த விஷயத்தில் எதனைச் செய்தால் யுக்தமோ அதனைச் செய்யும்" என்றார்கள்.

14—40. அதனைக் கேட்ட பிரம்மதேவர் பிருகு, தக்ஷர் முதலியவர்களுடன் ஹிரண்யகசிபுவின் ஆச்சிரமஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் ஹிரண்யகசிபுவின் சரீரமானது புற்றினாலும், திருணங்களாலும், மூங்கில்களாலும் மூடப்பட்டிருந்தது. எறும்புகள் அவன் மீது சஞ்சரித்து அவனுடைய மேதஸ், மாமிசம், தோல், இரத்தம் இவைகளைப் புசிக்கின்றன. மேலுமவன் தவத்தினால் உலகங்களுக்குத் தாபத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட சூரியன்போல் இருந்தான்.

அவனைப் பார்த்துப் பிரம்மதேவர் மிகவும் ஆச்சரியம் அடைந்து அசுரனை நோக்கி, “ஓ காசியபருடைய புத்திரனே! எழுந்திரு, எழுந்திரு. நீ தவத்தில் சித்தியையடைந்தாய். உனக்கு வரங்கொடுப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன்; வேண்டியதைக் கேட்கலாம். உன்னுடைய மனோதையத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். காட்டுக் கொசு முதலியவைகளால் உன்னுடை சரீரம் பட்சிக்கப்பட்டது; பிராணனும் எலும்புகளும் இருக்கின்றன. இம்மாதிரியான தவம் முந்தி மகரிஷிகளாலும் செய்யப்படவில்லை; இனியும் செய்யப்படப்போகிறதில்லை. எவன் ஜலத்தையும் புகியாமல் தேவமானத்தால் நூறு வருஷங்கள் பிராணனுடன் இருப்பான்? ஒத்தியின் புத்திரனே! தைரியமுள்ளவர்களாலும் செய்யமுடியாத தவத்தை நீ அனுஷ்டித்தபடியால் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேன் (உன்னிடத்தில் சந்தோஷமடைந்தேன்). மனிதனாகிய நீ தேவனாகிய என்னைத் தரிசித்தது வீணாகாது. ஆனதால் உனக்கு இஷ்டமான எல்லா வரங்களையும் கொடுக்கிறேன்” என்று சொல்லிக் கமண்டலுவிவிருக்கும் திவ்யமான ஜலத்தைப் புரோட்சித்தார். பின்பு மூங்கிற் காட்டில் புற்றுகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்த அந்த அசுரன் மிகுந்த தேஜஸ், பலம் ஆகிய இவைகளுள்ளவனாகி வெளியில் வந்தான். அவனுடைய குறைந்துபோன அவயவங்கள் பூர்ணங்களாயின. மேலும் அவன் வஜ்ஜிரம்போலக் கெட்டியான சரீரமுள்ளவனும், யௌவன வயதுள்ளவனும், புடம்போட்ட தங்கம்பேர்ன்ற காந்தியுள்ளவனுமாயிருந்தான். இப்படிக் கட்டையிலிருந்து அக்கினி பிரகாசிப்பதுபோலப் புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்ட அசுரன் ஆகாயத்தில் ஹம்சத்தின்மீது வீற்றிருக்கும் பிரம்மதேவரைப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷத்தை அடைந்து, நமஸ்கரித்து எழுந்திருந்து, வணக்கத்துடன் கைகூப்பி, ஆனந்தத்தால்

கண்ணிரைப் பெருக்கி, மயிர்க்கூச்சலுள்ளவனாகிக் கண்ட மடைத்து, பின்வருமாறு தோத்திரம் செய்யலானான்: “எவர் பிரளய காலத்தில் பிரகிருதி, குணம் இவைகளாகிய இருட்டால் சுற்றப்பட்ட இந்த உலகத்தைத் தம்முடைய தேஜஸால் பிரகாசிக்கச் செய்தாரோ, எவர் இந்த உலகத்தை முக்குண சுருபமான மாயையைக்கொண்டு படைக்கிறாரோ, காப்பாற்றுகிறாரோ, நாசம் செய்கிறாரோ அந்தப் பரமேசுவரனை நமஸ்கரிக்கிறேன். அவர் ரஜோ குணம், சத்துவ குணம், தமோ குணம் ஆகிய இவைகளுக்கு ஆசிரயமாயிருப்பவர். மேலும் அவர் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினவர்; காரணமாக இருப்பவர்; ஞான சுருபி; பிராணன், இந்திரியங்கள், மனது, புத்தி, ஜந்து பூதங்கள் ஆகிய இவைகளால் காரிய ரூபத்தை அடைந்தவர்; அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். நீர் ஜங்கமங்களுக்கும் ஸ்தாவரங்களுக்கும் அதிபதி; முக்கிய பிராண சுருபியாக இருப்பதால் எல்லாப் பிரஜைகளுக்கும் அதிபதியாக இருப்பவர்; பின்னும் மனத்திற்கும், சைதன்னியத்திற்கும், இந்திரியங்களுக்கும் அதிபதியாக இருப்பவர்; ஆனதால் ஆகாசம் முதலிய பூதங்களுக்கும் நீரே அதிபதி; நான்கு ஹோதாக்கள் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் சொல்லுகின்ற வேதமாகிய சரீரத்தால் அக்னிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களை வெளிப்படுத்துகிறீர். நீர் ஒருவரே சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவர்; ஆதியற்றவர்; நாசமற்றவர்; கரையற்றவர்; எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்; அந்தர்யாமியாக இருப்பவர்; மேலும், நீர் காலசுருபியாக இருந்து லவம், கூணம், தினம் முதலிய அவயவங்களால் ஜனங்களுடைய ஆயுளை அபகரிக்கிறீர். ஆனதால் நீர் கூடஸ்தராகிய ஆத்மா; பரமேசுவரன்; உற்பத்தியில்லாதவர்; அளவிடக்கூடாதவர்; மேலும், நீர் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகவும்,

ஐ்வனாகவுமிருக்கிறீர்; (பிழைப்பதற்குக் காரணம்) காரிய காரணம், சுருபமும், தாவர ஐங்கம ரூபமுமான ஜகத்தில் உம்மைத்தவிர வேறு பதார்த்தம் ஒன்றுமில்லை. சகல வேதங்களும், கலைகளும், உம்முடைய சரீரங்களாகும்; நீர் பிரதானத்தை விட மேலான இரண்ணியகர்ப்பராகவும், பரமாத்மாவாகவுமிருக்கிறீர். ஓ பிரபுவே! காரிய ரூபமர்கிய ஜகத்தானது உம்முடைய ஸ்தூல சரீரமாக இருக்கிறது. நீர் அளவற்ற ஐசுவரியமுள்ள ஸ்தானத்தில் இருப்பவரானாலும், காரண சுருபியானாலும், புராண புருஷரானாலும், மேற்காட்டிய சரீரத்தைக்கொண்டே பிரானன், இந்திரியம், மனது ஆகிய இவைகளுடைய குணங்களை அனுபவிக்கிறீர். ஓ நாசமற்றவரே! காரண ரூபத்தால் ஜகத் முழுவதையும் வியாபித்திருக்கிறீர். மேலும் வித்தை, மாயை இவைகளுக்கு ஆசிரயமாகவுமிருக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ வரங்கொடுப்பவர்களுக்குட் சிறந்தவரே! எனக்கு இஷ்டமான வரத்தை நீர் கொடுக்கிறதானால் உம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜனங்களாலும், மற்றவர்களாலும் எனக்கு மரணம் நேரிடாமலிருக்கவேண்டும். பின்னும் வீட்டிற்கு வெளியிலும், உள்ளிலும், பகலிலும், இரனிலும், ஆயுதங்களாலும், பூமியிலும், ஆகாயத்திலும் எனக்கு மரணம் நேரிடக்கூடாது. பின்னும் மனிதர்கள், மிருகங்கள், உயிரில்லாதவைகள், உயிருள்ளவைகள், தேவர்கள், அசுரர்கள், உரகர்கள் ஆகிய இவர்களாலும் கொல்லமுடியாதவை நான் இருக்கவேண்டும். மேலும், நான் நிகரில்லாதவனும் ஜனங்களுக்கு ஒரே அசனாகவும் இருக்கவேண்டும். எந்த ஐசுவரியமானது ஒருபொழுதும் குறையாததோ, அப்படிப்பட்ட லோகபாலகர்களுடைய அணிமா முதலிய ஐசுவரியங்களை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

அத்தியாயம் 4

இரணியகசிபு உலகத்தை உபத்திரித்தது

அதனைக் கேட்ட பிரம்மதேவர் இரணியகசிபுவின் தவத்தினால் பிரியமடைந்து அவனை நோக்கி, “ஓ இரண்ய கசிபுவே! உன்னால் கேட்கப்படும் வரங்கள் மிகவும் அரி தானவை. ஆனாலும், அவைகளை உனக்குக் கொடுக்கிறேன்” என்று சொல்லி அவனுடைய இஷ்டப்படி அநுக்ரகித்தார். வீண் பேராகாத அனுக்கிரகமுள்ள அந்தப் பிரம்மதேவரை இரண்யகசிபு பூஜித்தான்; பிரஜாபதிகள் துதித்தார்கள். அப்படிப்பட்ட பிரம்மதேவர் தமது உலகஞ் சென்றார்.

4-20. துர்லபங்களான வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டவனும், தங்கம்போன்ற சரீரமுள்ளவனுமாகிய அந்த அசுரன் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினால் தன்னுடைய சகோதரன் கொல்லப்பட்டதை நினைத்துப் பகவானிடத்தில் விரோத புத்தியைச் செய்தான். பின்னும் அவன் எல்லா திக்குகளிலும் சென்று எல்லாரையும் ஐயித்து, சிறந்த தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள், கந்தர்வர்கள், கருடர்கள், உரகர்கள், சித்தர்கள், சாரணர்கள், வித்தியாதரர்கள், மகரிஷிகள், பிதிருபதிகள், முனிகள் சிறந்த யக்ஷர்கள், ராகுதர்கள், பிசாசங்கள், பிரேதங்கள், பூதபதிகளாகிய இவர்களையும், சகல பிராணிகளுக்குட் சிறத்தவைகளையும் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டான். பின்னும் அவன் லோகபாலகர்களுடைய தேஜஸையும், ஸ்தானத்தையும் அபகரித்தான். மேலும் அவன், மகேந்திரனைத் துரத்திவிட்டு, சுவர்க்கத்தில் வசித்தான். அந்த சுவர்க்கமானது தேவர்களுடைய உத்தியானங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. அதில் விசுவகர்மாவினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட மகேந்திரனுடைய கிரகமிருக்கிறது. அது மூவுலகத்திய லட்சு

மிக்கு இருப்பிடமானது; சகல ஐசுவரியமுமுள்ளது; அவ்விடத்திலிருக்கும் படிகள் பவழங்களால்செய்யப்பட்டவை; தரையானது மரகதக் கற்களால் தளவரிசை செய்யப்பட்டது; மேலும் சுவர்கள் படிகங்களால் நிருமிக்கப்பட்டன; தூண்கள் வைடுரியங்களாக இருக்கின்றன. அற்புதமான கொடுங்கைகளும், பத்மராக மயமான ஆசனங்களும் இருக்கின்றன. முத்துமால்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும், பால்போன்றவைகளும், நுரைபோன்றவைகளுமான படுக்கைகளும் இருக்கின்றன. தேவஸ்திரீகள் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களுடைய சப்தங்களால் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. அழகான பற்களுள்ள ஸ்திரீகள் அழகான தங்களுடைய முகத்தை ரத்தினத் தூண்களில் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். மிக்க பலமுள்ளவனும், கம்பீர மனதுள்ளவனும், சகல லோகத்தை ஐயித்தவனும், எல்லா லோகத்திற்கும் ஒரே அரசனும், உக்கிரமான ஆஞ்ஞையுள்ளவனும், தன்னால் ஐயிக்கப்பட்ட தேவர்கள் முதலியவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனுமாகிய அந்த அசுரன் மேற்சொல்லிய இந்திரனுடைய கிருகத்தில் சந்தோஷமாக வசித்தான். மத்தியத்தைக் குடித்துச் சிவந்த கண்களுள்ளவனும், மிகவும் மதித்தவனுமாகிய அந்த அசுரனுக்கு பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் ஆகிய மூன்று தேவர்களைவிட மற்ற தேவர்களெல்லோரும் காணிக்கைகளைக் கொடுத்து அவனை உபாசிக்கிறார்கள். அசுரன் மிகவும் பலிஷ்டனும், பாக்கிரமம் உள்ளவனுமாக இருந்தபடியால் அவனை ஐயிக்க ஒருவராலும் முடியவில்லை. இப்படி மகேந்திரனுடைய சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த அசுரனை விசுவாவசு, தும்புரு, கந்தர்வர்கள், சித்தர்கள், நிஷிகள், வித்தியாதரர்கள், அப்ஸரசுக்கள் முதலிய எல்லோரும் தோத்திரம் செய்தார்கள். மேலும், எல்லோரும் மிகுந்த தட்சிணை

களுள்ள யாகங்களைக்கொண்டு அவனையே பூசித்தார்கள். அவன் தன்னுடைய தேஜோ விசேஷத்தால் ஹவிர்ப் பாகத்தைத் தானே கிரகித்துவந்தான். அப்பொழுது ஏழு துவீபங்களுள்ள பூமியானது உழாமலேயே விதை விதைத்துப் பலிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. மேலும், த்யுலோகமானது இஷ்டத்தைக் கொடுத்தது; ஆகாசமானது பலவகையான ஆச்சரியத்தையுண்டுபண்ணிற்று; ரத்தினம் விளையும் பூமியும், உப்பு சமுத்திரம், நெய் சமுத்திரம், தயிர் சமுத்திரம், பால் சமுத்திரம், கருப்பஞ்சாறு சமுத்திரம், மத்திய சமுத்திரம், சுத்தோதகம் முதலிய சமுத்திரங்களும் மிகுந்த ரத்தினங்களை யுண்டுபண்ணின. அவைகளுடைய பத்தினிகளாகிய நதிகள் அந்த ரத்தினங்களை அலைகளால் வகித்தன. புர்வத குகைகள் விளையாடுகிற ஸ்தலங்களாக இருந்தன. மரங்களெல்லாம் எல்லா ருதுக்களிலும் பழங்களையும், புஷ்பங்களையும் உண்டுபண்ணிக்கொண்டிருந்தன. இப்படி அந்த அசுரன் தான் ஒருவனாகவே அநேக லோகபாலகர்களால் செய்யப்படும் காரியங்களை நடத்திவந்தான். பின்னும் அவன் சகல உலகங்களையும் ஐயித்து ஒரே அரசனாக இருந்து பிரியமான விஷயங்களை யனுபவித்தும் திருப்தியடையாதவனாக இருந்தான். இப்படி ஐசுவரியத்தால் மதித்தவனும், சாஸ்திர விரோதமாக நடப்பவனுமாகிய அந்த அசுரன் பிராம்மணர்களுடைய சாபத்தை அடைந்தவனாகி, வெகு காலத்தைக் கழித்தான்.

21—30. அவனுடைய உக்கிரமான தண்டத்திற்குப் பயந்து லோகபாலகர் முதலிய தேவர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றுவார்களைத் தேடி ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைச் சரணம் அடைந்தார்கள்; மேலும் பின்வருமாறு தோத்திரஞ் செய்தார்கள். எந்தத் திக்கில் சகல பிரஜைகளுக்கும் ஆத்மாவாகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு வசிக்கிறாரோ, எதனை

அடைந்த சுத்தர்களான சன்னியாசிகள் திரும்புகிற தில்லையோ (முத்தர்களாகிறார்கள்), அந்தத் திக்குக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோமென்று அந்தத் தேவர்கள் இந்திரியங்களை- ஐயித்தவர்களாகிப் பகவான் நம்மை சம்ரட்சிப்பார் என்ற நிச்சயமுள்ளவராகி, பிராணன், சரீரம் ஆகிய இவைகளை ஐயித்துச் சாவதானர்களாக, “ஆறுவகையான குணங்களால் நிறைந்தவரும், மிகுந்த மகிமையுள்ளவரும், சுத்தமான ஆத்மானுபவத்தாலுண்டாகும் ஆனந் சுருபியுமான வாசுதேவருக்கு நமஸ்காரம்” என்று தோத்திரம் செய்தார்கள். அப்பொழுது, “ஓ தேவ சிரேஷ்டர்களே! பயப்படவேண்டாம். உங்களெல்லோருக்கும் க்ஷேமமுண்டாகும். என்னைப் பஜிப்பது எல்லாருக்கும் சகல க்ஷேமத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது. அந்த அசுரனுடைய துஷ்ட சரிதத்தை நான் ஏற்கனவே தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். அதனை நான் போக்கடிக்கிறேன்; சொற்ப காலம் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள். எவனுக்கு வேதங்களிடத்திலும், தேவர்களிடத்திலும், பசுக்களிடத்திலும், பிராம்மணர்களிடத்திலும், சாதுக்களிடத்திலும், தர்மத்தினிடத்திலும், என்னிடத்திலும் விரோத புத்தி உண்டாகிறதோ அவன் சிக்கிரம் நாசமடைவான். மேலும் அந்த அசுரன் விரோத புத்தியற்றவனும், சாந்தனும், மகாத்மாவுமான பிரகலாதனென்ற புத்திரனுக்கு எப்பொழுது துரோகஞ்செய்வானோ அப்பொழுது பிரம்ம தேவரிடம் வரம்பெற்றுப் பலிஷ்டனாயிருந்தாலும் அவனைக் கொல்வேன்” என்று மேக கர்ஜிதம்போல் ஒரு ஆகாசவாணி உண்டாயிற்று. அதனால் சகல திக்குகளிலும் எதிரோலி உண்டாயிற்று. மேலும் அந்த வார்த்தையானது சாதுக்களுக்கு அபயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதனைக் கேட்ட தேவர்கள் லோககுருவாகிய பகவானை நமஸ்கரித்து, பயமற்றவர்களாகி,

அசுரனைக் கொன்றதாகவே நினைத்துத் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சென்றார்கள்.

31--43. அந்த அசுரனுக்கு அற்புதர்களான நான்கு குமாரர்களுண்டு. அவர்களுக்குள் பிரகலாதரென்பவர்; சிறந்த குணங்களுள்ளவர்; பெரியோர்களைச் ஸேவிப்பவர்; பிராம்மண பக்தியுள்ளவர் ; நன்னடையுள்ளவர் ; சத்யப்ரதிஞர் ; இந்திரியங்களை ஜயித்தவர் ; சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாபோல மிக்க சுகிருத் ; தாஸன்போல் பெரியோர்களை நமஸ்கரிப்பவர் ; தகப்பன்போல் தினர்க ளிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர் ; சகோதரன்போல் சிநேக முள்ளவர் ; ஆசாரியர்களை சசுவரனாக பாவிப்பவர் ; வித்தை, அர்த்தம், பந்து, அழகு முதலியவைகளுள்ளவ ரானாலும் அகங்காரமற்றவர் ; அவருடைய சித்தமானது துக்க காலத்தில் வருத்தப்படுகிறதில்லை. கேட்கப்பட்டவைகளும், பார்க்கப்பட்டவைகளுமான விஷயங்களில் ஆசையற்றவர்; விஷயங்களை வஸ்துவாக நினைக்காதவர்; அவர் அசுர வம்சத்தில் பிறந்தவரானாலும் அசுர சபாவ மற்றவர் ; அவருடைய இந்திரியங்கள், பிராணன், சரீரம், புத்தி ஆகிய இவைகள் அவருக்கு வசப்பட்டிருந்தன. அந்தப் பிரகலாதரிடத்தில் மேலான பல குணங்களிருந்தன. அவைகள் இக்காலத்திலும் கவிகளால் வர்ணிக்கப் படுகின்றன. பகவானுடைய குணங்கள்போல் எப்பெரழுதும் அவைகள் லோகத்தில் பிரகாசிக்கின்றன. அசுரர்களுக்கு விரோதிகளான தேவர்களும் ஸத்கதை நடக்கும் சபையில் அவ்வரைத் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்வது வழக்கம். அளவிடக்கூடாதவைகளான அவருடைய குணங்களால் அவருடைய மாகாத்மியம் காண்பிக்கப் படுகின்றது. அவர் இயற்கையில் பகவானாகிய வாசுதேவரிடத்தில் பக்தியுள்ளவராக இருந்தார். அவர் பால்ய வயதிலேயே விளையாட்டுச் சாமான்களை விட்டுப்

பகவானிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிய கிரகத்தால் பிடிக்கப்பட்டு ஜடன்போல் பிப்பஞ்சத்தை யறியாதவராக இருந்தார். மேலுமவர் உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுதும், சஞ்சரிக்கும்பொழுதும், ஆகாரத்தைப் புசிக்கும்பொழுதும், படுக்கும்பொழுதும், திர்த்தம் முதலியவைகளைக் குடிக்கும்பொழுதும், பேசும்பொழுதும் ஸ்ரீ கோவிந்தரிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தியிருந்த படியால் இந்த ஜகத்தை மறந்திருந்தார். சில சமயத்தில் பகவானைத் தியானித்துக் கலங்கியிருக்கும் மனமுள்ளவராக அழுவார்; சில வேளை பகவானையே நினைத்து அதனாலுண்டான ஆனந்தத்தால் சிரிப்பார்; கானஞ் செய்வார்; சில சமயத்தில் பகவானைத் தாமாகப் பாவித்து அந்த பகவத்சுருபியாக இருந்து பகவானுடைய சேஷடைகளைத் தாம் செய்வார்; சில சமயம் வாயை விட்டுக் கதறுவார்; வெட்கமில்லாமல் நர்த்தனஞ் செய்வார்; சில சமயத்தில் பகவத்சுருபியாகத் தம்மைப் பாவித்து அதனால் மயிர்க்கூச்சலுள்ளவராகிப் பகவானிடத்தில் மிகுந்த பிரியம் வைத்தனாலுண்டாகும் ஆனந்த பாஷ்பத்தால் கண்களை மூடிக்கொண்டு இருப்பார்; இப்படி அந்தப் பிரகலாதர் சாதுக்களுடைய சங்கத்தால் உத்தம சுலோகராகிய பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சேவித்து மிகுந்த சுகத்தை அடைந்து, துஷ்டர்களுடைய சேர்க்கையால் தீனர்களாயிருப்பவர்களுடைய மனத்திற்குச் சாந்தியை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டிருந்தார். ஓ அரசனே! மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவரும், மகாபாகவதரும், மகாத்மாவுமான புத்திரனுக்கு ஹிரண்யகசிபுவான்வன் துரோகஞ் செய்தான்” என்றார்.

44-47. அதனைக் கேட்ட தர்மபுத்திரர் நாரதரை நோக்கி, “ஓ தேவரிஷியே! சுத்தனும் சாதுவுமான புத்திரனுக்குத் தகப்பன் துரோகஞ்செய்வதற்கென்ன

காரணம் ? புத்திரர்களிடத்தில் பிதாவுக்கு இயற்கையிலேயே பிரீதியிருக்குமாயினால் தமக்கு விரோதமாக நடக்கும் புத்திரர்களையும் நல்வழிக்குக் கொண்டுவருவதற்காகச் சிட்சிப்பார்களேயொழியச் சத்துருக்கள்போல் துரோகஞ் செய்யமாட்டார்களே. அப்படியிருக்க ஆசாரியனைத் தேவதையாகக் கோண்டவனும், சாதுவும், சுவாதீனப்பட்டவனுமான புத்திரனைக் கொல்லுவதற்கு முயற்சிப்பார்களா ? ஓ நல்ல விரதங்களை அநுஷ்டித்த பராமமனோத்தம ! நான் இதனைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவனாக இருப்பதால் இந்த சந்தேகத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டும் ” என்று கேட்டார்.

அத்தியாயம் 5

பிரகலாதரைக் கொல்ல முயற்சித்தது

அசுரர்கள் தங்களுக்குப் புரோகிதராக இருக்க வேண்டுமென்று சுக்ரபகவானை வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவரும் சம்மதித்து அவர்களுக்குப் புரோகிதராக இருந்தார். அதனால் அவருடைய புத்திரர்களான சண்டன், அமர்க்கன் என்ற இருவர்களும் ஹிரண்யகசிபுவின் அரண்மனையில் வசித்தார்கள். அப்பொழுது ஹிரண்யகசிபுவானவன் தன்னுடைய புத்திரனாகிய பிரகலாதரென்பவரை குரு புத்திரர்களிடம் ஒப்புவித்து, வித்தை கற்பிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அந்தப் பிரகலாதர் சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர். அப்பொழுது குரு புத்திரர்கள் பிரகலாதருக்கும், மற்ற அசுரக் குழந்தைகளுக்கும் வித்தையைக் கற்பித்துவந்தார்கள். அப்பொழுது ஆசாரியனால் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டும், படித்தும் பிரகலாதர் அதனை நல்லதென்று ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

எனென்றால், அவரால் உபதேசிக்கப்பட்டன யாவும் “தான், பிறர், பந்து, சத்ரு” என்ற அகங்கார புத்தியுள்ளதாக இருந்தது.

ஒருகால் அசுரர்களுக்கு அரசனாகிய ஹிரண்யகசிபுவானவன் தன்னுடைய புத்திரராகிய பிரகலாதரை மடியில் வைத்துக்கொண்டு, ‘ஓ குழந்தாய்! நீ வித்தியாப் பியாசஞ் செய்துவருவதில் எதனை நல்லதென்று (கேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது) அறிந்திருக்கிறாய்? அதனைச் சொல்லவேண்டும்’ என்று கேட்டான். அதைக் கேட்ட பிரகலாதர், “ஓ அசுரர்களுக்குட்சிறந்தவரே! பிராணிகள் அகங்காரமுள்ளவர்களாகிப் புத்திரன் முதலியவற்றில் அபிநிவேசத்தை (ஆசையை) அடைந்து துக்கத்தை அநுபவிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஜனங்களுக்குக் கிருகம் முதலியவை பாழுங்கிணறுபோலக் கெடுதியை உண்டுபண்ணக்கூடியன. ஆகையால் அகங்காரத்திலிருந்து பயந்து, துக்கத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ள விரும்பியவர்கள் கிருகத்தை விட்டு வனஞ் சென்று, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைச் சேவிப்பதே உசிதமென்று நினைக்கிறேன்” என்று சொன்னார்.

6—10. அதனைக் கேட்ட ஹிரண்யகசிபுவானவன் தனக்குச் சத்துருவாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினிடத்தில் பிரகலாதனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பக்தியைப் பார்த்து, “குழந்தைகளுடைய புத்தியானது சத்துருக்களுடைய வார்த்தையால் கலைக்கப்படுகிறது” என்று சிரித்து, ‘விஷ்ணுவைச் சார்ந்தவர்கள் ஆசாரியருடைய கிரகத்தில் மறைந்திருந்துகொண்டு இவனுடைய புத்தியைக் கலைக்கிறார்கள்; அதனை நன்றாக விசாரியுங்கள்’ என்றும் சொன்னான். பின்பு அசுரனுடைய புரோகிதர்கள் பிரகலாதரைத் தங்கள் வீட்டிற்கு அழைத்துவந்து, அழகான வார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சிலாகித்து, “ஓ குழந்தாய்,

பிரகலாத! உனக்கு கேஷமமுண்டாகட்டும்; உன்னுடைய உண்மையான அபிப்பிராயத்தைச் சொல். எங்களால் உப தேசிக்கப்படுவதை விட்டு வேறுன தோற்றம் உனக்கு உண்டாவதற்கென்ன காரணம்? உன்னுடன் சேர்ந்து படிக்கும் பிள்ளைகளுக்குள் ஒருவனுக்காவது இம்மாதிரி யான எண்ணம் உண்டாகவில்லையே? இது 'உனக்குப் பிறரால் உபதேசிக்கப்பட்டதா? அல்லது இயற்கையி லுண்டானதா? அதனைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவர்களும், உனக்கு ஆசாரியர்களுமான எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்' என்று நல்ல வார்த்தையாகக் கேட்டார்கள்.

11-14. அதனைக் கேட்டுப் பிரகலாதர் அவர்களை நோக்கி, "தன்னைச் சார்ந்தவன், சத்துரு என்ற அபிமான மானது எவருடைய மாயையால் ஏற்பட்டதோ (உண்மையி லில்லை) அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்காரம். அப்படிப் பட்ட பேதபுத்தியானது மாயையால் மோகித்த உங்க ளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதேயொழிய எனக்கில்லை. பகவா னுடைய அனுக்கிரகம் எப்பொழுது உண்டாகுமோ அப் பொழுது நான், நீ, பிறர் என்ற பேத புத்தியானது மாறி விடும். (எல்லாம் பகவதரூபமென்ற எண்ணமுண்டாகும். பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தால் அப்படிப்பட்ட புத்தி உண்டாயிற்று என்று தாற்பரியம்.) ஆத்மா ஒருவரான லும் அவருடைய சுரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளமுடியாம லிருப்பதால் மூட ஜனங்கள் நான், நீ என்ற பேத புத்தி அடைகிறார்கள். வேதங்களுடைய அர்த்தத்தை நன்றாய் அறிந்து, பிறருக்கு உபதேசிப்பவர்களான பிரம்மதேவர் முதலியவர்களும் பரமாத்மாவின் சுரூபத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மோகிக்கிறார்கள். ஓ பிரம்மமண! இரும்பானது அயகாந்தத்தைக் கண்டவுடன் தான் அதற்கெதிரில் செல்லுவதுபோல ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின்

சன்னிதியில் தெய்வச் செயலால் என்னுடைய மனமானது மாறுகிறது” என்று சொன்னார்.

15—22. அதனைக் கேட்ட அரசனுடைய சேவகரான ஆசாரிய புத்திரன் கோபங்கொண்டு, தினாகு, “அட! பிரம்பைக் கொண்டு வா. குலத்தைக் கெடுப்பவனும், துர்ப்புத்தியுள்ளவனுமான இவனை நான்காவது உபாயத்தால் அடக்கவேண்டும். சந்தன மரக் காட்டில் முள்மரம் முளைத்ததுபோல் அசுர குலத்தில் இவன் பிறந்திருக்கிறான். மேலும் இவன் அசுரர்களான வனத்திற்குக் கோடரி போன்ற மகாவிஷ்ணுவிற்கு ஒத்தாசையாகவும் இருக்கிறான்” (கோடரிக் காம்பு என்று அர்த்தம்,) என்று பலவிதமாக அதட்டி, தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளைச் சொல்லும் சாஸ்திரத்தைப் படிப்பித்தார். பின்பு ஆசாரியர், “இவன் நான்கு உபாயத்தையும் அறிந்தவன்” என்று தெரிந்துகொண்டு ஒரு நாள் பிரகலாதரை ஹிரண்யகசிபுவிடம் அழைத்து வந்தார். அவர் அப்பொழுது மாதாவினால் அப்யங்க ஸ்நானஞ் செய்விக் கப்பட்டும் அலங்கரிக்கப்பட்டும் இருந்தார். அப்பொழுது அந்தப் பிரகலாதர் பிதாவாகிய ஹிரண்யகசிபுவின் பாதங்களில் நமஸ்கரித்தார். ஹிரண்யகசிபு குழந்தைக்கு ஆசிர்வாதஞ் செய்து, தழவி, மிகுந்த பிரியத்தை யடைந்தான். பின்னும் அவன் புத்திரனை மடியின்மீது வைத்துத் தலையில் ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கி, குழந்தையை நோக்கி, ‘பிரகலாத! இத்தனை நாள் உபாத்தியாயரிடமாக எதனைக் கற்றுக்கொண்டாய்? நீ தெரிந்து கொண்ட மேலான விஷயத்தைச் சொல்’ என்று கேட்டான்.

23—24. அதனைக் கேட்ட பிரகலாதர் பிதாவை நோக்கி, “ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் குணங்களைக் கேட்பது,

அவருடைய திவ்ய நாமங்களை உச்சரிப்பது, பகவானுடைய சருபத்தைத் தியானிப்பது, பாதங்களைச் சேவிப்பது, விக்கிரகம் முதலியவைகளைப் பூஜிப்பது, நமஸ்கரிப்பது, வேலைக்காரனாக இருப்பது, சிநேகம் வைப்பது, ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்வது ஆகிய ஒன்பது வகையாக ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவினிடம் பக்தி செய்வதே மேலானது என்று நான் படித்துத் தெரிந்துகொண்டேன்” என்றார்.

25—27. புத்திரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ஹிரண்யகசிபு கோபங்கொண்டு உதடு துடிக்க, குருபுத்திரரை நோக்கி, “ஓ பிராம்மணாதம! துர்ப்புத்தியுள்ள என்னை லட்சியஞ்செய்யாமல் என்னுடைய சத்துரு பட்சத்திலிருந்து என் குழந்தைக்குக் கெட்ட மார்க்கத்தை உபதேசித்தாய். மித்திரர்கள் போல வெளிக்கு அபிநயஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் கபட சபாவமுள்ள துஷ்டர்கள் உலகத்தில் இருக்கிறார்கள். பாபிகளுக்கு அவர்கள் செய்த பாப பலனை அனுபவிக்கவேண்டிய காலத்தில் வியாதி உண்டாவதுபோல அந்தத் துஷ்டர்களுக்கு யஜ்மானனிடத்தில் விரோத புத்தி உண்டாகிறது” என்றான்.

28—29. அதனைக் கேட்ட குரு புத்திரர், “ஓ மகேந்திரனுக்குச் சத்துருவாக இருப்பவரே! உம்முடைய புத்திரன் இயற்கையான புத்தியால் இப்படிச் சொல்லுகிறானே ஒழிய இது என்னால் சொல்லப்பட்டதுமல்ல; பிறரால் உபதேசிக்கப்பட்டதுமல்ல; ஆனதால் கோபிக்க வேண்டாம். எங்களை வருத்தப்படச் செய்யவேண்டாம்” என்றார். அதனைக் கேட்ட ஹிரண்யகசிபுவானவர் புத்திரனை நோக்கி, “உனக்கு ஆசாரியன் இப்படி உபதேசிக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறே; அப்படியானால் இந்தத் துர்ப்புத்தி உண்டான காரணம் யாது?” என்று வினவினான்.

30—50. அதனைக் கேட்ட பிரகலாதர், “இந்திரியங்களை ஜயிக்காமல் சம்சாரத்தை அடைந்து, அனுபவித்த விஷயங்களையே திரும்பவும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் கிருகஸ்தர்களுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் பிறருடைய உபதேசத்தாலாவது, இயற்கையிலாவது பக்தி உண்டாகிறதில்லை. விஷயங்களில் ஆசைகொண்ட அவர்கள் ஆத்மாவையே புருஷார்த்தமாகக்கொண்டவர்களால் அடையக்கூடிய பகவானை அறியார்கள். ஏன் என்றால், அவர்கள் அற்பமான பாஹ்ய விஷயங்களையே பெரியவைகளாக நினைப்பவர்கள். மேலும், அவர்கள் குருடர்களால் அழைத்துக்கொண்டுபோகப்படும் குருடர்கள் போல மார்க்கம் தெரியாமல் பள்ளத்தில் விழுகிறார்கள். பின்னும், பசுக்கள் தும்பினால் கட்டப்படுவதுபோல் பகவானுடைய ஆக்ஞையாகிய வேதத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். பகவானிடத்திலே மனத்தைச் செலுத்தி வேறு பிரயோசனத்தை அபேட்சிக்காமலிருக்கும் மகான்களுடைய பாதசேவை செய்யாமலிருந்தால் துக்கத்தைப் போக்கக்கூடிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் பாதா ர வி ன் த ம் கிடைப்பதரிது. (தாயாருடைய கர்ப்பத்தில் வசிக்கும் பொழுது நாரதருடைய உபதேசத்தால் எனக்கு இம்மாதிரி புத்தியுண்டாயிற்று என்று தாத்தபரியம்.) என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட ஹிரண்யகசிபு மிகுந்த கோபமுள்ளவனாகி, யடியிலிருக்கும் குழந்தையைப் பூமியில் கிடத்தினான். பின்னுமவன், “ஓ ராட்சதர்களே! மிகவும் குற்றஞ் செய்தவனாகிய இவனைக் கொல்லுங்கள்; துரத்திவிடுங்கள். இவன் சிறிய தகப்பனைக் கொன்றவரான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் பாதங்களைத் தாஸன்போல் பூஜிக்கிறான். ஆனதால் இவன் என்னுடைய சகோதரனைக் கொன்றவனாகிறான். ஐந்து வயதுச் சிறுவனாகிய

இவன் தாய் தகப்பனார்களிடத்தில்கூட சிநேகிதத்தை ஒழித்திருக்கிறான். (இவனுடைய சித்தம் நிலையில்லாத தென்று கருத்து.) இவன் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவிற்கு நல்ல லைச் செய்வானா? செய்யமாட்டான். (ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு இவனை அங்கீகரிப்பதும் உசிதமில்லை.) பிறரானாலும் நல்ல ஓளஷதம் போல அனுகூலத்தைச் செய்தால் அவனை புத்திரனாவான். தன் பிள்ளையானாலும் வியாதி போல் கெடுதியைச் செய்வானால் அவனைத் தள்ளிவிட வேண்டும். தன்னுடைய அவயவமானாலும், ரோகம் முதலியவையால் கெடுதியை உண்டுபண்ணுவதானால் அதனை வெட்டிவிடலாம். அப்படிச் செய்வதால் மற்ற அவயவங்கள் சுகத்தை அடையும். மேலும், கெட்ட வழியில் செல்லும் இந்திரியமானது முனிக்கு எப்படி சத்துருவோ அப்படியே இவன் நமக்குச் சத்துரு; மித்ரன் போல் இருப்பவன். ஆனதுபற்றி ஆகாரம் கொடுப்பது, படுக்கை முதலியவைகளில் விஷம் முதலியவைகளைப் பிரயோகித்துப் பல உபாயங்களாலும் இவனைக் கொல்லுங்கள் என்று ஆக்ஞாபித்தான். அதனைக் கேட்ட ராட்சதர்கள் 'வெட்டு, குத்து' என்று சொல்லிக்கொண்டு சூலங்களால் பிரகலாதரைக் குத்தினார்கள். அவர்களுடைய தலை மயிரும், வீசையும் செம்பு போன்றது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதும், இம்மாதிரியென்று குறிப்பிட முடியாததும், சகல சுருபியுமான பரமாத்மாவிடத்தில் பிரகலாதர் மனத்தைச் செலுத்தியிருந்தபடியால் ராட்சதர்களால் அவரிடம் செய்யப்பட்ட உபத்திரவங்கள் பயன்படவில்லை. அது நாஸ்திகன் செய்யும் நல்ல முயற்சிகள் போலாயின. அதனைக் கண்டு ஹிரண்யகசிபு மிகுந்த ஆலோசனை உள்ளவனாகி நிர்ப்பந்தமாக அவரைக் கொல்வதற்குப் பல உபாயங்களைச் செய்தான். எப்படி என்றால்,— திக் கணங்களாலும், சர்ப்ப சிரேஷ்டங்களால்

லும், அபிசாரப் பிரயோகத்தாலும், மலை முதலியவைகளிலிருந்து கீழே தள்ளுவதாலும், மாயைகளாலும், சங்கட ஸ்தலங்களில் அடைத்து வைப்பதாலும், விஷத்தைக் கொடுப்பதாலும், ஆகாரமில்லாமல் செய்வதாலும், பனி, வாயு, அக்கினி, ஜலம் ஆகிய இவைகளாலும், மலையைப் புரட்டுவதாலும் பிரகலாதரைக் கொல்ல முயற்சித்தான். அப்படியும் பாபமற்றவனாகிய புத்திரனைக் கொல்ல முடியவில்லை. அப்பொழுது ஹிரண்யகசிபு மிருந்த கவலை அடைந்து, “இவன் சிறுவனானாலும் விவேகமுள்ளவன்; இவனைக் கொல்வதற்காக வெஞ் உபாயங்களைச் செய்தோம்; கடுஞ்சொற்களையும் சொன்னோம்; அவைகள் யாவும் வீணாயின. இவன் தன்னுடைய தேஜஸால் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறான். நம்மிடத்தில் கோபமில்லை. சுனச்சீபன் போல் விகாரமற்ற மனது உள்ளவனாக இந்திரியங்களை ஜயித்திருக்கிறான். ஆனதால் இவனுடைய மகிமை அளவிடக்கூடாதது; இவனுக்கு ஒருவரிடத்திலும் பயமே இல்லை; மரணமற்றவன்; இவனை விரோதித்தபடியால் எனக்கு மரணம் நேரிடுமே” என்று யோசித்துக்கொண்டு வாடின முகமுள்ளவனாகித் தலை குனிந்தான். அப்பொழுது சுக்கிராசாரியருடைய புத்திரர்களான சண்டன், அமார்கன் என்ற இருவர்களும் ஏகாந்தத்தில் அசுரனை நோக்கி, “ஓ பிரபுவே! உம்முடைய புருவ நெரித்தலைக் கண்டு லோகபாலகர்கள் நடுங்குகிறார்கள். நீர் ஒருவராக மூவுலகங்களையும் ஜயித்தீர். அப்படிப்பட்ட நீர் எதற்காகக் கவலைப்படுகிறீர்? புத்திரனுடைய சரிதத்தைப்பற்றித் துக்கிப்பது நியாயமல்ல. (சிறிது காலஞ் சென்றால் புத்திரனுக்கு நல்ல புத்தி உண்டாகுமென்று கருத்து.) இவன் வெளியில் ஓடிப் போகாமலிருக்கும்படி வருண பாசத்தால் கட்டி, சுக்கிராசாரியர் வருகிறவரையில் காப்பாற்றிவைக்கவேண்டும். சில காலஞ் சென்றால் பெரியோர்களைச் சேவித்து நல்ல புத்தியை அடைவான்” என்றுர்கள்.

51—54. அதனைக் கேட்ட ஹிரண்யகசிபு அவர்களை நோக்கி, “கிருகஸ்தர்களான ராஜாக்களுடைய தர்மத்தைப் பிரகலாதனுக்கு உபதேசியுங்கள்” என்று சொன்னான். அவர்களும் தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகளைப்பற்றிய சாஸ்திரத்தை வணக்கமுள்ளவரான பிரகலாதனுக்கு உபதேசித்தார்கள். அப்பொழுது குருக்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகளை கேட்குமகரங்களாகப் பிரகலாதர் நினைக்கவில்லை. ஏனென்றால், அவைகள் ஆசை, துவேஷம் இவைகளை உண்டுபண்ணி விஷயங்களில் பிரவர்த்திக்கச் செய்கின்றன. மனிதர்கள் வியவகாரத்திற்காகப் பேதத்தை ஏற்படுத்தினார்கள்.

55—58. ஒரு நாள் ஆசாரியன் கிருக கிருத்யங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது பிரகலாதருடன் சேர்ந்து படிக்கும் சிறுவர்கள் விளையாடுவதற்காகப் பிரகலாதரை அழைத்தார்கள். அப்பொழுது விவேகியான பிரகலாதர் அவர்களை நோக்கி மிகுந்த கிருபையுடன் ஐனனம், மரணம் இவைகளைப்பற்றிச் சொன்னார். அதைக் கேட்ட சிறுவர்கள் அவரிடத்தில் மிகுந்த கௌரவ புத்திவைத்து விளையாட்டுச் சாமான்களை எறிந்துவிட்டுச் சுத்த சித்தர்களாகப் பிரகலாதரையே பார்த்துக்கொண்டு, அவரை உபாசித்திருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கி மகா பாகவதரும், மிகுந்த கிருபையுள்ளவருமான பிரகலாதர் பின்வருமாறு சொல்லலானார் :

இந்த அத்தியாயத்தில் 58 சுலோகங்களிருப்பதாக ஸ்ரீதீரய வியாக்கியானத்துடன் கிரந்தாட்சரத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் புத்தகத்தில் காணப்படுகிறது. மற்ற புத்தகங்களிலும், ஒலைப் புத்தகங்களிலும் 54-வது சுலோகம் காணப்படவில்லை. ஆனதால் அதற்கு அர்த்தம் எழுதப்படவில்லை.

தோட்டு

வியாதி யுண்டாவது— மிரம்மஹத்தியைச் செய்பவன் க்ஷய ரோகத்தை அடைவான். கள் குடிப்பவன் சொத்தைப் பற்கள் உள்ளவனாவான். தங்கத்தைத் திருடினவன் சொத்தை நகமுள்ளவனாவான். ஆசாரிய பத்னியைப் புணர்ந்தவன் சரும ரோகமுள்ளவனாவான்—ஸ்மிருதி. சுனச்சேபன்—அயோத்யா நகரத்தரசனாகிய அம் பரீ ஷ நெ ன் ப வர் யாகஞ்செய்யும்பொழுது யாகப் பசு கானுமற் போய்விட்டது. அப்பொழுது மிராம்மணர்கள், “ பசு கானுமற்போனதால், அதற்காக மனிதனைப் பசுவாக வைத்து யாகத்தை முடிக்கவேண்டும்; அப்படிச் செய்யாவிடில் யஜ்மான னுக்குக் கெடுதி நேரிடும் ” என்றார்கள். அதனைக் கேட்டு அரசன் அநேக தனங்களை யெடுத்துக்கொண்டு நர பசுவைத் தேடி வெகு தேசங்களில் அலைந்தார். மிறகு துந்தத்தில் ரிசிகரென்று ஒரு மகரிஷி இருந்தார். அவருக்கு மூன்று குமாரர்கள் இருந்தார்கள். அரசன் அந்த மகரிஷியின் சமீபம் சென்று தம்முடைய காரியத்தைத் தெரிவித்து, ஒரு புத்திரனைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று மிரார்த்தித்தார். அதனைக் கேட்ட மகரிஷி அரசனை நோக்கி, “ மூத்த குமாரனை விற்கமாட்டேன் ” என்று. அருகிலிருந்த அவருடைய பத்னியானவள், “இனிய குமாரனை விற்கமாட்டேன்” என்றுள். அவ்விருவருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட நடுபிள்ளை சுனச்சேபன் தாயுந்தகப்பனும் தன்னை விற்பவர்கள் என்று தெரிந்துகொண்டு அரசனை நோக்கி, “ என்னை அழைத்துப் போகலாம். என் தாய் தந்தைகளுக்கு இஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொடும்; பேர்வோம் ” என்றுள். அதனைக் கேட்டு அநேகம் பசுக்களைக் கொடுத்து அவனை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு தமது நகரஞ் செல்லும் வழியில் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தில் தங்கினார். அவ் விடத்தில் விசுவாமித்திரர் தவன் செய்துகொண்டிருந்தார். சுனச் சேபன் அவரைச் சரணமடைந்து, அவரால் உபதேசிக்கப்பட்ட மந்திரங்களால் அரசனுடைய யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்து, தன்னுடைய உயிரையும் காப்பாற்றிக்கொண்டான். தாய் தகப்பனார் செய்த அபகாரத்தை மனத்தில் வைக்கவில்லை.—ஸ்ரீ வால்மீகிராமாயணம், பால் காண்டம்—61-வது அத்தியாயம்.

அத்தியாயம் 6

பிரகலாதர் சிறுவர்களுக்குத் தத்துவத்தை உபதேசித்தது

1—5. 'ஓ சிறுவர்களே ! பலவகையிலும் கேழ்மகரமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். உங்களுடைய தோழர்களான சிறுவர்கள் மரணமடைந்ததைப் பாருங்கள். வீணாக விளையாட்டினால் காலத்தைக் கழித்து விடவேண்டாம். நாமெல்லோரும் முந்தி பாலர்களாக இருக்கவில்லை ; ஆத்மாவிற்குப் பிரியத்தை விரும்பியவர்களே. ஆசாரியர் அனர்த்தத்தை அர்த்தம்போல் சொல்வதால் அதனைக் கேட்கவேண்டாம் ; அஞ்ஞானமாகிய தூக்கம் பிடித்தவன் அதனைக் கேட்டு விழித்துக்கொள்ள மாட்டான். அவருடைய வார்த்தையை நம்பக்கூடாது. குருடன் குருடனுடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைப்பானா ? ஆத்மாவிற்குச் சத்துருவாக இருப்பவன் யார் ? உதாசீனனாக இருப்பவன் யார் ? மித்திரன் யார் ? எது பிரயோசனம் ? (1 முதல் 5 சுலோகங்கள் பழைய புத்தகங்களில் காணப்படவில்லை).

6—37. ஜன்மங்களில் மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பதரிது ; அதுவும் நிலையற்றது ; ஆனாலும் கேழ்மத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆனதால் பாலியவயதிலேயே இந்த மனுஷ்யஜன்மத்திலேயே விவேகியாயிருப்பவன் பகவானை அடைவதற்குச் சாதனங்களான தர்மங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டும். பூரி மஹாவிஷ்ணுவின் பாதத்தைச் சேவிப்பதே மனிதனுக்கு முக்கியமான தர்மம். அந்தப் பகவான் சகல பிராணிகளுக்கும் பிரியராகவும், ஆத்மாவாகவும், ஈசுவரனாகவும், சுஹிருத்தாகவுமிருக்கிறார். ஓ சிறுவர்களே ! இந்திரிய விஷயமான சுகம் முன் ஜன்மத்திய அதிருஷ்டவசத்தால் பசு முதலிய தீர்யக் ஜாதிகளுக்கும் பிரயத்தனமின்றி கிடைக்கிறது. அதற்காக முயலுவது வீணானதே.

யாம். விஷய சுகத்திற்காக முயலுவதால் ஆயுள் வீணாகச் செலவாகிறதேயொழிய கேடமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய முருந்தருடைய பாதாரவிந்தம் கிடைக்கிறதில்லை. ஆனதால் சம்சாரியாக இருப்பவன் இந்தச் சரீரம் நாசமடைவதற்கு முன்னமேயே கேடமத்தை அடைவதற்கு முயலவேண்டும். புருஷனுக்கு நூறு வருஷங்கள் பரம ஆயுசு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் பாதி ஆயுசைத் தூக்கத்தில் (ராத்திரியில்) கழித்துவிடுகிறான். பால்யத்திலும், கிசோராக இருப்பதிலும், விளையாட்டினாலும் இருபது வருஷங்களைக் கழித்துவிடுகிறான். அபரவயதில் கிழத்தனத்தை அடைந்து, ஒன்றையும் செய்ய முடியாதவனாக இருபது வருஷங்களைப் போக்கிவிடுகிறான். பாக்கியான சொற்ப ஆயுளானது பூர்த்திசெய்ய முடியாத காமத்தாலும், மோகத்தாலும் விஷயங்களில் ஆசைகொண்டு கழிக்கப்படுகிறது. மேலும், மிக்க சிரமப்பட்டு சம்சாரத்தை விரும்புகிறவர்களான நம்முடைய ரூதிகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் புத்தி வித்தியாசத்தைப் பாருங்கள். பலவகையான யோனிகளில் கர்ப்பத்தை யடைந்து சரீரத்தை அடைந்தவன் சக்கரவர்த்தியானாலும் என்ன சுகத்தை அடையப் போகிறான்? காலத்தின் மகிமையால் எல்லாம் நிலையல்ஹமல் இருப்பதால் எந்தக் கர்மாவை நல்லதென்று சொல்லக்கூடும்? [எதனைக் கெட்டதென்று சொல்லக்கூடும்?] இந்திரியங்களை ஜயிக்காமல் புத்திரன், களத்திரம் முதலியவைகளில் ஆசை கொண்டவனும், திருடமான சிநேகபாசத்தால் கட்டப்பட்டவனுமான ஆத்மாவை அதிலிருந்து நிவர்த்தித்துக் கொள்ள எவன் தான் விரும்புகிறான்? ஏனென்றால் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறான்; அர்த்தத்தில் ஆசையை யொழிப்பது மிகவும் அரிது. அந்த அர்த்தமானது பிராணனைக் காட்டிலும் மிக்க பிரியமான வஸ்துவாக

இருக்கிறது. திருடனும், சேவகனும், வியாபாரிகளும் பிராணனைக்கூட லட்சியம் செய்யாமல் பணத்தைச் சம்பாதிக்க முயற்சிக்கிறார்களல்லவா? மேலும், தன்னிடத்தில் பிரியமுள்ள களத்திரத்தையும், அவளால் செய்யப்படும் ஹிதோபதேசத்தையும் நினைத்துக்கொண்டும், சுகிருததுக்கள், புத்திரன் ஆகிய இவர்களிடத்திலுள்ள சிநேகத்தால் கட்டப்பட்டும், குழந்தைகளுடைய இனிமையான வார்த்தைகளைக் கேட்டும் சம்சாரத்தில் மூழ்கியிருப்பவன் அதனை விடுவதற்கு விரும்புவானா? பின்னும், புத்திரர்கள் பெண்கள், சகோதரர்கள், தங்கைகள், தாய் தகப்பனார்கள், அழகான படுக்கை முதலிய சாமக்கிரிகள் நிறைந்த வீடு, வம்ச பரம்பரையான விருத்திகள், பசுக்கள், வேலைக்காரர்கள் ஆகிய இவைகளிடத்தில் மிகுந்த அபிமானத்தை அடைந்து, அவைகளையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். மேலும், புழுவானது தான் வெளியில் வருவதற்குக்கூட வழியில்லாமல் கூடு கட்டிக் கொள்வதுபோலக் காமத்தில் போதுமென்ற திருப்தியில்லாமல் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு, இனிமையான ஆகாரத்தையும், ஸ்திரீ சம்போகத்தையும் மேலான தென்று நினைத்திருக்கிறான். இப்படி விசேஷ மோகமுள்ளவனாக இருப்பதால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து எப்படி வைராக்யத்தை அடைவான்? குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து, அதிலேயே ரமித்துக்கொண்டு அதனைக் காப்பாற்றுகிற விஷயத்தில் ஆயுளைச் செலவிடுகிறான்; புருஷார்த்தத்தை அடைகிறதில்லை; மூவகையான தாபத்தை அநுபவிக்கிறான். ஆனால் அதனைத் துக்கமாக நினைக்கிறதில்லை. பிறகுடைய பணத்தைத் திருடினவர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் அரசனுடைய தண்டனையும், பரலோகத்தில் நரகமும் உண்டாகுமென்று தெரிந்துகொண்ட வித்வான்களும்

குடும்பத்தைக் காப்பாற்றவேண்டி திருடுகிறார்கள். எப்பொழுதும் பணத்திலேயே ஆசை கொண்டிருக்கிறார்கள் ; வித்வானானாலும், 'தம்மைச் சார்ந்தவன்; பிறர்' என்ற பேதபுத்தியுள்ளவனாகையால் குடும்பத்தைப் போஷித்துக்கொண்டு மூடன் போல ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறானேயொழிய ஆத்ம சுருபத்தைப் பார்க்கிறதில்லை. மேலும், வித்வானானாலும் தன்னுடைய ஆத்மாவைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளமுடியாமல் தீனாக இருக்கிறான். ஸ்திரீகளுக்குக் கீர்டாமிருகம்போலிருக்கிறான் ; புத்திரன் முதலியவர்கள் புருஷனுக்கு விலங்குபோலிருக்கிறார்கள். ஓதைதம்யர்களே.! விஷயங்களிலே ஆசையுள்ளவர்களான அசுரர்களிடத்தில் ஆசையையொழித்து, ஆதிதேவராகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சேவியுங்கள். வைராக்யமுள்ளவர்கள் விரும்பிய மோட்சபதம் அவரேயாம். ஓ அசுரக் குழந்தைகளே! ஸ்ரீ பகவானைச் சேவிப்பதில் வெகுதூரம் செல்லவேண்டியது முதலிய சிரமமில்லை. அந்த நாராயணன் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மா; சித்தமான வஸ்து; தாவரம் முதல் பிரம்மா வரையிலுள்ள மேலான பிராணிகளிடத்திலும், தாழ்ந்தவர்களிடத்திலும் குடும்ப முதலியவைகளிலும், ஆகாசம் முதலிய மகாபூதங்களிலும், மகத், அகங்காரம் முதலியவைகளிலும் இருப்பவர் பகவான் ஒருவரே. அவர் எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி; நாசமற்றவர்; பிரத்யகாத்ம சுருபமாகப் பிரகாசிப்பவர்; பிரபஞ்ச சுருபமாகவு மிருப்பவர்; வியாப்யர் (சொற்ப தேசத்திலிருப்பவர்); வியாபகர் (அநேக இடங்களிலிருப்பவர்) என்று சொல்லப்பட்டவர்; உண்மையில் குறிப்பிடமுடியாதவர்; அந்தப் பரமாத்மா அநுபவாத்மகமான ஆனந்தசுருபி; ஆனால் அவர் தம்முடைய மாயையால் தம்முடைய ஐசுவரியங்களை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனதால் நீங்கள் அசுர சுபாவத்தை விட்டு

சகல பிராணிகளிடத்திலும் தயை, சிநேகம் ஆகிய இவைகளைச் செய்யுங்கள். இப்படிச் செய்வதால் ஸ்ரீமந் நாராயணன் சந்தோஷத்தை அடைகிறான். நாசமற்றவரும் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவருமான பகவான் சந்தோஷமடைந்தால் எதுதான் கிடைக்காது? பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சேவித்து, அதன் அனுபவத்தை அடைந்து கானம் செய்பவர்களான நமக்குத் தர்மம்முதலியவைகளால் என்ன பிரயோஜனம்? அவைகள் சத்துவம்முதலிய குணங்களால் ஏற்பட்டவை; முயற்சியில்லாமலேயே சித்தித்தவை. அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு மோட்சத்தாலும் பிரயோசனமில்லை. மேலும் தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்ற மூன்று வர்க்கங்களும், ஆத்ம வித்தையும் கர்ம வித்தையும், நீதியும், தவமும் பலவகையாக வேதத்தால் சொல்லப்பட்டவைகளானாலும் அவையெல்லாம், “சகல உலகங்களுக்கும் சுகிருத்தாகிய பரமபுருஷனுடைய ஆத்மார்ப்பணத்தில் (ஆராதனத்தில்) உபயோகப்படுமானால் அவைகள் சத்தியங்கள்” (பிரயோஜனமுள்ளவை) என்று நினைக்கிறேன். இந்த அரிதான ஞானத்தைப் பதரிகாசிரமத்தில் நரனுடன் கூடிய நாராயணன் நாரதருக்கு உபதேசித்தார். ஆனால் பகவானேயே பிரயோசனமாக நினைத்தவர்களும், பகவானுடைய பாதாரவிந்த தூளியால் ஸ்நானம் செய்தவர்களுமான (பாதங்களைச் சேவித்தவர்கள்) எல்லா பக்தர்களுக்கும் அந்த ஞானம் உண்டாகும். (நாராயணர் நாரதருக்கு உபதேசித்த ஞானத்தில் நமக்கு அதிகாரம் ஏற்படுமோவென்று சந்தேகப்படவேண்டாம். பக்தர்கள் எல்லாருக்கும் அதிகாரம் உண்டென்று கருத்து.) ஞானம், விஞ்ஞானம் ஆகிய இவைகளுள்ள சுத்தமான இந்தப் பாகவத தர்மத்தை மிகவும் ஞானியாகிய நாரதரிடமாக உபதேசம் பெற்றேன்” என்றார்.

38—39. அதனைக் கேட்ட சிறுவர்கள் பிரகலாதரை நோக்கி, ‘ஓ பிரகலாத ! நீயும் நாங்களும் இந்த இரண்டு ஆசாரியர்களைத் தவிர வேறு குருவை அறியோம். மேலும், அந்தப்புரத்திலேயே வசிக்கிறோம். எங்களை விட்டு நீயும் பிரியவில்லை. அப்படியிருக்க நாரதரை நீ எப்பொழுது சந்தித்தாய் ? இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்கு இருக்கும் சந்தேகத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டும்’ என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

[இந்த அத்தியாயத்தில் 39-சுலோகங்கள் மூலத்தில் காணப் படுகின்றன. ஆனால் 1 முதல் 5-சுலோகங்களும், 36-வது சுலோகமும் பழைய புத்தகங்களில் இல்லை.]

அத்தியாயம் 7

நாரதருடைய உபதேசம்

1—11. அசுரக் குழந்தைகளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மகா பாகவதராகிய பிரகலாதர் அவர்களை நோக்கி என்னுடைய வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டு சிரித்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். எப்படியென்றால், “ஓ குழந்தைகளே ! நம்முடைய பிதாவாகிய ஹிரண்ய கசிபுவானவர் முன்னொருகால் தவம் செய்வதற்காக மந்தர பர்வதம் சென்றார். அந்தச் சமயத்தில் தேவர்கள் அசுரர்களுடன் யுத்தம் செய்ய முயற்சித்தார்கள். பின்னும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ‘லோகத்திற்கு உபத்திரவத்தைச் செய்பவனான இந்த அசுரன் ஏறும்புகளால் சர்ப்பமானது கொல்லப்படுவது போலத் தன்னுடைய பாபத்தால் நாசஞ் செய்யப்பட்டான்’ என்றும் சொல்லிக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது அசுரர்கள் தேவர்களால் அடிக்கப்பட்டுப் பயந்து அவர்கள் களத்

திரம், புத்திரன், பணம், இஷ்டர்கள், வீடு, பசுக்கள் முதலிய சாமக்கிரிகளைக்கூட அபேட்சியாமல் உயிர் தப்பிப் பிழைத்தால் போதுமென்று பல திக்குகளை நோக்கி ஓடினார்கள். மகேந்திரன் இரண்யகசிபுவின் பத்தினியும், என்னுடைய மாதாவுமான கயாது என்பவளைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்றார். அப்பொழுது அவள் குரரி என்ற பறவைபோல் அழுதாள். அப்பொழுது தெய்வச்செயலாக நாரதர் மகேந்திரனை வழியில் சந்தித்து, “ஓ தேவசிரேஷ்ட! குற்றஞ் செய்யாதவனும், பதிவிரதையும், பரஸ்திரீயுமான இவளை அபகரிப்பது உசித மில்லை. ஓ மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ளவரே! இவளை விட்டு விடும்!” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட மகேந்திரன் நாரதரை நோக்கி, “இவளுடைய வயிற்றில் இரண்யகசிபுவின் வீரியம் இருக்கிறது (கர்ப்பிணியாக இருக்கிறது). ஆனதால் பிரசவிக்கிற வரையில் என்னிடம் இருக்கட்டும். இவள் பிரசவித்த பிறகு குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டு இவளை விட்டுவிடுகிறேன்” என்றார். அதனைக் கேட்ட நாரதர் மகேந்திரனை நோக்கி, “இவளுடைய வயிற்றிலிருப்பவர் பாகவதர்களுக்குட் சிறந்தவர்; பாபமற்றவர்; ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் பக்தர்; அவரைக் கொல்வதற்கு உம்மால் முடியாது” என்றார். அதனைக் கேட்டு மகேந்திரன் நாரதருடைய வார்த்தையில் கௌரவ புத்தியை வைத்து, என் மாதாவை விட்டு அவளைப் பிரதட்சிணம் செய்து தம்முடைய லோகம் சென்றார்.

12—57 பின்பு நாரத மகரிஷி என்னுடைய மாதாவைச் சமாதானம் செய்து தம்முடைய ஆச்சிரமத்திற்கு அழைத்துப்போய், ‘உன்னுடைய பர்த்தா வருகிறவரையில் இவ்விடத்திலிரு’ என்றார். அவளும் அதனை ஒப்புக் கொண்டு பயமற்றதான அந்த ஆச்சிரமத்தில் வசித்தது மன்றித் தன்னுடைய கர்ப்பம் க்ஷேமமாக இருக்கவேண்

டியதற்காகவும், தன்னுடைய பர்த்தா வந்தபிறகு பிரசவம் ஆகவேண்டுமென்பதற்காகவும் மிகுந்த பக்தியுடன் அந்த மகரிஷிக்குச் சிசுருஷை செய்துவந்தாள். அப்பொழுது தயவுள்ளவராகிய அந்த மகரிஷி கர்ப்பத்திலிருக்கும் என்னை உத்தேசித்து தர்மத்தின் ரகசியத்தையும், நிர்மலமாகிய ஞானத்தையும் அவளுக்கு உபதேசித்தார். வெகு நாளைக்கு முந்தி நடந்ததானதாலும், ஸ்திரீயானதாலும் அந்த ஞானமானது என் மாதா விற்கு மறைந்துவிட்டது. மகரிஷியின் அனுக்கிரக விசேஷத்தால் எனக்கு அது மறக்கவில்லை. என்னுடைய வார்த்தையில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையும், கூர்மையான புத்தியும் இருக்குமானால் அந்தத் திவ்யமான ஞானம் உங்களுக்கும் உண்டாகும். அந்த மகரிஷியால் உபதேசிக்கப்பட்டது என்னவென்றால், மரங்கள் ஜீவித்திருக்கும்பொழுது அதன் பழங்களுக்கும் பரிணாமம்(பிஞ்சு, காய், பழம் முதலியவை) ஏற்படுவது போல வஸ்துக்களைப் பலவகையாக மாற்றும் சக்தியுள்ள காலத்தால் உற்பத்தி முதலிய ஆறு விகாரங்கள் ஜீவனிருக்கும்பொழுது சரீரத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்மாவுக்கு அவைகள் இல்லை. (ஆத்மா உண்டாகிறதில்லை; இளைக்கிறதில்லை; மரணமடைகிறதில்லை.) (ஆத்மா நித்தியர், குறைவற்றவர்; தோஷமற்றவர்; ஒருவர்; க்ஷேத்திரஞ்சூர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஆசிரயமாக இருப்பவர்; விகாரமற்றவர்; தாமாகப் பிரகாசிப்பவர்; எல்லாவற்றிற்கும் காரணனாக இருப்பவர்; சகல உலகங்களையும் சிருஷ்டித்தவராகையால் வியாபகர்; ஒன்றிலும் சம்பந்தப்படாதவர்; என்றாலும் மறைக்கப்படாதவர்; இம்மாதிரியான ஆத்மாவின் பன்னிரண்டு லட்சணங்களால் ஆத்மாவின் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு தேகம் முதலிய அனாத்ம பதார்த்தங்களில் 'நான், என்னுடையது' என்ற அபிமானத்தை ஒழிக்க

வேண்டும். தட்டான் உரைகல்லில் ஒட்டியிருக்கும் சுவர்ணத்தைத் தகுந்த உபாயத்தால் எடுத்து எப்படி அடைகிறோ, அப்படி காரியம், காரணம் ஆகிய இவைகளை அறிந்தவனாகிய புருஷன் சரீரத்திலிருக்கும் ஆத்மாவை ஆத்ம யோகத்தால் அடைந்து பிரம்மமாக ஆகிறான். மூலப் பிரகிருதி, மகத் தத்துவம், அகங்காரம், ஐந்து தன்மாத்திரைகள் ஆகிய எட்டும் பிரகிருதிகள். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்றும் அவைகளின் குணங்களேயாம். பதினேரு இந்திரியங்கள்; ஐந்து மகா புத்தங்கள் ஆகிய பதினாறும் இந்திரியங்கள். இவைகளில் சாட்சியாக அனுவர்த்தித்திருப்பதால் புருஷன் ஒருவனேயாம். எல்லா விகாரங்களின் சமூகமே தேகமெனப்படுகிறது. அது ஐங்கமம், ஸ்தாவரம் என்று இருவகை உள்ளது. இந்தச் சரீரத்திலிருக்கும் வஸ்துக்களின் சுபாவத்தை விசாரித்து, ஒவ்வொன்றையும் அனாத்மா என்று நிச்சயித்து, 'இது ஆத்மாவில்லை; இது ஆத்மா இல்லை' என்று ஆத்மாவைத் தேடவேண்டும். அனாத்ம வஸ்துக்களுடைய கூட்டத்திலிருந்து ஆத்மாவை எப்படிப்பிரித்து எடுக்கிறதென்றால் ஜாக் கிர த வ ஸ் தை (விழித்துக் கொண்டிருப்பது), ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி என்ற அவஸ்தைகள் புத்தியின் விருத்திகள். அவைகள் எவனால் அனுபவிக்கப்படுகின்றனவோ அவனே சாட்சியாகிய புருஷன்; மேலானவன். மேற்சொல்லிய விருத்திகள் மூக்குண சுருபமாயுள்ளவை; கர்மங்களால் உண்டானவை. ஆனதால் அந்த புத்தி பேதங்கள் ஆத்மாவினுடைய தர்மங்களல்ல; அனாத்ம தர்மங்களேயாம். புஷ்பத்தின் குணமாகிய வாசனையைக்கொண்டு அதற்கு ஆசிரயமாகிய வாயுவைத் தெரிந்துகொள்வதுபோலப் புத்திக்கும் சாட்சியாக இருப்பது ஆத்மாவின் சுருபமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், ஐகத்தைப் படைப்

பது, பரிபாலிப்பது, சங்கரிப்பது ஆகிய இவைகளுக்குப் பரமாத்மாவே காரணமென்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், எல்லாவற்றிலும் ஆத்மா ஓதப்ரோதமாக இருப்பதாலும் அந்த ஆத்மாவைச் சுத்தமான மனத்தால் அனாத்மக் கூட்டத்திலிருந்து அவசரப்படாமல் பிரித்தெடுக்கவேண்டும். ஆனால் வாயுவிற்குப் புஷ்பத்தின் சம்பந்தம் உண்மையில் இருக்கிறது. ஆத்மாவிற்கு சம்சார பந்தம் உண்மையிலில்லை; புத்தியினுடைய குணங்களாலும், கர்மங்களாலும் ஏற்படுகிறது; அதற்கு அஞ்ஞானமே காரணம்; மித்தியா பூதம். (உண்மையானதல்ல.) சுவப்னம் போலப் புருஷனால் அடையப்படுகிறது. சுவப்னத்திலும் ஜாக் கிரதவஸ்தையிலும் அனுபவிக்கப்படும் சகல விஷயங்களும் மனோமயங்களாகையால் சமமானவைகளே. அவைகள் பார்க்கப்பட்டாலும், மறைந்தாலும், தியானம் செய்பவனுக்குச் சோகத்தையும், மோகத்தையும், பயத்தையும் கொடுக்கின்றன. குணங்களற்றவரானாலும் பரமாத்மாவிற்குக் குணங்களின் சேர்க்கையால் சம்சாரமேயொழிய உண்மையிலில்லை. மேலும், சரீர தர்மமாகிய ஜனனமும், மரணமும் சரீர சம்பந்தத்தால் ஜீவனுக்கு இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றனவேயொழிய இயற்கையில் இல்லை. ஆனதால் முக்குண சுருபமான கர்மத்தின் பிஐத்தை (விதையை) நாசஞ் செய்யவேண்டும். அதுவே யோகம். அது புத்தியின் பிரவாகமான ஜாக்ரத் முதலிய அவஸ்தைகளை ஒழிப்பதேயாம். அதற்கு அநேக உபாயங்களிருக்கின்றன. ஆனாலும் எவைகளை அனுஷ்டித்தால் பகவானிடத்தில் பக்தி உண்டாகுமோ, அவைகளை அனுஷ்டிப்பதே மேலான உபாயம்” என்று ஈசுவரனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவைகள் எவை என்றால், ஆசாரியனுக்குச் சிசுருஷை செய்வது, எல்லா ரிடத்திலும் சிநேகிப்பது, கிடைத்தவை எல்லாவற்றையும்

ஈசுவரனிடத்தில் சமர்ப்பிப்பது, பகவத் பக்தர்களுடைய சங்கத்தாலும், ஈசுவரனை ஆராதிப்பது, பகவானுடைய கதையில் சிரத்தை வைப்பது, அவருடைய குணங்களையும் சரிதங்களையும் சொல்வது, அவருடைய பாதாவிந்தத்தைத் தியானிப்பது, பகவானுடைய விக்கிரகத்தைத் தரிசிப்பது முதலியவைகளாம். ஸ்ரீமந்நாராயணன் எல்லாருடைய இருதயத்திலும் வசிக்கிறார். ஆனதால் எல்லாரையும் மனத்தால் பூஜிக்கவேண்டும். இப்படி காமம் முதலிய ஆறுவகைச் சத்துருக்களை ஜயித்து ஸ்ரீ பகவானுகிய வாசுதேவரிடத்தில் பிரீதி செய்யவேண்டும். அதனால் பக்தி சித்திக்கும். பகவான் ராமனாகவும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகவும் அவதரித்துச் செய்த ஒப்பற்ற சரிதங்களைக் கேட்டும், தன் வாக்கினால் உச்சரித்தும் புருஷன் மிகுந்த சந்தோஷத்தை அடைகிறான்; மயிர்க்கூச்சலடைகிறான்; ஆனந்தக் கண்ணிரைப் பெருக்கி அதனால் கண்டமடைத்துப் பேச முடியாதவனாகிறான்; பகவானிடத்தில் மிகுந்த ஆசையுடன் கெட்டியாகக் காணஞ்செய்கிறான்; நர்த்தனஞ் செய்கிறான்; பிசாசம் பிடித்தவன் போல் சில வேளை சிரிக்கிறான்; கதறுகிறான்; தியானஞ் செய்கிறான்; கண்டவர்களை நமஸ்கரிக்கிறான்; அடிக்கடி பெருமூச்சு விடுகிறான்; பரமாத்மாவினிடத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்தியவனாகையால் வெட்கமில்லாமல், “ஐகதத்திற்கு அதிபதியே! ஹரியே! நாராயண” என்று சொல்லுகிறான். பின்னும் அந்த நிலைமையை அடைந்த புருஷன், பகவான் செய்த சேஷடைகளை மனத்தாலும் சரித்தாலும் பாவித்து, மிகுந்த பக்திப் பிரவாகத்தால் அஞ்ஞானம், வாசனை ஆகிய இவைகளைப் போக்கடித்துக்கொண்டு, சகல பந்தத்திலிருந்து நிவர்த்தியடைந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை அடைகிறான். மேலும், சரீரமுள்ளவர்களுக்கு ஸ்ரீ பகவானை அடைவதே சம்சார

சாகரத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியது” என்று சொல்லுகிறார்கள். அதனையே பிரம்மானந்த சுகம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனதுபற்றி நீங்கள் ஈசுவரனை இருதயத்தில் தியானம் செய்யுங்கள். சத்திய சுருபியும், சகல பிராணிகளுக்கும் மித்திரருமான பகவானை இருதயாகாசத்தில் தியானஞ் செய்வதில் அதிகப் பிரயாசம் ஏது? விஷயங்களைச் சம்பாதிப்பதால் என்ன பிரயோசனம்? மேலும், பணம், களத்திரம், பசுக்கள், புத்திரன் முதலிய ஐசுவரியங்கள், அர்த்தங்கள், காமங்கள் முதலியவை எல்லாம் நிலையில்லாதவை; அவைகள் மனிதனுக்கு எவ்விதப் பிரியத்தை உண்டுபண்ணப்போகின்றன? சுவர்க்கம் முதலிய லோகங்களும் யாகங்களால் கிடைக்கக்கூடியவைகள். அவைகள் புண்ணியத்தின் தாரதமயத்தால் வித்தியாசமுள்ளவைகளாக இருக்கின்றன; ஆனாலும் நித்தியங்களல்ல. ஆனதால் அழிவற்றவராகிய பகவானைப் பக்தியினால் அடையுங்கள். அவர் தோஷமற்றவர்; (அவரிடத்தில் தோஷமிருப்பதாகப் பார்த்ததில்லை, கேட்டதுமில்லை.) மேலானவர்; அதனால் ஆத்ம லாபம் கிடைக்கும். அகங்காரமுள்ள வித்வானாகிய புருஷன் எந்தப் பலத்தை உத்தேசித்து அடிக்கடி கர்மங்களைச் செய்கிறானோ அதற்கு விரோதமான பலத்தை அவசியம் அடைகிறான். பின்னும் புருஷன் சுகத்தை அடைவதற்கும், துக்கத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்கும் சங்கற்பித்தே கர்மங்களைச் செய்கிறான். ஆசையில்லாமல் இருந்தபொழுது எவன் சுகமடைந்திருந்தானோ, அந்தப் புருஷனே ஆசையை அடைந்தபோது துக்கத்தையே அடைகிறான். பின்னும் இந்தப் புருஷன் எந்தச் சரீரத்தைப் போஷிப்பதற்காக விஷயங்களில் ஆசைப்படுகிறானோ, அந்தச் சரீரமானது பிறருடையது (நாய்க்குச்

சொந்தமானது); அரித்தியமானது; போகிறதும் வருகிறதும் இருக்கிறது. மேலும், குழந்தைகள், களத்திரம், வீடு, பணம் முதலியவை, ராஜ்யம், பொக்கிஷம், சைனியம், மந்திரி, வேலைக்காரர்கள், ஆப்தர்கள் ஆகிய இவைகள் கங்காரத்திற்குக் காரணங்களாக இருப்பவைகள்; சரி, இதைவிட வேறுகக் காரணப்படுகின்றவைகள். இவைகள் அற்பங்கள்; அரித்தியங்கள்; அர்த்தம் போலத் தோன்றுகின்றவைகள்; உண்மையில் அனர்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகள்; நித்தியமான ஆனந்த சமுத்திரமாகிய ஆத்மாவிற்கு மேற்சொல்லியவைகளால் என்ன பிரயோசனம்? ஒ அசுரக் குழந்தைகளே! முன் செய்த கர்மங்களால் நிஷேகம் (ஸ்திரியினிடத்தில் புருஷனால் செய்யப்படும் கர்ப்பாதானம்) முதலிய அவஸ்தைகளில் கஷ்டப்படும் ஜீவனுக்கு என்ன புருஷார்த்தம் கிடைக்கிறது? யோசித்துப் பாருங்கள். ஜீவனுள்ள தேகத்தால் கர்மங்களைச் செய்ய முயற்சிக்கிறான். கர்மங்களால் சரீரம் ஏற்படுகிறது. தேகம், கர்மம் ஆகிய இரண்டும் சுருபத்தை அறியாததால் ஏற்படுகின்றன. ஆனதால் தர்மங்களும், அர்த்தங்களும், கர்மங்களும் எவரை ஆசிரயித்திருக்கின்றனவோ, ஆசை அற்றவரான அந்த ஈசுவரனாகிய ஸ்ரீமந்நாரயணனை ஒன்றையும் விரும்பாமல் (பலனை உத்தேசியாமல்) சேவியுங்கள். ஹரியானவர் சுகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகவும், ஈசுவரராகவும், பிரியராகவும் இருக்கிறார். மேலும் அவர் தம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மகா பூதங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டபடியால் ஜீவனென்று பெயரை அடைந்திருக்கிறார். நீங்கள் அசுரர்களாலும் பகவானை உபாசிப்பதில் உங்களுக்கும் அநிஷ்டமூண்டு; ஏனென்றால், தேவனாலும், அசுரனாலும், மனிதனாலும், ராக்ஷஸனாலும், கந்தர்வனாலும் ஸ்ரீ முகுந்தருடைய

பாதாரவிந்தத்தைச் சேவித்தானால் மேன்மேலும்
 கேடும்த்தை அடைவான். ஓ அசுரக் குழந்தைகளே !
 பகவான் சுத்தமான பக்தியால் சந்தோஷப்படுவதுபோல,
 பிராம்மண ஜன்மத்தை அடைந்திருப்பதாலும், தேவ
 னை இருப்பதாலும், மகரிஷியாக இருப்பதாலும், தானத்
 தாலும், தவத்தினாலும், யாகத்தாலும், சௌசத்தாலும்,
 விரதங்களாலும் பிரியமடைகிறதில்லை. மற்றவை அபி
 நயங்களேயாம். ஓ அசுரர்களே ! தங்களை உபமானமாக
 வைத்துக்கொண்டு சகல சுரூபியாக இருக்கும் பகவானு
 கிய ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் பக்தி செய்யுங்கள். அவர்
 சகல பிராணிகளுடைய சுரூபியாக இருப்பவர். மேலும்,
 சில தைத்தியர்களும், யக்ஷர்களும், ராக்ஷஸர்களும், ஸ்திரீ
 களும், சூத்திரர்களும், கோபர்களும், பறவைகளும்,
 மிருகங்களும், பாபஞ் செய்த ஜீவர்களும் பகவத் பக்தி
 யினால் ஆத்ம சுரூபத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஆன
 தால் ஸ்ரீ கோவிந்தரிடத்தில் ஏகாந்தமாகப் பக்தியெய்து
 எல்லாவற்றையும் பகவத் சுரூபமாகப் பார்ப்பதே புருஷ
 னுக்கு மேலான புருஷார்த்தமென்று சொல்லப்பட்
 டிருக்கிறது.

நோட்டு

ஜீவனுள்ள:— உயிருள்ள சரீரத்தில். தங்களை உபமானமாக—
 மிறர் நமக்கு அபகாரஞ்செய்தால் நமக்கு எப்படி மன வருத்தம்
 உண்டாகிறதோ அப்படியே மிறருக்கு நாம் கெடுதி செய்தால்
 அவர்கள் மனம் வருத்தப்படுமேயென்று தங்களைத் திருஷ்டாந்த
 மாக நினைத்து.

அத்தியாயம் 8

ஹிரண்யகசிபுவின் வதம்

1—7. அதனைக் கேட்ட அசுரக் குழந்தைகள் எல்லோரும் பிரகலாதரால் சொல்லப்பட்ட விஷயம் தோஷமற்றதாக இருந்தபடியால் அதனைக் கிரகித்துக்கொண்டார்கள். ஆசாரியனால் சொல்லப்பட்டதை விட்டுவிட்டார்கள். பின்பு சக்கிரனுடைய புத்திரர், குழந்தைகள் எல்லோருடைய புத்திகளும் பிரகலாதருடைய புத்தியை அனுசரித்து ஒருவகைப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்துப்பயந்து சிக்கிரம் ஹிரண்யகசிபுவின் சமீபம் சென்று சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார். அப்பொழுது ஹிரண்யகசிபு, 'பிரகலாதரால் மற்ற குழந்தைகளின் புத்தி மாற்றப்பட்டது' என்பதைக் குரு முகமாகக் கேட்டு மிகுந்த கோபத்தால் நடுங்கிய சரீரமுள்ளவனாகி, புத்திரனைக் கொல்லவேண்டும் என்று நினைத்துப் பிரகலாதரை வரவழைத்தான். பின்னும், இயற்கையில் குரூர சுபாவமுள்ள அவன் காலால் மிதிக்கப்பட்ட சர்ப்பம்போல் பெருமூச்சுவிட்டு, குறுக்கான பார்வையுடன் பிரகலாதரைக் கடுமையாகப் பார்த்தான். அப்பொழுது பிரகலாதர் இரு கைகளையும் கூப்பி வணக்கமுள்ளவராக இருந்தார். அவரை நோக்கி இரண்யகசிபு, "மூட! கெட்டவனே! குலத்தைக் கெடுப்பவனாகிய ஓ அதம! நான் கோபமடைந்தால் மூவுலகங்களும் லோகபாலகர்களும் பயப்படுகிறார்கள். நீ பயமற்றவனாக என்னுடைய ஆஞ்ஞையை மீறி நடக்கிறாய். யாருடைய சகாயத்தை வைத்துக்கொண்டு இப்படிச் செய்கிறாய்? அப்படிப்பட்ட உன்னை நான் கொன்று விடுகிறேன்" என்றான்.

8—11. அதனைக் கேட்ட பிரகலாதர் ஹிரண்யகசிபுவை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! எவருக்குப் பிரம்மதேவர்

முதலிய எல்லாரும் சுவாதீனர்களாக இருக்கிறார்களோ அவரே உமக்கும், எனக்கும், மற்ற பலசாலிகளுக்கும் பலத்தைக் கொடுப்பவர்; அந்த ஈசுவரன் மிகுந்த பராக் கிரமமுள்ளவர்; இந்திரியங்களுக்கு சாமர்த்தியத்தைக் கொடுப்பவர்; மனத்திற்குச் சக்தியைக் கொடுப்பவர்; காந்தி, புத்தி, தைரியம் ஆகிய இவைகளைக் கொடுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவர்; பரம புருஷனாகிய அவரே தம்முடைய சக்திகளைக்கொண்டு சிருஷ்டிப்பது, பரிபாலிப்பது, சங்கரிப்பது ஆகிய இவைகளைச் செய்கிறார்; அவர் முக்குணங்களுக்கும் அதிபதியானதால் அசுரத்தன்மையை விட்டுவிடும். மனத்தைச் சமாதானம் செய்துகொள்ளும். தனக்கு வசப்படாமல் கெட்ட மார்க்கத்தில் செல்லும் மனதே புருஷனுக்கு விரோதி; வேறு சத்துருக்களில்லை. மனத்தை வசப்படுத்திக்கொள்வதே பகவானைப் பூஜித்ததாகும். விவேகத்தை அபகரிப்பவைகளான காமம் முதலிய ஆறு திருடர்களை ஜயிக்காமல் உம்மைப்போன்ற சிலர் சகல திக்குகளையும் ஜயித்ததாகச் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். மனத்தை ஜயித்தவனும், சகல பிராணிகளிடத்திலும் சமபுத்தியுள்ளவனும், ஞானியுமாகிய சாதுவுக்குச் சத்துருக்களேது? சத்துருவென்பது மோகத்தாலல்லவா ஏற்படக்கூடியது?" என்றார்.

12—15. அதனைக் கேட்ட இரண்யகசிபு புத்திரனை நோக்கி, “அட மூடா! சாகுந்தருணத்தில் ஜனங்கள் பல வகையாகப் பேசுவார்கள். இப்பொழுது நீ மிகுந்த வித்வான்போல் எனக்கு உபதேசம் செய்கிறாய். உனக்கு மரணம் சமீபித்திருக்கிறது. என்னைவிட வேறொருவன் ஜகத்திற்கு அதிபதியிருப்பதாகச் சொன்னால்லவா? அவன் எவ்விடத்தில் இருக்கிறான்? எங்கும் இருப்பவனான இந்தத் தூணில் இருக்கிறானா? நான் இப்பொழுது உன் தலையை வெட்டுகிறேன்; நீ யாரைச் சரண

மடைகருயோ அவன் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும்” என்று கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லிக் கத்தியைக் கையிலெடுத்துச் சிம்மாசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்து கையை முஷ்டி செய்துகொண்டு ஒரு தூணை அடித்தான்.

16—25. அப்பொழுது அந்தத் தூணிலிருந்து பயங்கரமாகிய ஒரு சத்தம் உண்டாயிற்று. அந்தச் சத்தத்தால் அண்டகடாஹம் வெடித்தது. பிரம்மதேவர் முதலியவர்கள் தங்கள் தங்கள் லோகத்தில் அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டுத் தங்களுடைய ஸ்தானத்திற்குக் கெடுதி நேர்ந்ததென்று நினைத்தார்கள். புத்திரனைக் கொல்ல விரும்பிய இரண்யகசிபுவானவன் அற்புதமான சத்தத்தைக் கேட்டுச் சபையின் மத்தியில் அதற்குக் காரணம் என்னவென்று தேடியும் அறியவில்லை. அசுர சேனாதிபதிகள் அதனைக் கேட்டு நடுங்கினார்கள். அப்பொழுது பகவான் தம்முடைய பக்தனாகிய பிரகலாதருடைய வார்த்தையையும், எங்கும் தாமிருப்பவர் என்பதையும் காண்பித்துக்கொண்டு நரசிங்க சுரூபியாக அந்தக் கம்பத்திலிருந்து அவதரித்தார். [அந்த சுரூபம் மனிதனாகவும் இல்லை; சிங்கமாகவும் இல்லை] இப்படி கம்பத்திலிருந்து அவதரித்த சுரூபத்தைப் பார்த்து இரண்யகசிபுவானவன், “இது மனிதனாகவும் இல்லை; மிருகமாகவு மில்லை. இதைன்ன?” என்று சந்தேகித்தான். அந்த நரசிம்மருடைய சுரூபமானது உருக்கிவிட்ட தங்கம் போன்ற கண்களுள்ளது; ஜடைகளாலும் பிடரி மயிர்களாலும் பிரகாசிக்கும் முகமுள்ளது; அசைவற்றவைகளும், உயரத் தூக்கினைவைகளுமான காதுகளுள்ளது. மேலும், அவருடைய வாயானது மலையின் குகைபோல் அற்புதமானது; கன்னங்கள் பிளந்திருப்பதால் பயங்கரமானது; சரிமோ ஆகாயம் வரையில் உயர்ந்திருக்கிறது; அதிக நீளமில்லாததும், பருத்ததுமான கழுத்துள்ளது; அகலமான மார்

புள்ளது; இளைத்த இடுப்புள்ளது; சந்திரனுடைய கணங்கள் போல வெண்மையான மயிர்களுள்ளது; நான்கு பக்கங்களிலும் பரவிய அநேகம் கைகளுள்ளது; நகத்தை யே ஆயுதமரக்கொண்டது; நெருங்கமுடியாதது; சக்கரம் முதலிய ஆயுதங்களால் தேவவிரோதிகளான அசுரர்களை நாசஞ்செய்தது; அதனைக்கண்ட ஹிரண்யகசிபுவான் வன், “மிகுந்த மாயாவியாகிய பூரிமநாராயணன் என்னைக் கொல்வதற்காக இம்மாதிரியான பிராணியைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறாரோ? இதனால் என்ன செய்யமுடியும்?” என்று தனக்குள் யோசித்துக்கொண்டே கர்ஜித்து, கதாயுதத்தை யெடுத்து நரசிங்கரை எதிர்த்தான். அப்பொழுது நரசிங்கருடைய தேஜஸில் விழுந்து அசுரன் திபஜ்வாலையில் அகப்பட்ட சலபம் (விளக்கு விட்டில் பூச்சி) போல் காணப்படாதவனானான். அந்தப் பகவான் சிருஷ்டிக்கு முந்தி பிரளய காலத்திய இருட்டைப் பாளஞ்செய்தார். ஆனதால் ஸத்வ குணத்திற்கு ஆசிரயமான பகவானிடத்தில் அசுரனுடைய பராக்கிரமம் வீணாகப் போனது ஆச்சரியமல்ல.

26—35. பின்பு அசுரன் மிகுந்த வேகமுள்ள கதையால் பகவானை எதிர்த்து அடித்தான். பகவான் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டார். அது கருடன் மகா சர்ப்பத்தைப் பிடித்தாற்போலிருந்தது. அப்பொழுது அசுரன் அவருடைய கையிலிருந்து வெளிவந்தான். மேகத்தில் மறைந்து இதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் லோகபாலகர்கள் வருத்தப்பட்டார்கள். பின்பு அசுரன் தான் பகவானை ஏமாற்றிவிட்டோம் என்று நினைத்துக் கத்தி, கேடயம் இவைகளை எடுத்துக்கொண்டு சிரமமில்லாதவனாகத் திரும்பவும் அவருடன் எதிர்த்தான். பின்னும் ஆகாயத்திலும், பூமியிலும் பருந்துபோல் மிகுந்த வேகத்துடன் கத்தி நுழைய இடமில்லாமல் சுற்றிவந்தான்.

அப்பொழுது அந்த நரசிங்கர் பயங்கரமாக அட்டகாசஞ் செய்தார். அதனைக் கேட்டு, அசுரன் இரு கண்களையும் மூடிக்கொண்டான். மிகுந்த வேகமுள்ள பகவான் அசுரனைப் பிடித்துக்கொண்டார். அந்த அசுரன் வஜ்ரத்தால் அடிக்கப்பட்டும் காயப்படாமல் மகேந்திரனை ஐயித்தவன் ; ஆனாலும் பிடிபட்டபடியால் துடித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்படிப்பட்ட அசுரனை பகவான் பிடித்து வாசற்படியில் தம் தொடைமீது தள்ளிக்கொண்டு, கருடன் மிகுந்த விஷமுள்ள சர்ப்பத்தைப் போலவும், சர்ப்பமானது எலியைப் போலவும் சிரமமின்றிக் கிழித்தார். பின்னுமவர் யானையைக் கொன்ற சிங்கம்போலக் கோபத்தால் பயங்கரமாகிய கண்களுள்ளவராகி, வாயைத் திறந்துகொண்டும், நாக்கினால் கடைவாயை நக்கிக்கொண்டும், ரத்தத்தால் பூசப்பட்டுச் சிவந்த பிடரிமயிர்களுள்ள முகமுள்ளவராகித் தம்முடைய நகங்களால் ஹிரண்யகசிபுவின் மார்பைக் கிழித்து, அவனுடைய சைனியங்களையும் கொன்றார். அந்த நரசிங்கர் சுருபத்தின் ஐடைகளால் மேகங்கள் அடிக்கப்பட்டன. அவருடைய கண்களின் தேஜஸால் கிருகங்களுடைய காந்தி குறைந்தது ; பெருமூச்சினால் சமுத்திரங்கள் கலங்கின ; அட்டகாசத்தைக் கேட்டுப் பயந்து திக்கஜங்கள் மதமற்றவைகளாயின ; த்யுலோகமானது அவருடைய ஜடையால் அடிக்கப்பட்டு அசைந்தது; பூமியானது அவருடைய பாதங்களால் அடிபட்டுச் சிரமத்தை அடைந்தது; அவருடைய வேகத்தால் மலைகள் அசைந்தன ; அவருடைய தேஜஸால் ஆகாயமும், திக்குகளும் பிரகாசிக்கவில்லை ; பின்பு அந்தப் பகவான் தம்முடைய உக்ரமான தேஜஸை அடக்கிக்கொண்டு, சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யக்கூடியவர் ஒருவருமில்லை. அவருடைய முகமானது பயங்கரமாக இருந்தது. அதனைக் கண்டு அவரிடம் ஒருவருஞ் செல்லவில்லை.

36—41. முவுலகத்திற்கும் ஜ்வரம்போலிருந்த அந்த அசுரன் பகவானால் கொல்லப்பட்டான் என்பதைக் கேட்டுத் தேவஸ்திரிகள் முகமலர்ச்சியுள்ளவர்களாகிப் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். பகவானைத் தரிசிப்பதற்காக வந்த தேவர்களுடைய விமானத்தால் ஆகாயம் நிறைந்திருந்தது; ஆனகம், துந்துபி முதலிய தேவவாத்தியங்கள் முழங்கின; சிறந்த கந்தர்வர்கள் கானஞ்செய்தார்கள்; அப்ஸரஸ்திரிகள் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள்; மேலும் பிரம்மதேவர், பரமசிவன், மகேந்திரன் முதலிய தேவர்கள், மகரிஷிகள், பிதிருக்கள், சித்தர்கள், வித்தயாதர்கள், உரகர்கள், மருக்கள், பிரஜாபதிகள், கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுக்கள், சாரணர்கள், யக்ஷர்கள், கிம்புருஷர்கள், பூதங்கள், பேதாளங்கள், சுந்தர் முதலிய விஷ்ணு பார்ஷதர்கள் ஆகிய எல்லோரும் சிரஸில் அஞ்சலி செய்துகொண்டு மிகவும் உக்ர தேஜசுள்ள பகவானுடைய சமீபஞ்சென்று தனித்துத் தோத்திரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

42. அனந்தரும், அற்புதமான மகிஷியுள்ளவரும், பரிசுத்தியை யுண்டுபண்ணும் சரிதங்களுள்ளவரும், தம்முடைய விளையாட்டினால் ஜகத்தைப் படைப்பது, பரிபாலிப்பது, சங்கரிப்பது முதலியவைகளைச் செய்பவரும், நாசமற்ற சுருபமுள்ளவருமான பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன் என்று பிரம்மதேவர் தோத்திரஞ்செய்தார்.

43. பரமசிவன் பகவானை நோக்கி, “ஓ பக்தர்களிடம் பிரிதியுள்ளவரே! உமக்குக் கோபம் வருஞ் சமயம் பிரளய காலமல்லவா? இந்த அற்பனாகிய அசுரன் கொல்லப்பட்டான்; அவனுடைய புத்திரனும், உம்முடைய பக்தனுமாகிய பிரகலாதனைக் காப்பாற்றும்” என்றார்.

44. மகேந்திரன், “ஓ நரசிங்கமூர்த்தியே! ஓ மேலானவரே! எங்களைச் சம்ரட்சிப்பவரே! எங்களுக்குக் கிடைச்

காமலிருந்த ஹவிர்ப்பாகங்கள் திரும்பவும் எங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்திர். அவை எங்களுடைய பாகமென்று சொல்லப்பட்டாலும், நீர் சகல சுரூபியாக இருப்பதால் உம்முடையவைகளேயாம். உமக்கு வாசஸ்தலமான (அந்தர்யாமியாக இருப்பதால்) எங்களுடைய ஹிருதய கமலமானது ஹிரண்யகசிபுவினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தது. அது இப்பொழுது மலர்ந்தது. (அசுரனிடத்தில் பயந்து அவனையே தியானித்துக் கவலைப்பட்டிருந்தோம். அந்தக் கவலை நீங்கியதென்று தாத்பரியம்) உம்மைச் சேவிப்பவர்கள் மோட்சத்தையும் மேலானதென்று நினைக்கமாட்டார்கள். (உமக்குச் சிசுருஷை செய்வதே மேலானதென்று கருத்து.) அப்படியிருக்க, அறிவுள்ளதாகிய இந்திர பதத்தாலும், மற்ற ஐசுவரியங்களாலும் என்ன பிரயோசனம்? என்றார். (ஹவிர்ப்பாகம், இந்திர பதம் ஆகிய இவைகள் கிடைத்தது புருஷார்த்தமல்ல. உமக்குச் சிசுருஷை செய்வதே புருஷார்த்தம். அசுரனைக் கொன்றுவிட்டபடியால் கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்ளும் என்று தாத்பரியம்)

45. மகரிஷிகள் நரசிங்கமூர்த்தியை நோக்கி, “ஓ காப்பாற்றக்கூடியவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவரே! நீர் தம்மிடத்தில் லயித்திருக்கிற ஜகத்தை எதனால் சிருஷ்டித்தீரோ, எது உம்முடைய மகிமையாக இருக்கிறதோ, அந்த மேலான தவத்தை (தியானத்தை) எங்களுக்கு உபதேசித்தீர். அதனை ஹிரண்யகசிபு கெடுத்துவிட்டான். இந்தச் சமயத்தில் நீர் அவதரித்து அந்தத் தவத்தை இடையூறின்றிச் செய்யும்படி அநுகூகித்தீர். அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்” என்றார்கள்.

46. மிதிருக்கள் பகவானை நோக்கி, “எங்களை உத்தேசித்துப் புத்திரர்களால் கொடுக்கப்படும் சிராத்தங்களையும்

(சிரத்தையுடன் கொடுக்கப்படும் பிண்டம் முதலியவை) திலோதகத்தையும் (எள்ளுஞ் ஐலமும்) எந்த அசுரன் எங்களுக்குச் சேரவொட்டாமல் பலாத்தாரமாகத் தான் புசித்தானோ, அவனுடைய வயிற்றை நகங்களால் கிழித்து ஈரலைப் பிடுங்கினீரல்லவா? அப்படிப்பட்டவரும், சகல தர்மங்களைக் காப்பாற்றுகிறவரும், நரசிங்கமூர்த்தியுமான உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்” என்றார்கள்.

47. சித்தர்கள், “ஓ நரசிங்கமூர்த்தியே ! எங்களுடைய அணிமா முதலிய ஐசுவரியத்தை எந்த அசுரன் யோக பலத்தாலும், தபோபலத்தாலும் அபகரித்தானோ, அந்தப் பலவகை அகங்காரமுள்ள அசுரனை நகங்களால் கிழித்தீர். அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம்” என்றார்கள்.

48. வித்யாதரர்கள் பகவானை நோக்கி, “எந்த அசுரன் பலத்தாலும், விரியத்தாலும் கர்வமுள்ளவனாகி எங்களுடைய அந்தர்த்தான வித்தையைத் தடுத்தானோ, அந்த அசுரனை யுத்தத்தில் பசுவைப்போலக் கொன்றீர். அப்படிப்பட்ட மாயாநரசிம்மராகிய உமக்கு எப்பொழுதும் நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்” என்றார்கள்.

49. நாகங்கள் அவரை நோக்கி, “எந்த அசுரன் எங்களுடைய படத்திலிருக்கும் ரத்னங்களையும், ஸ்திரீ ரத்னங்களையும் அபகரித்தானோ அந்த அசுரனுடைய மார்பைப் பிளந்து அந்த ஸ்திரீகளுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணினீர் அல்லவா? அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம்” என்றார்கள்.

50. மநுக்கள் பகவானை நோக்கி, “ஓ தேவ! நாங்கள் தர்மத்தைப் பரிபாலிப்பதற்காக உம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மநுக்கள். உம்முடைய உத்தரவின்படி நடப்பவர்கள்; எங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வர்ணச்சிரம தர்மங்களை எந்த அசுரன் கெடுத்தானோ, அவனை நாசஞ் செய்தீர்.

ஓ பிரபுவே ! எங்களால் செய்யப்படவேண்டியதென்ன ? ஆஞ்ஞாபிக்கவேண்டும் ” என்றார்கள்.

51. பிரஜாபதிகள் அவரை நோக்கி, “ ஓ ஸ்த்வ மூர்த்தியே ! பிரஜாபதிகளாகிய நாங்கள் உம்முடைய ஆஞ்ஞையால் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கிறோம். அதனை எந்த அசுரன் தடுத்தானோ, அவன் உம்மால் கொல்லப்பட்டான். உம்முடைய அவதாரமானது ஜகத்திற்கு மங்களத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது ” என்றார்கள்.

52. கந்தர்வர்கள் அந்தப் பிரபுவை நோக்கி, “ ஓ பிரபுவே ! நாங்கள் உமக்கு நடர்கள் (நர்த்தனஞ்செய்பவர்கள்); நாட்டியம், கானம் ஆகிய இவைகளைச் செய்பவர்கள்; அப்படிப்பட்ட எங்களை எந்த அசுரன் பராக்கிரமத்தால் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டானோ, அவன் இம்மாதிரியான அவஸ்தையை அடைவிக்கப்பட்டான். கெட்ட மார்க்கத்தை அடைந்தவன் கேமத்தை அடைவானா? ” என்றார்கள்.

53. சாரணர்கள் பகவானை நோக்கி, “ ஓ ஹரியே ! சாதுக்களுடைய இருதயத்திற்கு உபத்திரவத்தையுண்டு பண்ணின இந்த அசுரனை நீர் கொன்றபடியால் ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியதும், மோகத்தைக்கொடுக்கக்கூடியதுமான உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆசிரயிக்கிறோம் ” என்றார்கள்.

54. யக்ஷர்கள் பகவானை நோக்கி, “ இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்கு அதிபதியான ஓ பிரபுவே ! நரஹரியே ! எந்த அசுரன் எங்களை வாகனமாகச் செய்துகொண்டானோ, எவன் ஜனங்களுக்கு உபத்திரவத்தை உண்டு பண்ணினானோ அவனை நீர் கொன்றீர். உம்முடைய மனோகரமான காமங்களால் உமக்கு முக்கியமான சேவகர்களாக இருக்கிறோம் ” என்றார்கள்.

55. கிம்புருஷர்கள் பகவானை நோக்கி, “நாங்கள் கிம்புருஷர்கள் (அற்பர்கள்); நீரோ மகாபுருஷன். (உம்மைத் தோத்திரஞ்செய்ய எங்களால் முடியுமாவென்று கருத்து.) சாதுக்களால் எப்பொழுதும் நிந்திக்கப்பட்ட இந்தபுருஷாதமன் (புருஷர்களுக்குள் அதமன்) நாசமடைந்தான்” என்றார்கள்.

56. வைதாளிகர்கள் பகவானை நோக்கி, “சபைகளிலும் யாகங்களிலும் சுத்தமான உம்முடைய சரிதத்தை நாங்கள் கானஞ்செய்வதால் எல்லோரும் எங்களைப் பூஜிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட எங்களை உபத்திரவித்து எவன் சுவாதீனஞ் செய்து கொண்டானோ, அந்த அசுரன் லோகங்களுக்கு வியாதிபோல உபத்திரவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தான். அந்தத் துஷ்டனைக் கொன்றீர்” என்றார்கள்.

57. கின்னரர்கள் பகவானை நோக்கி, “ஓ நரசிம்ம! ஓ ஈச! நாங்கள் கின்னர கணங்கள். நாங்கள் அசுரனுக்குச் சம்பளம் வாங்காமல் வேலைசெய்தோம். அப்படிப்பட்ட பாபியான அசுரன் உம்மால் கோல்லப்பட்டான். எங்களுக்கு ஐசுவரியத்தைக் கொடும்” என்றார்கள்.

58. விஷ்ணுவின் பார்ஷதர்கள் அவரை நோக்கி, “பக்தர்களாகிய எங்களுக்கு ஆசிரயமாக இருப்பவரே! ஓ ஈச! அற்புதமான உம்முடைய இந்த நரசிம்மரூபத்தை இப்பொழுதுதான் பார்த்தோம். இது சகல லோகங்களுக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆனால் இந்த அசுரன் உம்முடைய வேலைக்காரன்தான். பிராமண சாபத்தால் அசுர ஜன்மத்தை அடைந்தான். அவனைக் கொன்றது அவனுக்கு அநுக்ரகமென்றே நினைக்கிறோம்” என்றார்கள்.

அத்தியாயம் 9

பிரகலாத ஸ்துதி

1—7. பிரம்மதேவர், ருத்திரன் முதலிய தேவர்கள் அதிகக் கோபம், பரபரப்பு ஆகிய இவைகளுள்ள அந்த நரசிங்கமூர்த்தியின் சமீபஞ் செல்வதற்குப் பயந்து லக்ஷ்மீ தேவியை அனுப்பினார்கள். அவளும் இதற்கு முன் பார்க்கப்படாததும், கேட்கப்படாததும் ஆச்சரியமுமான அந்த சுருபத்தைப் பார்த்துப் பயந்து நெருங்கவில்லை. அதனைக் கண்ட பிரம்மதேவர் சமீபத்திலிருக்கும் பிரகலாதரை நோக்கி, “ஓ குழந்தாய்! பிரகலாத! உன் பிதாவினிடம் கோபமுள்ளவரான பகவானுடைய சமீபஞ் சென்று சமாதானப்படுத்து” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட மகாபாகவதராகிய பிரகலாதர் மெள்ள மெள்ளப் பகவானிடஞ் சென்று இரு கைகளையும் கூப்பி, பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அதனைக் கண்ட பகவான் பக்த சிரோமணியான பிரகலாதரை இரு கைகளால் தூக்கித் தமது தாமரை மலர்போன்ற கைகளைப் பிரகலாதருடைய சிரசில் வைத்தார். அது காலமாகிய சர்ப்பத்தைக் கண்டு பயந்த புத்தியுள்ளவர்களுக்கு அபயத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. பகவானுடைய கையால் தொடப்பட்டபடியால் சகல அசுபங்களும் அவருக்கு நிவர்த்தியாயின. சேக்கிரம் பரமாத்மாவின் பிரகாசம் உண்டாயிற்று அப்பொழுது பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்து சுகத்தை அடைந்தார். அதனால் மயிர்க்கூச்சலுண்டாயிற்று; ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகியது; இருதயம் தெளிந்தது; மேலும் அவர் சித்தத்தை ஒருவகைப்படுத்திச் சாவதானாகித் தம்முடைய இருதயம் பார்வை ஆகிய இவைகளைப் பகவானிடத்திலேயே செலுத்தி, அதிகப் பிரேமையால் கத்தத வாக்குடன் பின்வந்தாறு தோத்திரஞ் செய்யலானார்:

8—50. “பிரம்மா முதலிய தேவ கணங்கள், மன்ன சிலர்களான ஞானிகள் ஆகிய ஸத்வகுணப் பிரதானர்களும், பலவகையான குணங்களால் எவரைத் தோத்திரஞ்செய்யச் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட பகவானை அசுரஜாதியான என்னுடைய தோத்திரஞ் செய்யமுடியுமா? பணம், நல்ல குலத்தில் பிறந்திருப்பது, ரூபம், தவம், படித்திருப்பது, இந்திரிய சாமர்த்தியம், காந்தி, பிரதாபம், தேக பலம், புருஷப்பிரயத்னம், புத்தி, யோகம் ஆகிய இவைகளாலும் பரமபுருஷன் சந்தோஷப்படுகிறதில்லை. பக்தியால் மாத்ரம் சந்தோஷப்படுகிறார் என்று நினைக்கிறேன். சிறந்த யானையினிடம் அதன் பக்திக்காகவே சந்தோஷமடைந்தார். சண்டாளனாலும் மனம், வாக்கு, ஆசை, அர்த்தம், பிராணன் ஆகிய இவைகளை ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் செலுத்தினவனாலும் அவனே மேலானவன்; அவன் குலத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறான். ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் பக்தியற்றவன் பிராமணனாலும் அவன் மேலானவனல்ல. அவன் தன்னைக்கூடச் சுத்திசெய்துகொள்ள முடியாதவன்; (நல்ல குலத்தில் பிறந்திருப்பது முதலிய குணங்கள் பகவத் பக்தியில்லாதவனுக்குக் கர்வத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவைகளையொழியச் சுத்தியைக்கொடுக்கக்கூடியவைகளல்லவென்று தாத்தபரியம்.) பிரபாகிய சசுவரன் அறபர்களான ஜனங்கரிடமிருந்து தாம் பூஜையைப் பெறவேண்டுமென்று நினைக்கிறதில்லை. (அத்மலாபத்தால் பூரணர்.) ஆனாலும் பிரஜைகளிடத்தில் மிகுந்த கருணையால் ஜனங்களுடைய கேஷமத்திற்காக அவர்கள் செய்யும் பூஜையை அங்கீகரிக்கிறார். மேலும், முகத்தில் இருக்கும் திலகம் பிரதிபிம்பத்தில் காணப்படுவதுபோலப் பகவானிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படும் பூஜையானது தன்னிடத்தில் காணப்படுகிறது. ஆதிபுத்திரன் பயம்

இல்லாமல் என் புத்திக்குத் தக்கபடி பகவானுடைய மகிமையைச் சொல்லுகிறேன். பகவானுடைய மாயையால் ஸம்ஸாரத்தை யடைந்து, அற்புத இருக்கும் புருஷன் புருஷோத்தமனுடைய குணங்களை வர்ணிப்பதால் பரிசுத்தனாகிறான்.” ஓ ஈச! உம்முடைய உக்கிரமான சுருபத்தைப் பார்த்துப் பிரம்மதேவர் முதலியவர்கள் பயப்படுகிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் உம்முடைய பக்தர்கள்; அசுரர்களான எங்களைப்போல் விரோத புத்தியுள்ளவர்களல்ல. மேலும், நீர் அழகான அவதாரங்களைச் செய்து விளையாடுவது இந்த ஜகத்திற்கு கேடமத்தையும், ஐசவர்யத்தையும், ஆத்ம சுகத்தையும் கொடுப்பதற்கே யொழியப் பயத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கல்ல. ஆனதால் இந்த ரூபத்தை உபஸம்ஹாரஞ்செய்து கோபத்தையெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த சுருபத்தை எதற்காகத் தரித்தீரோ, அந்தக் காரியம் முடிந்துவிட்டது (ஹிரண்யகசிபு கொல்லப்பட்டான்.) ஜனங்களெல்லோரும் அதனால் விசேஷ சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். மிகுந்த சாதுவானாலும் தேள், சர்ப்பம் ஆகிய இவைகளுடைய நாசத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படவேண்டும். அசுரனைக் கொன்று தங்களுக்கு கேடமத்தைச் செய்த படியால் இந்த நரசிங்க சுருபம் தங்களுக்கு அபயத்தைக் கொடுத்தது” என்றே நினைக்கிறார்கள். ஓ ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவரே! இந்த உம்முடைய சுருபமானது மிகவும் பயங்கரமான முகம், நாக்கு, சூரியன் போன்ற கண்கள், புருவ நெரித்தல், பயங்கரமான சிங்கப் பற்கள் ஆகிய இவைகளுள்ளது; நரம்பை மாலையாகக் கொண்டது; ரத்தத்தால் சிவந்த பிடரிமயிர்களுள்ளது; உயரத் தூக்கிய காதுகளுள்ளது; திக் கஜங்களும் கேட்டு நடுங்கக்கூடிய கர்ஜிதமுள்ளது; சத்ருவை நாசஞ் செய்தது. இப்படிப்பட்டதானாலும் இதைக் கண்டு நான்

பயப்படவில்லை. ஸம்ஸார சக்கரத்தில் நேரிடும் துக்கத் திற்குப் பயப்படுகிறேன். என்னுடைய முந்திய கர்மத் தால் கட்டுப்பட்டு மேற்சொல்லிய ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளப் பட்டிருக்கிறேன். ஆபத்தை அடைந்தவர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரே ! நீர் என்னிடத்தில் சந்தோஷத்தை அடைந்து, எப்பொழுது மோஷமாகிய கிருகத்திற்கு அழைத்துப்போவீர் ? உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சரணமடைந்தேன். ஓ விசேஷ ஐசுவரியமுள்ளவரே ! அநேக ஜன்மங்களை அடைந்து பிரியத்தை அடையாம லும், அப்பிரியத்தை (கெடுதியை) அடைந்தும் துக்க மாகிய அக்னியால் எரிக்கப்பட்டு மிகவும் சிரமத்தை அடைந்திருக்கிறேன். துக்கத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள் வதற்காகச் செய்யப்படும் முயற்சியும் துக்கமாகவே இருக் கிறது. அனாத்மாவாகிய சரீரம் முதலியவைகளில் அபிமானமுள்ளவனாகியிருப்பதால் மோட்சத்தை அடைந் திருக்கிறேன். ஆனதால் அதனை நிவர்த்தித்துக்கொள் ளும் உபாயத்தை நீர் உபதேசிக்கவேண்டும். (உமக்குத் தாசனாக இருந்தால் உமக்கு என்னிடம் பிரீதியுண்டாகு மென்றால் அந்த ஞானமே எனக்கு உண்டாவதற்கு நியாய மில்லாமலிருப்பதால் நீரே அதனையும் உபதேசிக்கவேண்டு மென்று தாத்தபரியம்.) அப்படிப்பட்ட நான் சகல லோகங் களுக்குப் பிரியரும், மேலான தெய்வமுமாகிய உம்முடைய சரிதங்களைக் கானஞ்செய்து என்னுடைய விக்னங்களைப் போக்கடித்துக்கொள்கிறேன். அந்தச் சரிதங்களைப் பிரம்மதேவரும் கானஞ்செய்கிறார். (சம்பிரதாயமாகக் கிடைத்ததென்று தாத்தபரியம்.) மேலும், நான் குணங் குடைய சம்பந்தமுள்ளவனானாலும் உம்முடைய பாதார விந்தங்களை ஆசிரயித்து, சாதுக்களுடைய சங்கத்தால் (சேர்க்கையால்) உம்முடைய குணங்களைக் கானஞ்செய்யத்

தகுந்தவனாகிறேன். (பகவானுடைய அநுக்கிரகத்தால் சாதுக்களுடைய சேர்க்கையுண்டாகும். அதன் பிறகு வைராக்கியம், அதன் பிறகு பகவானுடைய குணங்களையே வர்ணிப்பது, அதன் பிறகு துக்கம் முதலியவைகளின் நிவர்த்தி ஆகிய இவைகள் உண்டாகின்றனவென்று தாத்பரியம்.) ஓ பிரபுவே! பிராணிகளுக்கு இவ்வுலகத்தில் துக்கத்தைப் போக்கடிக்கும் உபாயங்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அவை அந்த க்ஷணத்தில் துக்கத்தை நிவர்த்திக்குமே யல்லாமல் பாக்கியன்னியில் நிவர்த்திக்கிறதில்லை. எப்படியென்றால், சிறுவனைத் தாய் தகப்பன்கள் சம்ரட்சிப்பவர்களென்று சொல்லக்கூடாது. அவர்களே சில சமயம் அவனைக் கொல்லுகிறார்கள். காப்பாற்றினாலும் இவனுக்குத் துக்கம் நிவர்த்தியாகிறதில்லை. ரோகமுள்ளவனை ஒளஷதம் காப்பாற்றுகிறதில்லை. கடலில் மூழ்கிறவனுக்கு ஓடம் சகாயமாக ஆகிறதில்லை. (ஓடத்துடனும் கடலில் மூழ்குகிறதுண்டு.) மேற்சொல்லிய துக்கத்தை நிவர்த்திக்கும் சாதனங்களும் உம்முடைய கிருபை இல்லாதவர்களுக்கேயாம். ஆனதால் எல்லாருக்கும் துக்கத்தை அடியோடு நிவர்த்தித்துக் காப்பாற்றுகிறவர் நீர் ஒருவரேயாகும். மேலும், வெவ்வேறான சுபாவமுள்ள தகப்பன் முதலியவர்களும், பிரம்மதேவர் முதலியவர்களும், கர்த்தாக்கள் (செய்பவர்கள்) எந்த விடத்தில், எது நிமித்தம், எந்தக் காலத்தில், எந்தச் சாதனத்தைக்கொண்டு, எந்தக் காரணத்தால், எதவிடமிருந்து, எதற்காக, எந்த இஷ்டத்தை, எப்படிச் செய்கிறார்களோ, வேறுக மாற்றுகிறார்களோ, அவர்கள் எல்லோரும் பகவத் சுரூபமேயாம். (ரட்சிப்பவன் எவனானாலும் அந்த ரூபியாக இருந்து பகவான் காப்பாற்றுகிறாரென்று தாத்பரியம்.) உம்முடைய அநுக்கிரகத்தால் மாயையானது காலத்தால் தூண்டப்பட்டுக் கர்ம சுரூபமும்

ஐயிக்க முடியாததுமான மனத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அந்த மனமானது வேதத்தில் சொல்லிய காரியங்களைப் பிரதானமாகக்கொண்டது; ஜீவனுடைய போகத்திற்காக மாயையால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பதினாறு விகாரங்களுள் ளது; சம்சார சக்கர சுருபமாயுள்ளது. அதனை யாரால் ஐயிக்க முடியும்? உம்மைச் சேவித்து உம்முடைய அநுக் கிரகத்தை அடைந்தவுன் அதனை ஐயிப்பான். மேலும் நீர், தம்முடைய சித் சக்தியால் புத்தியின் குணங்களை ஐயித்தவர்; காரியகாரண சக்தியை வசப்படுத்திக்கொண் டவர்; கால சுருபியாக இருப்பவர்; நான் பதினாறு விகா ரங்களுள்ள மனமாகிய சம்சார சக்கரத்தில் தள்ளப்பட்டுப் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஓ பிரபுவே! சரணுகதனாகிய என்னை அந்தச் சக்கரத்திலிருந்து உம்முடைய சம்பஞ் சேர்த்துக்கொள்ளும். பின்னும், எந்த ஐசுவரியங்களைத் தாங்கள் அடையவேண்டுமென்று சகல ஜனங்களும் நினைக்கிறார்களோ, அந்த லோகபாலகர்களுடைய ஆயுள், ஐசுவரியம் முதலிய போகங்களைப் பார்த்தேன். அவை கள் என்னுடைய பிதாவாகிய ஹிரண்யகசிபுவின் கோப காலத்தில் உண்டாகும் சிரிப்பினாலும், புருவ நெரித்த லாலும் நாசமாயின. அப்படிப்பட்ட இரண்யகசிபு உம் மால் கொல்லப்பட்டான். ஆனதுபற்றிப் பிராணிகளால் விரும்பக்கூடிய ஆயுள், ஐசுவரியம், மகிமை முதலியவை களையும், பிரம்மலோகம் வரையிலுள்ள லோகங்களையும் நான் விரும்பவில்லை. அவைகள் கால சுருபியான உம்மு டைய மகிமையால் நாசஞ் செய்யப்படக்கூடியவை. என்னை உம்முடைய பக்தர்களுக்குள் ஒருவனாக அங்கீ கரிக்கவேண்டும். கேட்பதற்கு சுக கரங்களும், கானல் போன்ற விஷய சுகம் எங்கே? சகல வியாதிகளுக்கு இருப் பிடமான இந்தச் சரீரம் எங்கே? இவைகளை அறிந்த வித்துவானும் இதில் வைராக்கியத்தை அடைகிறதில்லை.

காமாக்கினியைச் சொற்ப சுகத்தால் அலைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். என்னுடைய சிரசில் தாமரை மலர்போன்ற உம்முடைய கையை வைத்திரல்லவா? அதுவே புருஷார்த்தம். அது பிரம்மதேவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. பரமசிவனால் அடையப்படவில்லை; லக்ஷ்மீதே விக்கும் கிடைக்கவில்லை. ஓம்மாதிரியான உம்முடைய அனுக்கிரகமே காரணம். இல்லாவிடில் ரஜோ குணத்தால் ஜன்மத்தை அடைந்தவனும், தமோ குண சபாவமுள்ள அசுர குலத்தில் பிறந்தவனுமான எனக்கு உம்முடைய தையை எப்படிக் கிடைக்கும்? கற்பக விருட்சமானது எல்லாவற்றையும் கொடுக்கக்கூடியதானாலும் தன்னிடம் வந்த யாசகர்கள் நினைக்கும் வஸ்துவை மட்டில் கொடுப்பது போல் பகவானாகிய நீரும் பக்தர்களால் விரும்பப்படும் பலனைக் கொடுக்கிறீர்; நீர் எல்லா ஜகத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் சுகிருத்தாக இருப்பவர்; ஆனது பற்றி பிரம்மதேவர் முதலிய தேவர்கள் மேலானவர்கள்; அசுரன் தாழ்ந்தவன் என்ற பேத புத்தி உமக்கு இல்லை. ஜன்மமாகிய சர்ப்பங்களுள்ள கிணற்றில் விழுந்து காமங்களையே விரும்பியவனுமான என்னை உம்முடைய பக்தரான நாரத மகரிஷி அனுக்கிரகித்தார். அதனால் உம்முடைய கிருபைக்குப் பாத்திரமானேன். அந்த மகரிஷியின் சேவையை விடமாட்டேன். என்னுடைய பிதாவாகிய இரண்யகசிபுவானவன் கையில் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு, “என்னைக் காட்டிலும் ஈசுவரன் வேறொருவன் இருப்பானால் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும்; உன்னுடைய தலையை வெட்டுகிறேன்” என்று கெட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லும்பொழுது அசுரனைக் கொல்லுவதற்கும், என்னுடைய பிராணனைக் காப்பாற்றுவதற்கும் நீர் அவதரித்தவரல்ல. ஆனால் உம்முடைய வேலைக்கார

ராகிய (பக்தர்) மகரிஷியின் வார்த்தையை உண்மையாகச் செய்யவேண்டியே நரசிங்க அவதாரஞ் செய்தீர் என்று நினைக்கிறேன். ஓ பகவன் ! உலகம் உண்டாவதற்கு முன்னும், உலகம் நாசமடைந்த பிறகும் சத்தியராக இருப்பவர் நீர் ஒருவராகையால் மத்திய காலமாகிய உலகம் இருக்கும்பொழுதும் நீர் ஜகத் சுருபியாகவும் இருக்கிறீர். ஆனாலும் தம்முடைய மாயையால் முக்குண சுருபமான உலகத்தைப் படைத்து, அதில் அந்தர்யாமியாகப் பிரவேசித்துச் சிருஷ்டிப்பவர் போலும், காப்பாற்றுகிறவர் போலவும், நாசஞ்செய்கிறவர் போலவும், அநேகர் போலவுந் தோன்றுகிறீர். (பக்தர்களிடத்தில் பட்சபாதம் வைத்து அசுரனைக் கொல்லுவது, பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவது ஆகிய இவைகள் மாயையால் ஏற்பட்டவைகளே யொழிய உமக்கு இயற்கையானவை அல்ல என்று தாத்பரியம்) மேலும் ஓ ஈச ! காரிய காரண சுருபமான இந்த உலகமானது உம்முடைய சுருபமே யொழிய நீர் உலகத்தைக் காட்டிலும் வேறானவர். (உலகம் உண்டாவதற்கு முந்தியும், உலகத்திற்குப் பிறகும் பகவான் இருப்பதால்) பின்னும் தன்னைச் சார்ந்தவன், பிறர் என்ற பேத புத்தியே மாயை. அது பிரயோசனமற்றது. எதனுடைய உற்பத்தியானது எவருடைய சங்கற்பம், பிரகாசம் ஆகிய இவைகளால் ஏற்பட்டதோ, எதனுடைய நாசம், ஸ்திதி ஆகிய இரண்டும் எவரிடத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ, அந்த ஜகத் அவரேயாகும். மரம், அதன் விதை ஆகிய இவைகள் பிரகிருதி பீஜமாகிய பூத சூட்சும சுருபமாக இருக்கின்றது. (காரிய காரண சுருபமாகிய உலகமானது பரம காரணராகிய உம்முடைய சுருபம் என்று கருத்து.) மேலும் நீர் பிரளய காலத்தில் ஆத்ம சுகத்தையே அனுபவித்து, இந்த உலகத்தைத் தன்னிடத்தில் அடக்கிக்கொண்டு பிரளய ஜலத்தில் தூங்கு

கிறீர். ஆனால் யோகத்தால் கண்களை மூடிக்கொண்டு
 சுயம்பிரகாசமாக இருப்பதால் அந்த நித்திரை அஞ்ஞர்
 களுடைய நித்திரை போன்றதல்ல. நான்காவது அவஸ்
 தையாகிய சுருபத்தில் இருப்பவராகையால் தமோ
 குணத்தின் சம்பந்தமில்லை. ஜாக்கிரத், ஸ்வப்னம் முதலிய
 அவஸ்தைகளில் விஷய சம்பந்தம் ஏற்படுவதுபோல்
 விஷயங்களை நீர் சேர்க்கிறதில்லை. மேலும் தம்முடைய
 கால சுக்தியால் தூண்டப்பட்ட பிரகிருதியின் தர்மங்களை
 உடையவரும், ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையிலிருந்து எழுந்
 திருப்பவருமான உமக்கு இந்த உலகமானது சரீரமாக
 இருக்கிறது. ஆலம் விதையிலிருந்து மரம் உண்டாவது
 போல உம்முடைய சுருபத்தில் அடங்கியிருந்த ஜகத்
 சுருபமான தாமரைமலர் முதலில் உண்டாயிற்று. அந்தத்
 தாமரைப் புஷ்பத்திலிருந்து பிரம்மதேவர் உண்டானார்.
 அவர் அந்தத் தாமரை மலரைவிட வேறு யாதொன்றை
 யும் காணாமல் அதன் காரணத்தைப் பார்க்க விரும்பி
 எங்கும் வியாபித்திருக்கும் உம்மை வெளியில் தேட
 ஆரம்பித்து நூறு வருஷ காலம் ஜலத்தில் மூழ்கியிருந்
 தார். அப்படியும் உம்மைக் காணவில்லை. மரம் முளைத்த
 பின் விதையைப் பார்க்க முடியுமா? பின்பு அந்தப்
 பிரம்ம தேவர் மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து, அந்தத்
 தாமரை மலரில் திரும்பவும் வந்து உட்கார்ந்தார். அப்
 பொழுது அவர் கடுத்தவம் செய்து, அதனால் சுத்த சித்த
 ராகிப் பூதங்கள், இந்திரியங்கள், மனம் ஆகிய இவைக
 ளின் சுருபமாகிய தம்மிடத்தில் காரணரூபியான உம்மைத்
 தரிசித்தார். அது அநேகம் முகங்கள், கால்கள், தலைகள்,
 கைகள், தொடைகள், முக்குகள், வாய்கள், காதுகள்,
 கண்கள் ஆகியவைகளுள்ளது; திவ்யமான
 ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; மாயாமயமானது.
 பிரபஞ்சத்திற்குத் தகுதியான கைகால் முதலிய அவய

வங்களுள்ளதுமான அந்த மகா புருஷனுடைய சரீரத்
தைப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷத்தையும் அடைந்தார்.
மின்னும் ஒருகால் ரஜோ குணம், தமோ குணமுள்ள
மதுகைடபன் என்ற அசுரர்கள் வேதங்களை அபகரித்
தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் நீர் ஹயக்ரிவராக அவ
தரித்து, அசுரனால் கொண்டுபோகப்பட்ட வேதங்களைத்
திரும்பிக்கொடுத்து, பிரம்மதேவரை அனுக்கூகித்தீர்.
சத்துவமே உமக்குப் பிரியமான சரீரமென்று சொல்லு
கிறார்கள். ஓ மகா புருஷ! மனிதனாகவும், திரியக் ஜாதி
யாகவும், மகரிஷியாகவும், தேவனாகவும், மதஸ்யமாகவும்
நீர் அவதரித்து. லோகங்களைக் காப்பாற்றுகிறீர். உல
கத்திற்கு விரோதிகளான அசத்துக்களை நாசஞ் செய்
கிறீர். யுக தர்மத்தைச் சமரட்சிக்கிறீர். ஆனால் கலி
யுகத்தில் இம்மாதிரியான அவதாரங்கள் இல்லாததனால்
மறைந்திருக்கிறீர். அதனால் திரியுகரென்று உமக்குப்
பெயருண்டாயிற்று. ஓ வைகுண்டத்திற்கு அதிபதியாக
இருப்பவரே! பலவகையான தோஷமுள்ளதும், வெளியி
லிருக்கும் விஷயங்களில் பற்றுதலுள்ளதும், போஷிக்க
முடியாததும், சந்தோஷம், துக்கம், பயம், மூவகையான
ஆசை ஆகிய இவைகளால் பிடிக்கப்பட்டதுமான என்
மனது உம்முடைய கதையைக் கேட்க விரும்பவில்லை.
அப்படிப்பட்ட மனத்தால் உம்முடைய உண்மையை
எப்படி விசாரிப்பேன்? ஓ நாசமற்றவரே! என்னுடைய
நாக்கு, ஆண்குறி, தோல், வயிறு, காது, சபலமான
மூக்கு, கர்மேந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகள் தனித்தனி
விஷயங்களில் என்னை இழுத்துக்கொண்டு செல்லுகின்
றன. அது அநேக ஸ்திரீகளை விவாகஞ் செய்துகொண்ட
மனிதனை அந்த ஸ்திரீகள் கஷ்டப்படுத்துவதுபோல்
இருக்கிறது. இம்மாதிரி கர்மத்திற்கு வசப்பட்டு சம்சார
மாகிய வைதரணி நதியில் விழுந்து ஜனனம், மரணம்,

வியாதி ஆகிய இவைகளில் மிகவும் பயந்தவனும், தான் பிறர் என்ற பேதபுத்தியுள்ளவனும், விரோதம், சிநேகம் இவைகளுள்ளவனும், மூடனுமாகிய என்னைக் கிருபா திருஷ்டியால் அனுக்கிரகித்துக் காப்பாற்றவேண்டும். ஓ தினபந்துவே! உம்முடைய பக்தர்களைச் சேவிப்பவர்களான எங்களைச் சம்சாரமாகிய வைதரணீ நதியைத் தாண்டச் செய்வதில் உமக்கென்ன பிரயாசம்? (உம்முடைய பக்தர்களை ஆசிரயிப்பதாலேயே சம்சாரம் நிவர்த்தியாகிறதென்று தாத்திரியம்) மேலும், நான் உம்முடைய சரிதத்தைக் கானஞ் செய்வதாகிய அமிருதத்தில் மூழ்கிய சித்தமுள்ளவனாக இருப்பதால் இந்தச் சம்சாரத்திலிருந்து பயப்பட்டேன். ஆனால் உம்மிடத்தில் பக்தி செய்யாமல் இந்திரிய சுகத்திற்காகக் கஷ்டப்படும் மூடர்களைப்பற்றித் துக்கிக்கிறேன். (மூடர்களுக்கும் மோட்சம் கொடுக்கவேண்டுமென்று தாத்திரியம்.) ஓ தேவ! முனிவர்கள் ஏகாந்தமான இடத்திலிருந்து கர்மத்தை விடாதவர்களாகித் தவஞ் செய்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட முனிவர்களை விட்டு நான் ஒருவன் தனியே மோட்சத்தை அடைய இஷ்டப்படவில்லை. உம்மைக் காட்டிலும் சரணம் எனக்கு வேறொருவரும் இல்லை. (என்னை அனுக்கிரகிப்பது மாத்திரம் போதாது. உம்மைத் தவிர எனக்கு வேறு கதியும் இல்லை.) தினவினால் கைகளுக்குத் துக்கம் ஏற்படுவதுபோல் மிகவும் அற்பமான காம சுகமானது துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. அந்தக் காம சுகத்தைத் தைரியமுள்ள வித்வான் ஐயிப்பான். மேலும் மென்ன விரதம், சாஸ்திரம், தவம், அத்தியயனம், தனக்குரிய தர்மம், ஏகாந்தத்தில் வசிப்பது, ஜபம், சமாதி ஆகிய இவைகள் பெரும்பாலும் மோட்சத்திற்குச் சாதனங்கள். இந்திரியங்களை ஐயித்தவர்களுக்கு மேற்காட்டியனவகள் ஜீவனோபாயங்களாகின்றன. தம்பமுள்ள

வர்களுக்கு அ வை க ள் ஜீவனத்திற்கு உபயோகப் படுமோ இல்லையோவென்று சந்தேகிக்கக்கூடியவைகள். (பக்தியால் தான் தத்துவஞானத்தை அடையவேண்டும்.) விதையும் முனையும்போல் பிரவாக நித்தியங்களான காரிய காரண ரூபங்களான சரீரங்கள் உமக்கு இருப்பதாக வேதத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேறு சரீரம் உமக்கில்லை. கட்டையில் மறைந்திருக்கும் அக்னியைக் கடைந்து எடுத்துக்கொள்வதுபோலப் பக்தர்கள் மேற்காட்டிய காரிய காரண சுருபியாக உம்மைப் பார்க்கிறார்கள். பின்னும் வாயு, அக்னி, பூமி, ஆகாசம், ஜலம் தன்மாத்திரைகள், பிராணன், இந்திரியங்கள், இருதயம், சித்தம், அகங்காரம், ஸ்தூலம், சூட்சுமம் ஆகிய இவைகள் யாவும் உம்முடைய சுருபமேயாகும். மனத்திற்கும், வாக்குக்கும் புலப்படுவது யாவும் உம்முடைய சுருபத்தை விட வேறில்லை. ஓ தேவ! மனம் முதலிய குணபிரமானிகளான எல்லாத்தேவதைகளும் ஜனனமரணமுள்ளவர்கள். (ஜடோபாதிகளாகையால்) என்பதை வித்து வான்கள் தெரிந்துகொண்டு புத்திக்கு மோககரமான வேதாத்தியயனத்தை விட்டு உம்மையே உபாசிக்கிறார்கள். ஓ மேலானவரே! நமஸ்காரம், தோத்திரம், பூஜை, சிசுநுஷை, உம்முடைய பாதங்களை ஸ்மரிப்பது, கதையைக் கேட்பது ஆகிய ஆறுவகையாக உம்மைச் சேவித்தால் பரமஹம்ஸர்களால் அடையக்கூடிய உம்மிடத்தில் பக்தி உண்டாகும். பக்தியால் மோட்சம் கிடைக்கும். ஆனதால் தாஸ்ய யோகம் கிடைக்கும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

51—53. அதனைக் கேட்ட நிர்க்குணராகிய பகவான் கோபமற்றவராகி, பக்தராகிய பிரகலாதரை நோக்கி, மிகுந்த பிரியத்துடன், “ஓ அசுர சிரேஷ்ட! பிரகலாத! உன்னிடம் மிகுந்த சந்தோஷத்தை அடைந்தேன்”

உனக்கு கேட்கமுண்டாகட்டும். நான் மனிதர்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்பவன். உனக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கேட்கலாம். ஒ தீர்க்காயுளுள்ளவனே ! என்னுடைய கிருபையை அடையாதவன் என்னைத் தரிசிக்க முடியாது. என்னைத் தரிசித்தவன் தன்னைப்பற்றித் துக்கிக்கமாட்டான். ஆனதால் வித்வான்களும் மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ளவர்களும் கீர்த்தியை விரும்பியவர்களுமான சாதுக்கள் சகல வரத்தை யளிப்பவனாகிய என்னை மூன்று கரணங்களாலும் உபாஸிக்கிறார்கள் ” என்றார்.

54. இவ்வாறு பகவான் சாமானிய ஜனங்கள் விரும்பக்கூடிய வரங்களைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லியும் பிரகலாதர் அவைகளை விரும்பவில்லை.

அத்தியாயம் 10

பகவான் பிரகலாதரை அநுகரித்தது

பக்தி யோகத்திற்கு விஷயங்களை விக்களங்கள் என்று பிரகலாதர் நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டு பகவானை நோக்கி, “ இயற்கையில் காமங்களில் ஆசைகொண்டவனாகிய என்னை வரங் கொடுப்பதாகச் சொல்லி ஏமாற்ற வேண்டாம். நான் காமங்களில் பயந்து வைராக்யத்தை அடைந்து, மோட்சத்தை அடைய விரும்பி உம்மை ஆசிரயித்திருக்கிறேன். காமங்கள் ஸம்ஸாரத்திற்கு விதைகள். இருதயத்திற்குப் பந்தகங்கள் (உபத்திரவத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகள்). என்னை நீர் அநுகரித்தது என்னுடைய மனோபாவத்தைப் பரிட்சிப்பதற்காகவே யொழிய வேறில்லை. மேலும், அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கினவனைக் காப்பாற்றுவவர் நீர் ஒருவரே. அப்படிப்பட்ட கருணையுள்ள நீர் பக்தனை அனர்த்தத்தில் ஆசைப்படும்படி செய்வீரா ? நீர் சகல லோகங்களுக்கும் குரு

வல்லவா ? எந்த வேலைக்காரன் யஜமானனிடமிருந்து தான் செய்த வேலைக்காகப் பலனை விரும்புகிறானோ, அவன் வேலைக்காரனல்ல. எந்தப் பிரபு, தான் யஜமானனாக இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் வேலைக்காரனுக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கிறானோ, அவன் பிரபுவல்ல. விஷயத்தில் ஆசையில்லாமல் குணத்தில் ஆசைப்பட்ட வேலைக்காரனே மேலானவன்; அப்படிப்பட்ட யஜமானனே மேலானவன். உம்முடைய பக்தனாகிய எனக்கு ஒன்றிலும் விருப்பமில்லை. பிரபுவாகிய நீர் பற்றுதலில்லாதவர்; அ ர ச னு க் கு ம் சேவகனுக்கும் உள்ள சேவிய சேவக பாவமானது எப்படி ஆசையால் ஏற்படுகிறதோ, அப்படி நம்மிருவர்களுடைய சம்பந்தம் காமத்தால் ஏற்பட்டதல்ல. ஓ ஈச ! வரத்தை யளிப்பவரே ! எனக்கு இஷ்டமான வரத்தை நீர் கொடுக்கிறதானால் என் மனத்தில் சங்கற்பம் (விஷய ஆசை) உண்டாகாமல் இருக்கும்படி அநுக்கிரகிக்கவேண்டும். அதே மேலானவரம். காமம் எவனுடைய இருதயத்தில் முளைக்கிறதோ (உண்டாகிறதோ) அவனுடைய இந்திரியங்கள், மனது, பிராணன், தேகம், தர்மம், தைரியம், புத்தி, வெட்கம், காந்தி, மதஜஸ, நல்ல எண்ணம், சத்தியம் ஆகிய இவைகள் நாசமடைகின்றன. ஓ புண்டரீகாக்ஷ ! (தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ள) மனிதன் மனத்திலிருக்கும் சகல ஆசைகளையும் எ ப் ப ர மூ து ஒழித்துவிடுகிறானோ அப்போது பகவானாக ஆகிறான். மகாத்மாவும், புருஷரும், ஹரியும், அற்புத சிம்மசூரியும், பரப்பிரம்மமுமான உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன் ” என்றார்.

12—15. அதனைக் கேட்ட பகவான் பிரகலாதரை நோக்கி, “ என்னிடத்தில் அன்னியமாகப் பக்திசெய்யும் உன்னைப் போன்ற பக்தர்கள் காமங்களை விரும்பமாட்டார்கள். ஆனாலும் இந்த மன்வந்தரம் முழுமையும் அசுரர்

களுக்கு அதிபதியாக இருந்து என்னையே மனத்தில் தியானித்து, என்னுடைய கதைகளையே சொல்லிக் கொண்டு போகங்களை அநுபவி. சகல பூதங்களிடத்திலும் வசிக்கும் ஒருவராகிய என்னைக் கர்மங்களைச் செய்து சந்தோஷப்படுத்து. கர்மங்களை என்னிடத்தில் சமர்ப்பிப்பதனால் அந்தக் கர்மமானது உனக்குக் கெடுதியைச் செய்கிறதில்லை. பிராரப்த கர்மத்தைப் பலனை அநுபவிப்பதாலும், புண்ணியத்தைச் செய்வதால் பாபங்களையும் நிவர்த்தித்துக்கொண்டு, தேவர்களால் கானஞ் செய்யப்படும் கீர்த்தியை லோகத்தில் பரவச்செய்து சகல பந்தங்களற்றவனாகிச் சரீரத்தை விட்டு என்னை அடையப் போகிறாய். எவன் உன்னால் செய்யப்பட்ட இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் படிக்கிறானோ, உன்னையும் என்னையும் ஸ்மரிக்கிறானோ அவன் கர்மத்தால் கட்டப்படமாட்டான்” என்றார்.

16—18. அதனைக் கேட்ட பிரகலாதர் பகவானை நோக்கி, “வரத்தைக் கொடுப்பவர்களுக்குத் சிறந்தவரே! மகேசுவர! அவித்வானாகிய என்னுடைய பிதாவாகிய ஹிரண்யகசிபு சகல லோகங்களுக்குக் குருவும், பிரபுவும், ஈசுவரனும், தேஜோரூபியுமான உம்மைப் பொருமையுள்ளவனாகி நிந்தித்தானல்லவா? தன்னுடைய சகோதரனைக் கொன்றவர் என்று உம்மிடத்திலும், அப்படிப்பட்ட உம்மை நான் சேவிப்பதால் என்னிடத்திலும் துவேஷமுள்ளவனாகியிருந்தான். ஆனாலும், தீனர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ள நீர், கிருபையுள்ள பார்வையால் அவனை அநுகரகித்து அந்தப் பாபத்திலிருந்து சுத்தனாகும்படி செய்யவேண்டும். இந்த வரத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

19—24. அதனைக் கேட்ட பகவான் பிரகலாதரை நோக்கி, “ஓ சாதுவே! குலத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்து

கிறவனான நீ இந்தக் குலத்தில் ஜனித்தபடியால் உன்னுடைய பிதா இருபத்தொரு தலைமுறைகளுடன் சுத்த னானான். மேலும் சாந்தர்களும், சமமாகப் பார்ப்பவர்களும், பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஆசாரமுள்ளவர்களுமான என்னுடைய பக்தர்கள் எந்தத் தேசத்தில், எந்தக் குலத்தில் ஜனிக்கிறார்களோ அது மிகவும் நீசமானாலும் சுத்தமாகிவிடும். ஓ தைத்தயர்களுக்குட் சிறந்தவனே ! என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி, விஷயங்களில் ஆசைகளை யொழித்தவர்கள் பலவகையான பூதங்களில் ஒன்றையும் இம்சிக்கமாட்டார்கள். நீ என்னுடைய பக்தர்களுக்குட் சிறந்தவன். ஆனதால் உன்னை அநுசரித்தவர்களும் என்னுடைய பக்தர்களாவார்கள். என்னுடைய சரீர ஸ்பரிசுத்தால் உன்னுடைய பிதா சுத்த னானான் ; அவனுக்குப் பாபமே இல்லை. அவனுக்கு உத்தரக்கிரியைகளைச் செய். தகப்பனாருடைய ராஜ்யத்தை அநுபவிக்கலாம். வைதிகர்களால் சொல்லப்பட்டபடி மனத்தை என்னிடம் செலுத்தி, சகல கரணங்களையும் என்னிடமாகச் சமர்ப்பித்து, கர்மங்களை யநுஷ்டித்தால் அந்தக் காரியங்கள் கெடுதியை யுண்டுபண்ணுகிறதில்லை” என்று அநுகரிக்ித்தார்.

25—31. அதனைக் கேட்ட பிரகலாதரும் பிதாவிற்கு உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்து முடித்தார். பின்பு பிராம்மணர்கள் அவருக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்தார்கள். மகாபாகவதராகிய அந்தப் பிரகலாதர் நன்றாக ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துவந்தார். பின்பு பிரம்மதேவர் சாந்தராகிய நரசிம்மரைப் பார்த்து, தேவர்களுடன் சுத்தமான வார்த்தைகளால் பின்வருமாறு துதிக்கலானார்: ‘ஓ தேவர்களுக்கும் தேவரே ! எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியே ! பிராணிகளுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பவரே ! எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவரே ! இந்த ஹிரண்யகசிபு என்னால்

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பூதங்களால் கொல்லமுடியாதவன் என்ற வரத்தை என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, தவத்தினாலும், யோக பலத்தாலும் மதித்து, தர்மங்களைக் கெடுத்துவந்தான். அப்படிப்பட்ட லோகத்தை உபத்திர வித்த அசுரனைக் கொன்றீர். பின்னும், அவனுடைய புத்திரனும், மிக்க சாதுவும், மகா பாகவதனுமாகிய பிரக லாதரை அநுகரித்தீர். இந்த உம்முடைய சுருபமானது தியர்னஞ் செய்வனை மிருத்யு முதலிய பயத்திலிருந்து காப்பாற்றுகிறது. இந்தப் பிரகலாதன் சகல வேத சுருபியும், சகல யாகசுருபியும், சகல தபோருபியும், சகல தீர்த்தமயமான மடியுள்ளவருமாகிய உம்மை அடைந்து, அக்னியை அடைந்த சுவர்ணம்போல் சுத்தனான் ” என்றார்.

32—36. அதனைக் கேட்ட பகவான் பிரம்மதேவரை நோக்கி, “ஓ தாமரை மலரிலிருந்து உண்டானவரே! குரூர சுபாவமுள்ளவர்களுக்கு இம்மாதிரியான வரத்தை இனி கொடுக்கவேண்டாம். அது சர்ப்பத்திற்குப் பாலைக் கொடுப்பதுபோலிருக்கிறது ” என்று சொல்லி, பிரம்ம தேவரால் பூஜிக்கப்பட்டு அந்தர்த்தானத்தை அடைந் தார். பின்பு பகவானுடைய அம்சமாகிய பிரகலாதர் பரமசிவன், பிரம்மதேவர், மற்ற தேவர்கள் ஆகிய இவர் களைப் பூஜித்து நமஸ்கரித்தார். அதன்பின் பிரம்மதேவர், சுக்ராசாரியர் முதலியவர்களுடைய அநுமதியால், மகரிஷி களுடன் பிரகலாதரைத் தைத்யர்களுக்கும் தானவர் களுக்கும் அதிபதியாகச் செய்தார். இப்படி பிரகலாத ரால் பூஜிக்கப்பட்ட பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் அவரைச் சிலாகித்து ஆசீர்வதித்து, தங்களிருப்பிடஞ்சென்றார்கள்.

37—53. விஷ்ணுவின் பார்ஷதர்கள் பிரம்மண சாபத் தால் அசுர ஜன்மத்தை அடைந்து, விரோத புத்தியால் பகவானை மனத்தில் வைத்து அவரால் கொல்லப்

பட்டார்கள். பின்னுமவர்கள் கும்பகர்ணன், ராவணன் என்ற ராக்ஷஸர்களாகப் பிறந்தார்கள். பகவான் ராமனாக அவதரித்து அவர்களை நிக்ரகித்தார். அவர்கள் ராமனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு அவரையே தியானித்துச் சரீரத்தை விட்டார்கள். அவர்களே சிசுபாலன், தந்தவக்திரன் என்ற பெயருடன் திரும்பவும் பிறந்தார்கள். அவர்கள் பகவானிடத்தில் விரோத புத்தி வைத்து, நீர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மகா புருஷனை அடைந்தார்கள். இப்படியே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் விரோத புத்தியுள்ள அரசர்கள் பகவானுடைய தாரதம்மியத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். புழுவானது குளவியைத் தியானித்துத் தானும் அதுவாக ஆகவில்லையா? பாகவதர்கள் பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்திசெய்து பகவானை அடைவதுபோலச் சிசுபாலன் முதலிய அரசர்களும் பேத புத்தியால் ஈசுவரனை அடைந்தார்கள். ஓ தர்மபுத்திரே! சிசுபாலனைப்பற்றி உம்மால் கேட்கப் பட்ட விஷயத்தைச் சொன்னேன். இந்த உபாக்கியானத்தில் பிராமணர்களையே தெய்வமாகக்கொண்டவரும் மகாத்மாவுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அவதார கதை, இரண்யாட்சன், இரண்யகசிபு இவர்களுடைய வதம், மகா பாகவதராகிய பிரகலாதருடைய சரிதம், பக்தி, ஞானம், வைராக்கியம், பகவானுடைய தத்துவம், கிருஷ்டி, ஸ்திதி, லயம் ஆகிய இவைகளுக்கு அதிபதியான பகவானுடைய சரிதம், தேவர்கள், அசுரர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய ஸ்தானத்தின் மாறுதல், பகவானை அடையக்கூடிய பாகவத தர்மங்கள், ஆத்ம விஷயம் ஆகிய இவைகள் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதால் இது மிகவும் புண்ணியகரமானது. ஸ்ரீ மகானிஷ்ணுவின் சரிதங்கள் நிறைந்த இந்தக் கதையை எவன் சிரத்தையுடன் உச்சரிக்கிறானோ, அவன் கர்ம பாசத்திலிருந்து நிவர்த்தி அடைவான். மேலும், எவன்

நரசிம்மமாக அவதரித்த ஆதி புருஷனுடைய சரிதத்தையும், இரண்யகசிபுவின் வதத்தையும், சாதுக்களுக்குட்சிறந்தவராகிய பிரகலாதருடைய புண்ணியமான சரிதத்தையும் பக்தியுடன் படிக்கிறானே அவன் நிர்ப்பயமான லோகத்தை அடைகிறான். யோகிகளாலும் அடைய முடியாத பரப்பிரம்மானது மனித சரீரத்துடன் உங்களுடைய கிரகத்தில் வசிப்பதால் நீங்கள் மிக்க பாக்கியசாலிகள். இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பிரம்மம்; மகான்களால் தேடக்கூடிய மோட்ச சுகானுபவ சுரூபம்; அவரே உங்களுக்கு அம்மான் சேய் ஆகவும், சுகிருத்தாகவும், வேலைசெய்பவராகவும், குருவாகவும் இருக்கிறார். அவருடைய சுரூபத்தைப் பரமசிவன், பிரம்மதேவர் முதலியவர்களாலும் இன்னதென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லமுடியவில்லை. ஆனதால் மௌனத்தாலும், பக்தியாலும், உபசமத்தாலும் பூஜிக்கப்பட்டு இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் நம்மிடத்தில் கிருபை செய்யட்டும். மேலும், இவர் மாயானியாகிய மயனைக்கொண்டு பரமசிவனுடைய கீர்த்தியைப் பரவச்செய்தார்” என்று நாரதர் சொன்னார்.

54. அதனைக் கேட்ட தர்மபுத்திரர் நாரதரை நோக்கி, “எந்தக் காரியத்தில் பரமசிவனுடைய கீர்த்தியானது மயனால் கெடுக்கப்பட்டது? எப்பொழுது அதனை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் விருத்திசெய்தார்? அதனைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

55—73. அதனைக் கேட்ட நாரதர் அரசனை நோக்கி, “ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சகாயமுள்ளவர்களான தேவர்களால் அசுரர்கள் ஐயிக்கப்பட்டு, மாயானிகளுக்குட்சிறந்தவனாகிய மயனென்பவனைச் சரணமடைந்தார்கள். அவன் அசுரர்களுக்காகத் தங்கம், வெள்ளி, எஃகு ஆகிய இவைகளால் மூன்று பட்டணங்களை உண்டுபண்ணினான். அவைகளின் சேர்க்கையும், பிரிவும் பிறரால் அறியமுடி-

யாதவை. அவைகளுடைய சாமக்கிரிகளும் இன்னது என்று ஊகிக்க முடியாதவை. அந்தப் பட்டணங்களில் அசுரர்கள் வசித்து, கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் முந்திய விரோதத்தை நினைத்துக்கொண்டு மூவுலகத்தையும் லோகபாலகர்களையும் இம்சித்தார்கள். அப்பொழுது சகல உலகங்களும் லோகபாலகர்களும் பரமசிவனைச் சரணமடைந்து, “மரைய்யால் உண்டுபண்ணப்பட்ட பட்டணங்களில் வசிக்கும் அசுரர்கள் எங்களை உபத்திரவிப்பதால் உம்மைச் சார்ந்தவர்களான எங்களைக் காப்பாற்றும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதனைக் கேட்ட பகவான் “பயப்படாதீர்கள்” என்று அபயப்பிரதானம் செய்து தனுஸில் பாணத்தைப் பூட்டி, திரிபுரர்களை உத்தேசித்து அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். சூரிய மண்டலத்திலிருந்து கிரணங்கள் வெளிப்பட்டாற் போல அக்னி போன்ற பாணங்கள் அந்த அஸ்திரத்திலிருந்து கிளம்பி அந்தப் பட்டணங்களை மறைத்தன. அந்தப் பாணங்களால் அடிக் கப்பட்ட அசுரர்கள் மரணமடைந்தார்கள். பின்பு மகா யோகியாகிய மயன் மரணமடைந்த அசுரர்களை அமிருதக் கிணற்றில் போட்டான். சித்தமான அமிருத ரசத்தின் சம்பந்தத்தால் அவர்கள் பிழைத்து, வஜ்ரம்போன்ற சரீர முள்ளவர்களாகி மேகத்தைப் பேதிக்கும் மின்னலாகிய அக்னிகள் போல உயரக் கிளம்பினார்கள். அதனைக் கண்ட பரமசிவன் தம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறாமல் கவலையை அடைந்திருந்தார். அதனைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவர் அதற்கு ஓர் உபாயஞ்செய்தார். அதாவது: ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு பசுவின் சுருபத்தைத் தரித்து, பிரம்மதேவர் கன்றாக இருந்து, கிணற்றிலிருந்து அமிருதத்தைப் பானஞ் செய்தார்கள். அதனை அசுரர்கள்

பார்த்திருந்தாலும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் மாயையால் மோகித்துத் தடைசெய்யாமலிருந்தார்கள். பின்பு யோகியாகிய மயனானவன் அமிருத ரசத்தைச் சம்ரட்சிக்கும் காவலாட்களை நேரக்கி, தெய்வகதியை நினைத்துத் துக்கமற்றவனாகி, “தேவனானாலும், அசுரனானாலும், தனக்காவது பிறருக்காவது இருவர்களுக்குமாவது தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டதை மாற்றுவதற்கு முடியாது. ஆனதால் இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரமசிவனுக்குத் தமது சக்திகளுடன் ஒத்தாசை செய்கிறார்” என்று சொன்னான். பின்பு பரமசிவன் யுத்தத்தில் தகுந்த முயற்சியுடன் ரதத்தின்மீதேறி, தனுஸில் பாணத்தைப் பூட்டி அபிஜித் என்ற முகூர்த்தத்தில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் தேஜஸால் காப்பாற்றப்பட்டு, திரிபுரங்களை எரித்தார். அப்பொழுது ஆகாயத்தில் தேவதுந்துபிகள் முழங்கின. அநேக விமானங்கள் ஆகாயத்தில் வந்தன. தேவர்கள், மகரிஷிகள், பிதிருக்கள், சித்தர்கள் ஆகிய இவர்கள் ‘ஐய’ என்ற சப்தத்தைச் சொல்லிப் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள்; கானஞ் செய்தார்கள்; அப்ஸரஸுக்கள் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். இப்படிப் பரமசிவன் திருபுர சம்ஹாஞ்செய்து பிரம்மா முதலியவர்களால் துதிக்கப்பட்டுத் தமது உலகம் சென்றார். சகல ஜகத்திற்கும் குருவாகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு தமது மாயையால் பூலோகத்தில் அவதரித்துச் செய்த சரிதங்கள் மகரிஷிகளால் கானஞ்செய்யப்படுகின்றன; லோகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துகின்றன; வேறு எதனைச் சொல்லவேண்டு”மென்று கேட்டார்.

அத்தியாயம் 11

பொதுவான தர்மம்

பகவானையே தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் அசுர சிரேஷ்டராகிய பிரகலாதருடைய சாதுசம்மதமான சரிதத்தைக் கேட்ட தர்மபுத்திரர் சந்தோஷத்துடன் பிரம்ம புத்திரராகிய நாரதரை நோக்கி, “ஓ பகவன்! நீர் பிரம்ம தேவருடைய புத்திரர். தவம், ஞானம், சமாதி ஆகிய இவைகளால் சிறந்தவர்; பிரம்மதேவருக்கு அநேக புத்திரர்கள் இருந்தாலும் உம்மிடத்தில் விசேஷ பிரீதி. சாந்தர்களும், ஜீவகாருண்யமுள்ளவர்களும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் பக்தர்களுமான சாதுக்களுக்குத் தர்மத்தின் ரகசியம் நன்றாகத் தெரியும். மற்றவர்களுக்கு அப்படித் தர்மம் தெரியாது. மனிதர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய சாசுவத தர்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். வர்ணம், ஆசிரமம் இவைகளுக்குரிய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதால் புருஷன் ஞானம், பக்தி ஆகிய இவைகளை அடைவான். அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

5—15. அதனைக் கேட்ட நாரதர் தர்மபுத்திரரை நோக்கி, “ஜனங்களுடைய தர்மத்தைக் காப்பாற்றப்பவரான ஸ்ரீமந் நாராயணனை நமஸ்கரித்து, அவரிடமாகத் தெரிந்துகொண்ட சநாதன தர்மத்தைச் சொல்லுகிறேன். எந்தப் பகவான் தர்மத்தின் பத்தினியாகிய மூர்த்தி என்பவளிடம் அவதரித்து, உலகங்களுடைய கேடமத்திற்காகப் பதிகாசிரமத்தில் தவம் செய்கிறாரோ அந்தப் பகவானே தர்மத்திற்கு மூலம். அவர் சகல வேத சுருபி. மேலும், வேதங்களை அறிந்தவர்களுடைய ஸ்மிருதியும், அவர்களுடைய ஆசாரமும், ஆத்ம சந்தோஷமும் தர்மத்திற்கு மூலங்கள். சக்தியம், தயை, ஏகாதசி உபவாஸம்

முதலிய தவம், சௌசம், யுக்தம், அயுக்தம் இவைகளை விசாரிப்பது, மனத்தை அடக்குவது, இந்திரியங்களை அடக்குவது, பிறருக்கு இம்சை செய்யாமலிருப்பது, பிரம்மசரியம், கொடுப்பது, ஜபம், ரிஜு புத்தியுள்ளவனாக இருப்பது, தெய்வச் செயலாகக் கிடைத்ததில் சந்தோஷப்படுவது, மகான்களைச் சேவிப்பது, கிராம்யமான ஆசையை ஒழிப்பது, பயனற்றவைகளைத் தெரிந்து கொள்வது, வீணாகப் பேசாமலிருப்பது, தேகம் முதலியவைகளை விட ஆத்மா வேறானதென்று விசாரித்தல், அன்னம் முதலியவைகளைப் பிராணிகளுக்குத் தக்கபடி பிரித்துக் கொடுத்தல், பிராணிகளை ஆத்மாவென்றும், தேவதை என்றும் நினைப்பது, மனிதர்களைத் தேவதையாக நினைப்பது, இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய சரிதங்களைக் கேட்பது, வாக்கினால் உச்சரிப்பது, இவரை ஸ்மரிப்பது, சேவிப்பது, பூஜிப்பது, வணங்குவது, சிநேகிப்பது, தாசனாயிருப்பது, ஆத்மாவைச் சமர்ப்பிப்பது ஆகியவைகள் மனிதர்களுக்குப் பொதுவான தர்மங்கள் ஆகும். இவைகளை அனுஷ்டிப்பதால் முப்பத்திரண்டு லட்சணங்களுள்ளவரும், சகல சுரூபியுமான பகவான் சந்தோஷத்தை அடைகிறார். எவனிடத்தில் கர்ப்பாதானம் முதலிய சம்ஸ்காரங்கள் தொடர்ந்திருக்கின்றனவோ, அவைகளுடன் கூடிய எவனைப் பிரம்மதேவர் துவிஜன் என்று சொன்னாரோ அவனே துவிஜன் (இரண்டு பிறப்புள்ளவன்). யாகம் செய்வது, அத்தியயனம் செய்வது, தானம் ஆகிய இவைகள் துவிஜர்களுக்கு உரிய தர்மங்களென்று விதிக்கப்பட்டன. மேலும், நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர்களும், நல்ல ஆசாரமுள்ளவர்களுமான மேற்காட்டிய த்விஜர்களுக்குப் பிரம்மசரியம் முதலிய ஆசிரம தர்மங்களும் விதிக்கப்பட்டன. பிரம்மமணனுக்கு, பிறருக்கு வேதத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பது முதலியவை தர்மங்

கள். ஷத்திரியனுக்கு, பிறரிடத்தில் தானம் வாங்காமல் இருப்பது (பிரதிக்கிரகிக்காமலிருப்பது) தர்மம். பிரஜைகளைச் சமர்த்திக்கும் ஷத்திரியனுக்கு, பிராம்மணனைத் தவிர மற்றவர்களிடம் கப்பம் வாங்குவது தர்மம். ஃவசியன் கிருஷி, வியாபாரம் முதலியவைகளால் ஜீவித்து, பிராம்மணனைச் சேவிக்கவேண்டும். சூத்திரனுக்கு, பிராம்மணனைச் சேவிப்பதே தர்மமென்று விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் அவன் யஜமானனால் கொடுக்கப்பட்ட அன்னத்தால் ஜீவிக்கவேண்டும்.

16—24. மேலும் பலவகையான வார்த்தை (கிருஷி முதலியவை), சாலீனம் (யாசிக்காமல் கிடைத்தது), யாயாவரம் (ஒவ்வொரு நாளும் யாசித்துச் சம்பாதிப்பது), சிலோஞ்சனம் (வயலில் அ்தற்கு உடையவனால் தள்ளப்பட்ட தானியத்தைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொள்வது சிலம்; கடைவீதியில் இறைந்திருப்பதை எடுத்துக்கொள்வது உஞ்சனம்.) ஆகிய நான்கும் பிராம்மணனுக்கு ஏற்பட்ட விருத்திகள். மேற்காட்டிய நான்கு வகையிலும் ஒன்றைவிட மற்றொன்று மேலானது. கீழான ஜாதியார்கள் மேலான வர்ணத்தாருடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கக் கூடாது. ஆனால் அவர்களுக்குத் தங்கள் ஜாதிக்குரிய விருத்தி கிடைக்காத காலத்தில் மேலானவர்களுடைய விருத்தியைச் செய்யலாம். அதுவும் ஷத்திரியனுக்குத் தர்மமாகாது. ரிதம், அமிருதம், மிருதம், பிரமிருதம், சத்தியானிருதம் ஆகிய இவைகளுக்குள் எதனாலாவது ஜீவிக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் சுவ விருத்தியை ஆசிரயிக்கவேண்டாம். வயல், கடைவீதி முதலிய இடங்களில் இறைந்திருப்பதைப் பொறுக்குவது ரிதமெனப்படுகிறது. யாசியாமல் கிடைப்பதே அமிருதம். ஒவ்வொரு நாளும் யாசிப்பதே மிருதம். பயிரிடுவது பிரமிருதம். வியாபாரஞ் செய்வது சத்தியானிருதம். நீசனைச் சேவிப்பது சுவ

விருத்தி எனப்படுகிறது. பிராம்மணன் சகல வேதசுருபியாகையாலும், க்ஷத்திரியன் சகல தேவசுருபியாகையாலும் அவ்விருவர்களும் நிந்திக்கக்கூடிய விருத்தியான சுவ்விருத்தியை ஒருபொழுதும் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது. சமம் (மனத்தை அடக்குவது), தமம் (இந்திரியங்களை அடக்குவது), தவம், சந்தோஷம், பொறுமை, ரிஜுபுத்தியாக இருப்பது, ஞானம், தயை, பகவானிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்துவது சத்தியம் ஆகிய இவைகள் பிராம்மணனுடைய லட்சணங்கள். யுத்தத்தில் உற்சாகம், பிரத்வம், ஸ்திரியம், தேஜசு, கொடுப்பது, தேகத்தை ஐயிப்பது, பொறுமை, பிராம்மணர்களைத் தெய்வமாகக் கொள்வது, அனுக்கிரகம், ரட்சிப்பது ஆகிய இவைகள் க்ஷத்திரியர்களுடைய லட்சணங்கள். தேவர்கள், குருக்கள், பெரியோர்கள், பசுக்கள் ஆகிய இவைகளிடத்தில் பக்தி செய்வது, மூன்று ஜாதியார்களைச் சந்தோஷப்படுத்துவது, பரலோகம் இருக்கிறதென்ற ஆஸ்திக புத்தி, பணம் சம்பாதிக்க முயற்சிப்பது, சாமர்த்தியம் ஆகிய இவைகள் வைசியனுடைய லட்சணங்களாகின்றன. மேலான ஜாதியார்களை வணங்குவது, சுத்தனாக இருப்பது, கபடமற்ற யஜமானனைச் சேவிப்பது, மந்திரமில்லாமல் நமஸ்காரத்தாலேயே பஞ்சயக்ஞத்தை அனுஷ்டிப்பது, திருடாமல் இருப்பது, பொய் சொல்லாமல் இருப்பது, பசுக்களையும் பிராம்மணர்களையும் காப்பாற்றுவது ஆகிய இவைகள் சூத்திரனுடைய லட்சணங்கள்.

25—29. பர்த்தாவையே தெய்வமாக நினைப்பது, புருஷனுக்குச் சிசுருஷை செய்வது, அவருக்கு அனுகூலமாக இருப்பது, பர்த்தாவைச் சார்ந்த பந்துக்களை அனுசரிப்பது, புருஷனுக்குக் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் விரதத்தை அனுஷ்டிப்பது, வீட்டைப் பெருக்குவது, மெழுகுவது முதலியவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு வீட்டி

லேயே இருப்பது, பாத்திரம், வஸ்திரம் முதலியவைகளைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்வது, தான் அலங்கரித்துக் கொள்வது, புருஷனுக்குப் பிரியமான பலவகையான காமங்களாலும், வணக்கத்தாலும், மனத்தை அடக்குவதாலும், உண்மை பேசுவதாலும், பிரியமான வார்த்தைகளாலும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் புருஷனைச் சந்தோஷப்படுத்துவது, பதிவிரதையாக இருப்பது ஆகிய இவைகள் பெண்களுடைய தர்மங்கள். மேலும், கிடைத்ததால் சந்தோஷிக்கவேண்டும். எதிலும் அதிகமாக ஆசை வைக்கக்கூடாது; சாமர்த்தியமுள்ளவளாயிருக்கவேண்டும். புருஷனுக்குச் சிசுருஷை செய்வதே தர்மம் என்று தெரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டும்; எப்பொழுதும் எல்லாரிடத்திலும் பிரியமாகவும், உண்மையாகவும் பேசவேண்டும். சாசுவதமாகவும், சுத்தமாகவும் சிநேகத்துடன் புருஷனைச் சேவிக்கவேண்டும். புருஷன் மகாபாபியாக இருந்தால் அவனுடைய பாபம் நிவர்த்தியாகும் காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்து, பின்பு அவனைச் சேவிக்கவேண்டும். இப்படி நற்குணங்கள் உள்ளவளாகி எவள் தன்னுடைய பர்த்தாவை ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவாகப்பாவித்து லக்ஷ்மீதேவிபோல் சேவிக்கிறாளோ, அவள் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவுடன் லக்ஷ்மீதேவி சந்தோஷிப்பது போல் பரலோகத்திலும் தன் பர்த்தாவுடன் சேர்ந்து சுகத்தை அடைவாள்.

30-35. அந்தயஜர்கள், அந்தாவசாயிகள் முதலிய சங்கர ஜாதிகளுக்குக் குலக்கிரமமாக ஏற்பட்டதே விருத்தியாகும். ஆனால் பிறரை இம்சிப்பது, திருடுவது முதலியவை தர்மமாகா. 'ஓ தர்மபுத்திரே! ஒவ்வொரு யுகத்திலும் மனிதர்களுக்குத் தர்மம், வேதத்தை அறிந்தவர்களால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது இவ்வுலகத்திலும், பரலோகத்திலும் சுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது.

தனக்கு உரியதான கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவன் அந்தக் கர்மபந்தத்திலிருந்து நிவர்த்தியடைந்து, பிரமமாகப் பிரம்மமாக ஆகிவிடுவான். அடிக்கடி விதை விதைக்கப்படும் வயலானது வீரியமற்றுப்போய்விடும். அது மறுபடி பயிரை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. அதில் விதையை விதைத்தாலும் அந்த விதையும் நசிக்கிறது. அது போலவே கர்மத்திற்கு இருப்பிடமான சித்தமானது கர்மத்தை அதிகமாகச் சேவிப்பதால் வையாக்கியதை அடையும். ஜ்வலிக்கும் அக்கினியானது நெய்த் துளிகளால் சாந்தியை அடைகிறதில்லை. விசேஷமாக நெய்யைக் கொட்டினால் சாந்தி அடையும்ல்லவா? எந்த ஜாதிக்கு, எது லட்சணஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அது வேறு ஜாதியில் காணப்படுமானால் அதனையும் அந்த ஜாதியென்று சொல்லலாம்.

நோட்டு

தர்மத்திற்கு மூலம்:— பகவானே தர்மத்திற்குப் பிரமாணம். ஈசுவரன் சாஷ்ரத்தாக தர்மத்திற்குப் பிரமாணமாகாதபோனாலும் வேத சுருதியாக இருப்பதால் அதன் வழியாகத் தர்மத்திற்குப் பிரமாணமாகிறார். சகல வேதங்களும், அவைகளை அறிந்தவர்களால் செய்யப்பட்ட ஸ்மிருதிகளும், சாதுக்களுடைய ஆசாரமும், ஆத்ம துஷ்டியும் தர்மமூலம்.— யாக்ஞயவஸ்கிய ஸ்மிருதி—மநு ஸ்மிருதி—சுருதி, சத்தியம் இது முதல் ஐந்து சுலோகங்களால் மனிதர்களுக்குப் பொதுவாகிய தர்மம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. த்விஜன்:— இரண்டு பிறப்புள்ளவன். மாத்ரு கர்ப்பத்திலிருந்து ஜனிப்பது ஒன்று; உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தால் இரண்டாவது ஜனனம். கர்ப்பாதானம் முதலிய சம்ஸ்காரமுள்ளவன் த்விஜனென்றால் சூத்திரனுக்கும் மேற்காட்டிய சம்ஸ்காரங்களிருந்தால் அவனும் த்விஜனாகிவிடலாமே என்றால், பிராம்மணன், கூத்திரியன், வைசியன் ஆகிய இவர்களுக்கு சம்ஸ்காரங்கள் சொல்லப்பட்டனவே யொழிய சூத்திரனுக்கு விவாகத்தைத் தவிர வேறு சம்ஸ்காரம் சொல்லப்படவில்லை. ஆனதால் உபநயனம் சூத்திர

னுக்கு விதிக்கப்படாததால் அவன் தவிழுகமாட்டான். சூத் திரன் விவாகமாகிய சம்ஸ்காரத்தை மாத்திரம் அடையட்டும். ஒரு சந்தகடனும் அவனைப் பிரம்மதேவர் உண்டுபண்ணவில்லை— ஸ்மிருதி.— காயத்ரி சந்தகினுள் பிரம்மணனையும், திரிஷ்டுப்ச் சந்தகடன் கூத்திரனையும், ஜகதிச் சந்தகடன் வைசியனையும் பிரஜாபதி உண்டுபண்ணினார். சூத்திரனை ஒரு சந்தகடனும் உண்டு பண்ணவில்லை. சுருதி—ஆசிரம தர்மங்கள்:— மூன்று ஜாதியார் களுக்கு ஆசிரம தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டன. சூத்திரனுக்கு வர்ண தர்மமேயொழிய ஆசிரமத்தையொட்டிய தர்மம் சொல் லப்படவில்லை. அதனாலும் அவனுக்கு பிரம்மசரியம் முதலிய ஆசிரமங்களில்லை. வேதத்தைச் சொல்லி:—பிராமணனுக்கு யாகஞ் செய்வது, யாகம்: செய்விப்பது, வேதத்தை அத்தியயனம் செய் விப்பது, சொல்லிவைப்பது, கொடுப்பது, வாங்குவது ஆகிய ஆறுவகையான கர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டன. மேற்சொல்லிய ஆறு கர்மங்களில் யாகஞ்செய்விப்பது, வேதத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பது, பிரதிக்கிரகம் ஆகிய இவைகள் ஜீவனத்திற்கு உப யோகமானவை. கூத்திரியனுக்கு யாகஞ்செய்வித்தல், வேதத்தை உபதேசித்தல் ஆகிய இவைகள் ஜீவன தர்மங்கள். ஆட்பேய்: கூத்திரியனுக்கு யாஜனம், அத்தியாபனம் ஆகிய இவைகள் ஜீவன தர்மமென்று சொல்வது நியாயமல்ல. அவைகளை கூத்திரியன் அனுஷ்டிக்கக்கூடாதென்று நிஷேதிக்கப்பட்டிருக் கிறது. தவிரவும் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் திரிசங்குவின் உபாக்கி யானத்தில், “எந்த சதசில் கூத்திரியன் யாகஞ் செய்விக் கிருனோ, சண்டாளன் யஜமானனோ அந்த யாக சதசில் தேவர்கள் எப்படி ஹவிசைப் புசிப்பார்கள் என்று சொல் லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் யாகஞ் செய்விப்பது முதலியவை பிராமண தர்மமேயொழிய கூத்திரியனுடையதல்ல. சில கூத்ரி யர்கள் வேதார்த்தத்தைப் பிறருக்கு உபதேசித்ததாக உபாக் கியானங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் ஆத்ம தத்துவத்தைச் சூதரைப்போல் உபதேசித்தவர்களை யொழிய சாங்கமாய் வேதத்தை ஸ்வரப்பிழையின்றித் தாங்கள் சொல்லி உடனே சிஷ்யனைச் சொல்லும்படி செய்விப்பதான அத்தியா

பனத்தை அனுஷ்டித்தவர்களல்லவென்று தாற்பரியம். சமா
தானம்:— வேறு ஜீவனத்திற்கு உபாயம் ஏற்படாத காலத்தில் இது
ஆபத் தனமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று மூர்த்தராசா
ரியர் சொன்னார். வீரராகவியத்தில், கூத்திரியனுக்கு இவைகள்
தர்மங்களே அல்ல; மூலத்திலிருக்கும் அப்ரதிக்ரஹ: என்ற பதத்
திற்கு வாங்குவது, யாஜனம், அத்யாபனம் ஆகிய இவைகள்
கூத்திரியனுடைய தர்மங்கள் அல்லவென்றே தாற்பரியம். அவனு
டைய ஜீவன தர்மம் அடுத்த சுலோகத்தால் கூறப்பட்டிருக்
கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அந்த்யஜர்கள்:— வண்
னான், தோல் தைப்பவன், நடன், புருடன், மீன் பிடிப்பவன்
[கைவர்த்தன்], வேடன், மேதன் ஆகிய இவர்கள் அந்த்யஜர்கள்;
சண்டாளன் முதலியவர்கள் அந்தாவசாயிகள், தனக்குரிய:— பிற
ருடைய தர்மத்தை சாங்கமாக அனுஷ்டிப்பதைக் காட்டிலும்
தனக்குரிய தர்மத்தைச் சாத்தியமான வரையில் அனுஷ்டிப்பதே
மேலானது.

அத்தியாயம் 12

ஆசிரம தர்மம்

1-16. பிரம்மசாரியாக இருப்பவன் ஆசாரியனுடைய
கிருகத்தில் வசித்து, இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு,
ஆசாரியனிடத்தில் மிகுந்த பிரீதிவைத்து, தாசன்போல்
குருவுக்கு அனுகூலமானதையே செய்துகொண்டிருக்க
வேண்டும். சாயங்காலத்திலும், விடியற்காலத்திலும்
குரு, அக்கினி, சூரியன், சிறந்த தேவர்கள் ஆகிய இவர்
களைப் பூஜிக்கவேண்டும். இரண்டு சந்தியா காலங்களி
லும் மௌனமாகக் காயத்திரியை ஜபிக்கவேண்டும்.
ஆசாரியரால் அழைக்கப்பட்டால் மிகவும் வணக்கமாக
அவர் சமீபம் செல்லவேண்டும். வேதத்தை அத்திய
யனஞ் செய்யும்பொழுது ஆரம்பத்திலும், முடிவிலும் ஆசா
ரியனை நமஸ்கரிக்கவேண்டும். மேலும் மேகலை, மாண்

தோல், வஸ்திரம், ஜடை, தண்டம், கமண்டலு, யக்ஞோப-
 வீதம் ஆகிய இவைகளைத் தாங்கள் வர்ணத்திற்குச் சொல்-
 லியபடி தரிக்கவேண்டும். பவித்திரத்தைக் கையில் போட்-
 டுக்கொள்ளவேண்டும். சாயங்காலத்திலும், விடியற்-
 காலத்திலும் பிட்சை வாங்கி, அதனைக் குருவினிடத்தில்
 தெரிவித்துச் 'சாப்பிடு' என்று அவர் உத்தரவு கொடுத்-
 தால் அ த னைப் புசிக்கவேண்டும். ஆசாரியனுடைய-
 அனுமதி கிடைக்காவிடில் அன்றைய தினம் உபவாசம்
 இருக்கவேண்டும். நன்னடக்கை உள்ளவனாகவும், சொற்ப-
 மாகப் புசிப்பவனும், சமர்த்தனும், சிரத்தையுள்ளவனும்,
 இந்திரியங்களை ஜயித் த வ னு மாக இருக்கவேண்டும்.
 பின்னும் ஸ்திரீகளிடத்திலும், ஸ்திரீகளால் ஜயிக்கப்-
 பட்டவர்களிடத்திலும் அதிகமாகப் பேசக்கூடாது. உப-
 யோகமுள்ள வரையில் பேசவேண்டும். இந்திரியங்கள்
 சன்னியாசிகளின் மனத்தையும் அபகரிக்கின்றன. ஆன-
 தால் பிரம்மசாரியானவன் ஸ்திரீ விஷயமான வார்த்தை-
 யைப் பேசக்கூடாது. யௌவன வயதுள்ளவன் யுவதி-
 களான ஆசாரியனுடைய ஸ்திரீகளைக்கொண்டு தலை-
 வாருவது, எண்ணைத் தேய்ப்பது முதலியவைகளைச்-
 செய்துகொள்ளக்கூடாது. ஸ்திரீயானவள் அக்கினிக்குச்-
 சமானம் ; புருஷன் நெய்க்குடத்திற்கு ஒப்பானவன்.
 ஆனதால் ரகசியத்தில் தன்னுடைய பெண்ணைலும்
 அவளுடன் பேசக்கூடாது. எண்ணெய் முதலானதைத்
 தேய்க்கும்படி செய்யக்கூடாது. மற்ற காலத்தில், உசித-
 மாகப் பேசவேண்டும். ஜகத்தானது அசத்யமானாலும்
 ஜீவன் தன் சுவருபத்தை அறிந்து, தேகம் முதலியவை-
 களை அரித்யமென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறவரையில்,
 'நான், நீ, ஸ்திரீ, புருஷன்' என்ற பேதபுத்தி நிவர்த்தி-
 யாகிறதில்லை. அந்த பேத புத்தியால் கெடுதலுண்டா-
 கிறது. ஆனதால் மேற்சொல்லியபடி ஸ்திரீகளிடத்தில்

சம்பாஷணையை விட்டுவிடவேண்டும்'. மேற்சொல்லிய தர்மங்கள் யாவும் பிரம்மத்தை உபாசிப்பது முதலிய விரதமுள்ள சன்னியாசியாலும், கிருகஸ்தனாலும் அநுஷ்டிக்கக்கூடியவை. ஆனால் கிருகஸ்தனால் குரு விருத்தியானது (ஸ்திரீகளின் சேர்க்கையில்லாமலிருப்பது) சில காலம் அனுஷ்டிக்கப்படும். ஏனென்றால், கிருகஸ்தன்ருது காலத்தில் ஸ்திரீயைச் சேரவேண்டியவனாகையால் குரு காலந் தவிர மற்ற காலத்தில் மேற்சொல்லிய குரு விருத்தியை அநுஷ்டிப்பான். மேலும், பிரம்மசாரியாக இருப்பவன் சரீரத்தை ஸம்ஸ்கரித்துக்கொள்வது, எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்வது, ஸ்திரீ, சித்திரம், நல்ல ஆகாரம், மது, புஷ்பமாலை, சந்தனம் பூசிக்கொள்வது, அலங்காரஞ் செய்துகொள்வது ஆகிய இவைகளை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளக்கூடாது. இப்படி குரு குலத்தில் வசித்து, வேதத்தை அங்கங்களுடனும், உபநிஷத்துக்களுடனும் அத்யயனஞ் செய்து, அவைகளின் அர்த்தத்தைத் தன் பலத்திற்கும் தன் புத்திக்கும் தக்கபடி தெரிந்துகொண்டு, குருவிற்குத் தட்சிணை கொடுத்து, அவருடைய உத்தரவின்மீது கிருகஸ்தாச் சிரமத்தையாவது அடையலாம்; அல்லது வனத்திற் காவது போகலாம்; சன்யாசமாவது செய்துகொள்ளலாம்; அல்லது பிரம்மசரியத்திலேயே இருக்கலாம். அக்கினிடத்திலும், குருவினிடத்திலும், ஆத்மவிடத்திலும், சகல பிராணிகளிடத்திலும் பகவான் பிரவேசித்திருப்பதாகவும் நினைக்கவேண்டும். பிரம்மசாரியானாலும், வானப்பிரஸ்தனாலும், சன்னியாசியானாலும், கிருகஸ்தனாலும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதைத் தெரிந்துகொண்டு சுவ தர்மத்தை அநுஷ்டித்தால் பரமாத்மாவையே அடைவான்.

17-32. வானப்ரஸ்தனுடைய தர்மங்களைச் சொல்லு
கிறோம். அவைகளை அனுஷ்டித்த முனியானவன் மகர்
லோகத்தை யடைவான். மேலும், அவன் உழுது விதைத்
துப் பலித்த நெல் முதலிய அன்னத்தைப் புசிக்கலா
காது. நன்றாய்ப் பழுப்பதற்கு முன் பழங்களையும் புசிக்க
லாது. அக்கினியில் பக்குவமானதையும், அபக்குவ
மானதையும் புசிக்கக்கூடாது. வெயிலால் பக்குவமான
பழம் முதலியவைகளைப் புசிக்கவேண்டும். நீ வாரம்
முதலிய காட்டு தானியங்களைச் சரு, புரோடாசம் ஆகிய
இவைகளுக்கு உபயோகப்படுத்தவேண்டும். புதிதாகப்
பழம் முதலியவைகள் சம்பாதிக்கப்பட்டபொழுது முந்தி
சம்பாதிக்கப்பட்டதைச் செலவழிக்கவேண்டும். பின்னும்
பணி, காற்று, அக்கினி, மழை, வெயில் ஆகிய இவைகளைச்
சகித்திருக்கவேண்டும். அக்கினியைச் சமரட்சிப்பதற்
காகவே ஆசிரமம், மலையின் குகை ஆகிய இவைகளை
ஆசிரயிக்கவேண்டும். மேலும் தலைமயிர்கள், நகம், வீசை,
கமண்டலு, மான் தோல், மரவுரி ஆகிய இவைகளைத்
தரித்து, பன்னிரண்டு வருஷங்கள் அல்லது எட்டு வரு
ஷங்கள், அல்லது நான்கு வருஷங்கள், அல்லது இரண்டு
வருஷங்கள், அல்லது ஒரு வருஷமாவது வனத்தில் சஞ்
சரித்து, தவஞ் செய்வதில் நேரிடும் கஷ்டங்களைச் சகித்
திருக்கவேண்டும். எப்பொழுது வியாதியாலும், கிழத்
தனத்தாலும் கர்மங்களைச் செய்ய முடியாதவனாக இருக்
கிறானே, அப்பொழுது கர்மங்களை விட்டு அனசனம்
[ஆகாரமில்லாமலிருப்பது] முதலிய விரதங்களை அனுஷ
டிக்கவேண்டும். எப்படி என்றால், ஆத்மாவில் அக்கி
னியை ஆரோபித்துக்கொண்டு 'நான், என்னுடையது'
என்ற அகங்காரத்தை விட்டுச் சரீரத்தை ஆகாசம்
முதலிய கரணங்களில் லயப்படுத்தவேண்டும். ஆகா
யத்தில் ஆகாசத்தையும், வாயுவில் மூச்சுக்களையும்,

தேஜசில் உஷ்ணத்தையும், ஜலத்தில் ரத்தத்தையும், சிலேஷ்மத்தைப் பூமியிலும், பாக்கியான பாகத்தை அதனுடைய கரணத்திலும் லயப்படுத்தவேண்டும். வாக்கை அதன் விஷயத்துடன் அக்கினியிலும், சில்பத்தையும் கைகளையும் இந்திரனிடத்திலும், நடையையும் கால்களையும் விஷ்ணுவிடத்திலும், ரதிகையும் [ஆசை] உபஸ்தத்தையும் பிரஜாபதியினிடத்திலும், மிருத்யுவினிடத்தில் உத்சர்க்கத்தையும் வாயுவையும், திக்குகளிடத்தில் சப்தத்தையும் ச்ரோத்ரத்தையும், வாயுவினிடத்தில் ஸ்பர்சத்தையும் த்வக் இந்திரியத்தையும், தேஜசில் ரூபத்தையும் சக்ஷுஸையும், ஜலத்தில் ரசனேந்திரியத்தையும் பிரசேதசையும், பூமியில் வாசனையையும், கிராணேந்திரியத்தையும் லயப்படுத்தவேண்டும். சங்கற்பங்களையும் மனத்தையும் சந்திரனிடத்திலும், ஞானத்தையும் புத்தியையும் பரமாத்மாவினிடத்திலும், அகங்காரத்தையும் கர்மங்களையும் ருத்திரனிடத்திலும், சைதன்யத்துடன் சித்தத்தைக் கேதத்திரக்ஞனிடத்திலும், குணங்களுடன்கூடிய கேதத்திரக்ஞனைப் பரப்பிரம்மனிடத்திலும் லயப்படுத்தவேண்டும். மேலும், ஜலத்தில் பூமியையும், ஜலத்தைத் தேஜசிலும், தேஜனை வாயுவினும், வாயுவை ஆகாசத்திலும், ஆகாசத்தை அகங்காரத்திலும், அதனை மகத்தத்துவத்திலும், அதனை அவ்யக்தமென்ற பிரதானத்திலும் அதனை அட்சரமாகிய பரமாத்மாவினிடத்திலும், லயப்படுத்தி, ஆத்மாவை அட்சர சுருபியாகவும் சித் சுருபியாகவும் தெரிந்துகொண்டு, பேதபுத்தியற்றவனாகி, கட்டைகளை எரித்த அக்கினிபோல் தானாகச் சாந்தியை அடையவேண்டும்.

நோட்டு

மேகலை:— மிஞ்சிப்புல்லால் செய்யப்பட்ட அரைநாண்.
 ஜடை:— தலை வாரிக்கொள்வது முதலியவை செய்யாமலிருப்பது.

வர்ணத்திற்கு:— பிராம்மணன் பலாசு தண்டம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது. கூத்திரியன் அசுவ தண்டத்தைத் தரிக்கவேண்டுமென்றபடி. ஸ்திரீ விஷயமான:— எந்த ஆசிரமிகளானாலும் ஸ்திரீ விஷயமான வார்த்தையை அடக்குவது நியாயம். அதிலும், கிருகஸ்தன் தவிர மற்றவர்கள் பெண்களுடைய கதையை ஒரு பொழுதும் பேசக்கூடாது. குரு விருத்தி:— பெரிதான விருத்தியென்று தரப்பரியம். ஸ்திரீகளின் புணர்ச்சியில்லாமலிருப்பதே மேற்சொல்லிய விருத்தி. அப்படியிருப்பது மிகவும் அரிதான தாகையால் அது பெரிதான விருத்தி எனப்படுகிறது. பிரவேசித் திருப்பதாக:— “அதனைச் சிருஷ்டித்து, அதில் பிரவேசித்தார்” என்ற சுருதிப்படி உண்மையில் பிரவேசிக்காதவரானாலும் பிரவேசித்தவர்போல் ஐகத்தைச் சேஷ்டிக்கச்செய்பவார். தலைமயிர்:— க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளாமல் தீட்சை செய்துகொள்ளவும். ஆகாசத்தையும்:— தேகத்திலிருக்கும் துவாரங்களை. வாக்கை:— லிங்க சரீர ரூபமாகிய அத்யாத்மம் முதலியவைகளின் லயம் காண்பிக்கப்படுகிறது. ஜலத்தில:— விகாரமுள்ள ஜீவனுக்கு விகாரமற்றவனிடத்தில் எப்படி லயம் பொருந்துமென்றால் காரணங்களான சகல உபாதிகளின் லயத்தினால் என்று அறிய வேண்டும்.

அத்தியாயம் 13

யதியின் தர்மம்

முன் அத்தியாயத்தில் சொல்லியபடி வனத்தில் வசித்துப் பின்னும் தர்மத்தை யனுஷ்டிக்கச் சக்தியுள்ளவனாக இருந்தால் சரீரத்தைத் தவிர மற்றவைகளை விட்டு, தேகத்தில் மாத்திரம் அபிமானத்துடன் ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு கிராமத்தில் வசிக்கிறதென்ற விதியை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். வஸ்திரம் உடுத்திக்கொள்ள விரும்புவானாகில் கௌபீனத்தை மறைப்பதற்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு வஸ்திரத்தை அபேட்சிக்கவேண்டும்.

சன்யாச மந்திரத்தை யுச்சரித்து எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டபடியால் அவைகளைத் திரும்பவும் கிரகிக்கலாகாது. ஆனால் காஷாயம், தண்டம் இவைகளை மட்டில் தரிக்கலாம். ஆபத்துக் காலத்தில் மற்றவைகளை அங்கீகரிக்கலாம். பிக்ஷான்னத்தால் ஜீவித்துத் தானொருவனாகவே, ஆத்மா ராமனாகச் சஞ்சரிக்கவேண்டும். ஒரே இடத்தில் நியதமாக வசிக்கக்கூடாது. சகல பிராணிகளிடத்திலும் சிநேக முள்ளவனாகி, சாந்தனாகி, நாராயணனையே ஆசிரயித்து, காரியகாரணங்களுக்கு மேலானவரும், நாசமற்ற வருமான பரமாத்மாவிடத்தில் இந்த ஜகத்து வசிப்பதாகவும் ஜகத்தைப் பரமாத்ம சுரூபமாகவும், நினைக்கவேண்டும். தூங்கி விழிப்பதற்கு முந்திய காலத்தில் தமோகுணம், விட்சேபம் ஆகிய இவைகளில்லாததனால் சுத்தமாக இருக்கும் ஆத்மசுரூபத்தைப் பரப்பிரம்மம் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆனதால் பந்தம், மோட்சம் ஆகிய இவைகள் மாயையால் ஏற்பட்டவைகளையொழிய உண்மையிலில்லை. நிச்சயமாக நேரக்கூடிய மரணத்தையாவது, அஸ்திரமான ஜீவிதத்தையாவது விரும்பவேண்டாம். பிராணிகளுக்கு உற்பத்தி, நாசம் ஆகிய இவைகளையுண்டுபண்ணும் காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டும். அனாதம்பரமான சாஸ்திரங்களை நம்பக்கூடாது. வித்தையை விருத்திக்கு உபயோகப்படுத்தக்கூடாது. விதண்டா வாதம் முதலிய தர்க்கத்தையும் விட்டுவிடவேண்டும். நிர்ப்பந்தமாக ஒரு பட்சத்தை ஆசிரயிக்கக்கூடாது. பலவகையான கிரந்தங்களை அப்யசிக்கவேண்டாம். வியாக்யானத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. மடம் முதலிய வியாபாரங்களில் பிரவர்த்திக்கக்கூடாது. சாந்தனும், சமமான சித்தமுள்ளவனும், மகாத்மாவுமான சன்யாசிக்குப் பெரும்பாலும் ஆசிரம தர்மங்களில்லை. [ஞானம் உண்டாகிறவரையில் பஹு

தகன் முதலிய அடையாளத்தையும், சித்தசுத்திக்காக யம நியமங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டே ஞானத்திற்காக யத்தனம் செய்யவேண்டும்.] ஞானம் வந்த பிறகு அந்த அடையாளங்களை அஞ்ஞர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக வைத்துக்கொண்டாலும் வைத்துக்கொள்ளலாம் அல்லது விட்டுவிடலாம். ஆத்மாநுசந்தானஞ் செய்பவன் வித்துவானானாலும் பைத்தியங்கொண்டவன் போலும், சிறுவன்போலும், ஊமையன்போலும் இருப்பான். தன்னுடைய அடையாளத்தை வெளியில் காண்பிக்கமாட்டான். தேகத்தைவிட ஆத்மா வேறானது என்று தெரிந்துகொள்வான். மேலும், பிரகலாதருக்கும் அஜகர [மலைப் பாம்பு] விரதமுள்ள சன்னியாசிக்கும் ஏற்பட்ட சம்வாதத்தை மேற்சொல்லிய விஷயத்தில் உதாரணமாகச் சொல்லுகிறேன்.

12—19. பகவானுடைய கிருபையை அடைந்தவராகிய பிரகலாதர் லோகத்தின் தத்துவத்தை அறிய வேண்டி, சில மந்திரிகளுடன் லோக சஞ்சாரஞ் செய்து வரும்பொழுது ஸஹ்ய பர்வதத்தின் தாழ்வரையில் காவிரி நதியின் கரையில், பூமியில் படுத்திருக்கும் ஒரு புருஷனைக் கண்டார். அந்தப் புருஷனுடைய சரீரமானது அழுக்குள்ளதாக இருந்தபடியால் அவருடைய இயற்கையான தேஜசு மறைந்திருந்தது; அந்தப் புருஷன் தன்னுடைய கர்மத்தாலாவது, சுருபத்தாலாவது, வாக்கினாலாவது வர்ணம், ஆசிரமம் இதற்குரிய அடையாளத்திலாவது இன்னொரென்று ஜனங்களால் அறியமுடியாதவராக இருந்தார். அவரைக் கண்ட மகா பாகவதராகிய பிரகலாதர் நமஸ்கரித்து அவரை நோக்கி, “உலகத்தில் முயற்சியுள்ளவர்களுக்குப் பணம் கிடைக்கும்; பணமுள்ளவர்களுக்கு நல்ல போகங்கள் கிடைக்கும், உமக்கு முயற்சி

யும், பண்மும் இல்லையென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். போகமுள்ளவர்களுடைய சரீரந்தான் பருத்து இருக்கும். உம்முடைய சரீரமோ பருத்திக்கிறது. ஒரு வித முயற்சியுமில்லாமல் படுத்திருக்கும் உமக்குப் பணமாவது போகமாவது இல்லையே? அப்படிக்கிருக்க, சரீரம் இளைக்காமலிருப்பதற்கு என்ன காரணம்? சொல்லக் கூடியதானால் அதனைச் சொல்ல வேண்டும். மேலும், நீர் வித்துவானாக இருக்கிறீர்; சமீபத்தில்; விசித்திரமான கதைகளைச் சொல்பவர்; எல்லாரிடத்திலும் சம புத்தியுள்ளவர்; கர்மங்களைச் செய்யும் லோகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு உதாசினராக இருக்கிறீர். அதன் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டார்.

20—47. அந்தப் பிரகலாதருடைய வாக்கிய அமிருதத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுப் பிராம்மணர் அவரை நோக்கிச் சிரித்துக்கொண்டு, “ஓ அசுரர்களுக்குட் சிறந்தவரே! உம்முடைய ஒருதயத்தில் சாக்ஷாத் மூமந் நாராயணன் எப்பொழுதும் வசிக்கிறார். அவரிடத்தில் நீர் சுத்தமான பக்தி செய்வதால் சூரியன் இருட்டை நாசஞ் செய்வது போல் ஒருதயத்தின் மலத்தைப் போக்கடிக்கிறீர்; பெரியோர்களுக்குச் சம்மதர்; ஆனதுபற்றிப் பிரஸிடுத்தி, நிமிருத்தி ஆகிய இவைகளின் பயன் நன்றாக உமக்குத் தெரியும். ஆனாலும் உம்மால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு நான் குரு முகமாகத் தெரிந்துகொண்டபடி பதில் சொல்லுகிறேன். தன்னைச் சுத்தி செய்துகொள்ள விரும்பிய புருஷன் உம்முடன் பேசவேண்டும். விஷயங்களில் ஆசைப் படுவதால் ஜன்மங்களுண்டாகின்றன. உசிதமான காமங்களை அனுபவித்தாலும் அந்த ஆசை பூர்த்தியாகிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட, விஷய ஆசையால் பலவகையான கர்மங்களைச் செய்து பலவகையான ஜன்மங்களை அடைந்தேன். பின்பு தெய்வச்செயலாக இந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தை

அடைந்தேன். இது சுவர்க்கத்தையும், மோட்சத்தையும், பசு பட்சிகளின் ஜன்மத்தையும், திரும்பவும் மனித ஜன்மத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது (தர்மத்தை அநுஷ்டித்தால் சுவர்க்கம் கிடைக்கும். எல்லா ஆசைகளையும் ஒழித்தால் மோட்சம் கிடைக்கும். பாபஞ் செய்தால் தாழ்ந்த ஜன்மத்தை அடைகிறான். புண்ணியம், பாபம் இரண்டையும் அநுஷ்டித்தால் திரும்பவும் மனிதனைப் பிறப்பான் என்று தாத்பரியம்). இந்த மனித ஜன்மத்திலும் ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் சுகத்தை ஆடைவதற்கும், துக்கத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்கும் கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் சுகத்தையடைகிறதில்லை. துக்கத்தை அடைகிறார்கள். ஆனதால் இதைக் கண்டு கர்மங்களை யநுஷ்டியாமல் நிவிருத்தியடைந்தேன். மேலும், ஆத்மாவின் சுரூபமே சுகமெனப்படுகிறது. சகல ஆசைகளையும் ஒழிப்பதே அதனுடைய சரீரம் அதற்காக வேறு விதமாக முயற்சிக்கவேண்டாமென்று கருத்து). போகங்கள் யாவும் மனோரத மாத்ரித்தால் உண்டானவை: சாசுவதங்களல்ல என்று தெரிந்துகொண்டு பிராரப்த கர்மத்தால் ஏற்படும் போகங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு படுத்திருக்கிறேன். இம் ராதிரியான புருஷார்த்தம் தன்னிடத்திலேயே இருப்பதைப் புருஷன் மறந்து, த்வைதம்(பேதம் இல்லாமலிருக்கையிலும் பலவகையான கோரமான ஜன்மங்களை அடைகிறான். ஜலத்தில் விருப்பமுள்ளவன் பாசி; கோரை முதலியவைகளால் மறைக்கப்பட்ட ஜலத்தைவிட்டுக் கானலை ஜலமென்று நினைத்து ஓடுவதுபோல் ஆத்ம சுரூபத்தை அறிய விரும்பியவன் தள்ளிடத்தில் இருக்கும் நிஜ சுரூபத்தை விட்டு மற்றவிடத்தில் தேடுகிறான். கர்மங்களால் ஏற்பட்டிருக்கும் தேகத்தாலும், இந்திரியங்களாலும் தான் சுகத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவும் புருஷன் முயற்சிக்கிறான். ஆனால் இவன் கர்மத்திற்குச் சுவாதீனப்பட்டவன். இவன் செய்யும் கர்

மங்கள் யாவும் பயனற்றவைகளாக ஆகின்றன. மேலும், புருஷனை ஆத்யாத்மிகம் முதலிய துக்கங்கள் விடுகிற தில்லை. அப்படிப்பட்ட புருஷன் மிக்க சிரமப்பட்டுப் பணத்தைச் சம்பாதித்தாலும், அதனாலுண்டாகும் காமங்களால் என்ன சுகத்தை அடையபோகிறான்? இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவர்களும், லுப்தர்களுமான பணக்காரர்கள் எங்கும் பயந்து நீத்திரையில்லாமல் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்திருக்கிறேன். பணத்தைப் பிராணனாகப் பாவித்தவர்கள் அரசனிடத்திலும், திருடனிடத்திலும், சத்துருவினிடத்திலும், பந்துக்களிடத்திலும், பசுக்களிடத்திலும், பட்சிகளிடத்திலும், யாசகர்களிடத்திலும், காலத்தினிடத்திலும், தன்னிடத்திலும் எப்பொழுதும் பயப்படுகிறார்கள். மேலும், துக்கம், மேரகம், பயம், கோபம், ஆசை, சிரமம் முதலியவைகள் பணத்தாலும் பிராணனாலும் உண்டாகின்றன. ஆனதால் வித்வான் அவைகளில் ஆசைப்பட்டக்கூடாது. உலகத்தில் தேனீக்களும், மலைப்பாம்புகளும் மேலான ஆசாரியர்கள். இவைகளுடைய குணங்களைப் பார்த்தே நான் வைராக்கியத்தையும், சந்தோஷத்தையும் அடைந்தேன். அநேக புஷ்பங்களிலிருந்து தேனீக்களால் சம்பாதித்துச் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட தேனை மற்றொருவன் அவைகளைக் கொண்டு அபகரிப்பதுபோலக் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த பொருளை மற்றவன் அபகரிப்பது வழக்கமாயிருப்பதால் பணத்தில் ஆசைப்பட்டக்கூடாதென்பதைத் தேனீக்களின் சரித்தர்தால் தெரிந்துகொண்டு வைராக்கியத்தை அடைந்தேன். பின்னும், மகா சர்ப்பம்போல எவ்வித முயற்சியையும் செய்யாமல் தெய்வச்செயலாகக் கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷத்தை அடைகிறேன். அப்படி ஒன்றும் கிடைக்காவிடில் வெகுநாள் ஆகாரமில்லாமல் தைரியத்துடன் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். சிலவேளை அற்பமான ஆகாரத்தையும், சில சமயம் அதிகமாகவும்,

சில வேளை நல்ல அன்னத்தையும், சில வேளை கெட்ட ஆகாரத்தையும், சில சமயம் விசேஷ குணமுள்ள அன்னத்தையும், சில சமயம் குணமற்றதையும், சிரத்தையுடன் கொடுக்கப்பட்டதையும், அனாதரவாகக் கொடுக்கப்பட்டதையும் புசிக்கிறேன். சில சமயம் இரவும் பகலும் தெய்வச்செயலாகக் கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷிக்கிறேன். மேலும் வெண்பட்டாலாலும், கந்தையாலாலும், மரவுரியாலாலும், மற்றவையாலாலும் எது பிரயத்தனமின்றிக் கிடைக்குமோ அதனை உடுத்திக் கொள்ளுகிறேன். தெய்வாதீனமாகக் கிடைத்ததைக் கொண்டு சந்தோஷத்தை அடைகிறேன். சில சமயம் தரையின் மீதும், சில சமயம் திருணம், இலை, கல், சாம்பல் ஆகிய இவைகளின் மீதும் படுக்கிறேன். பின்னும், ஜனங்கள் என்னைத் தூக்கி மாடியின்மீது போட்டாலும், கட்டில் முதலிய படுக்கையில் கிடத்தினாலும் அதில் படுக்கிறேன். சிலசமயம் பிறரால் ஸ்நானஞ்செய்விக்கப்பட்டு அலங்கரிக் கப்படுகிறேன். சில சமயம் ரதத்தின்மீதும், யானையின் மீதும், குதிரையின் மீதும் ஏற்றி வைக்கப்பட்டுச் சஞ்சரிக் கிறேன். இயற்கையில் விஷம் சுபாவமுள்ள ஜனங்களை நான் நிந்திக்கவுமில்லை; தோத்திரம் செய்யவுமில்லை. அவர்களுக்குக் கேட்கமுண்டாகவேண்டும் என்றும், ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவிடத்தில் பக்தியெய்யவேண்டுமென்றும் விரும்புகிறேன். ஜாதி முதலிய பேதத்தைச் சித்தத்திலும், அதனைப் பிரம்மத்திற்குக் காரணமான மனத்திலும், அதனைச் சாத்விக அகங்காரத்திலும், அதனை மூலப் பிரகிருதியிலும் லயப்படுத்தவேண்டும். பின்னும் மனனஞ் செய்பவனும், தத்துவத்தை அறிந்தவனும், முயற்சியற்றவனுடாகி அந்த மாயையை ஆத்மானுபவத்தில் லயப்படுத்தவேண்டும். பின்பு பரமாத்ம சூருபத்திலிருந்து சேஷ்டையற்றவனாகி ஒழிவடையவேண்டும். என்னு

டைய சரிதத்தைச் சொன்னேன். இது மிகவும் ரகசியமானது; அஞ்ஞார்களுக்கு லோக விரோதமாகவும், சாஸ்திர விரோதமாகவும் தோன்றும்; வித்வான்களுக்கு சம்மதமானது; நீர் பகவானிடத்தில் பிரீதியுள்ளவராகையால் சொன்னேன்” என்றார்.

48. அசுர சிரேஷ்டராகிய பிரகலாதர் பரமஹம்சர்களுடைய தர்மத்தை அந்தப் பிராம்மண முகமாகக் கேட்டு, அவரைப் பூஜித்து விடைபெற்றுத் தமது இருப் பிடஞ் சென்றார்.

அத்தியாயம் 14

கிருஷ்ணத் தர்மம்

தர்மபுத்திரர் நாரதரை நோக்கி, “ஓ தேவரிஷியே! என்னைப் போன்ற கிருகஸ்தன் எந்தத் தர்மத்தை யனுஷ்டித்தால்-மோட்சத்தை அடைவான்? அதனைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

2-27. அதனைக் கேட்ட நாரதர் தர்மபுத்திரரை நோக்கி, “ஓ மகாராஜ! நன்றாகக் கேட்டீர். உலகங்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காகவே இதனைக் கேட்டீர். கர்மங்களை எப்படி அனுஷ்டித்தால் மோட்சம் கிடைக்குமோ அதன் தத்துவத்தைச் சொல்லுகிறேன். கிருகத்திலிருப்பவன், அந்த ஆசிரமத்திற்குரிய கர்மங்களை அனுஷ்டித்து அதனை ஸ்ரீ வாசுதேவரிடம் சமர்ப்பித்துப் பெரியோர்களை உபாசிக்கவேண்டும். சாந்தர்களான ஜனங்களுடன் சேர்ந்து ஒவ்வொரு காலத்திலும் சிரத்தையுடன் பகவானுடைய அவதாரக் கதைகளை அடிக்கடி கேட்கவேண்டும். சொப்பனத்தில் கண்ட புத்திரன் முதலியவர்களுடைய சினேகத்தை விழித்துக்கொண்ட பின் எப்படியுடைய சினேகத்தை விழித்துக்கொண்ட பின் எப்படியுடைய விட்டுவிடுகிறானோ அப்படி சாதுக்களுடைய சங்கத்தால்

அஞ்ஞானமாய் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டு களத்திரம் முதலியவைகளில் அபிமானத்தை விட்டுவிட வேண்டும். வித்துவானாக இருப்பவன் தேகத்திலும், வீட்டிலும் எவ்வளவு உபயோகமோ அவ்வளவு வரையில் அபிமானத்தை அடைந்து, வெளியில் ஆசைப்பட்டவன் போல அபிநயஞ் செய்துகொண்டு உண்மையில் ஆசைப்படாமல், ஜனங்கள் நடுவில் தன்னுடைய பௌருஷத்தைக் காண்பிக்கவேண்டும். ஞாதிகள், தாய், தகப்பன்கள், புத்திரர்கள், சகோதரர்கள், மற்றவர்கள் ஆகிய இவர்கள் எதனைச் சொல்லுகிறார்களோ, எதனை விரும்புகிறார்களோ, அதனை ஆக்கிரகமில்லாமல் அனுமோதிக்க வேண்டும். மழை முதலியவையால் விருத்தியான தானியம், சுவர்ணம் முதலிய பூமியிலுண்டானவை, காரணமன்றியில் கிடைத்தவை ஆகிய தெய்வத்தால் கிடைத்த மேற் சொல்லிய பணத்தை உபயோகித்துக் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ஜீவியத்திற்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டுமோ, அதற்குமேல் விரும்பலாகாது; அப்படி விரும்பினால் அவன் திருடன். அவனைச் சித்திக்கவேண்டும். [தெய்வச் செயலாகப் பணம் அதிகமாகக் கிடைத்தாலும் அதில் அதிக அபிமானம் வைக்கக்கூடாது.] மேலும், மிருகம், ஒட்டகம், கழுதை, பூனை, எலி, சர்ப்பம், தேனீ ஆகிய இவைகளைத் தன்னிப்போலவும் புத்திரனைப்போலவும் பார்க்கவேண்டும். அவைகளுக்கும் அவர்களுக்கும் பேதமேது? கிருகஸ்தனாயிருப்பவனும் தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகளை அடைவதற்கு அதிகமாக முயல் வேண்டாம். தெய்வச் செயலாகக் கிடைத்ததை, தேசகாலத்திற்குத் தக்கபடியனுபவிக்கவேண்டும். உலகத்தில் 'ஸ்திரீ' எனக்கே சிசுருஷை செய்யக்கூடியவள்' என்ற ஆக்கிரகம் மனிதர்களுக்கு இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட களத்திரத்தை நாய், பதிதர்கள், அம்பட்டன் முதலிய அந்தாவசாயிகள் ஆகிய எல்லா அநிதிகளுக்கும் சிசு

ஞாைஷ செய்யும்படி செய்யவேண்டும். பின்னும் எந்த ஸ்திரீ விஷயத்தில் தன்னுடைய பிராணனையும் விடுகிறாே, எவளுக்காகத் தகப்பன், ஆசாரியன் அகிய இவர்களைக்கூடக் கொல்லுகிறாே, அவளிடத்தில் ஆசை வைக்கக்கூடாது. அவளால் ஜயிக்கப்படாதவன் ஈசுவரனேயாம். இந்தச் சரீரமானது முடிவில் புழுவாக வாவது, அமேத்தியமாகவாவது, சாம்பலாகவாவது ஆகிறது. ஆனதால் அந்தச் சரீரத்தைப் போஷிப்பதற்காகக் களத்திரத்தினிடம் ஆசை வைக்கலாகாது. ஆகாயத்தையும் மறைக்கக்கூடியது ஆத்மா. இதற்கும் சரீரத்திற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது? பஞ்சமகாயக்ருங்களை அனுஷ்டித்து, பாக்கியான அன்னத்தால் தன் சரீரத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். பாக்கியான சொத்தில் 'தன்னுடையது' என்ற அபிமானம் வைக்கக்கூடாது. இப்படி இருப்பவன் மகான்களுடைய கதியை அடைவான். மேலும் தேவயக்கும், ரிஷியக்கும், மனுஷ்யயக்கும், பூதயக்கும், பித்ருயக்கும் இவைகளை அனுஷ்டிப்பதால் அந்தர்யாமியாகிய பகவானை ஒவ்வொரு நாளும் தனியே பூஜிக்கவேண்டும். தனக்கு யாகத்தை அனுஷ்டிக்கத்தக்க பணம், வயது முதலியவைகளிருக்குமானால் சர்வேசுவரனை அக்னிஹோத்திரத்தால் பூஜிக்கலாம். அதற்காகப் பிறரை நிர்ப்பந்திக்கலாகாது. பிராம்மணர்களுக்கு அன்னங்கொடுத்துப் பூஜிப்பதால் பகவான் சந்தோஷப்படுவதுபோல் யாகத்தை அனுஷ்டித்துக் கொடுக்கப்படும் ஹவிஸினால் சந்தோஷப்படுகிறதில்லை. ஆனதால் பிராம்மணர்கள், தேவர்கள், மனிதர்கள் முதலியவர்களுக்கு இஷ்டமானதைக் கொடுத்துத் தக்கபடி பூஜிப்பதால் அந்தர்யாமியாகிய பகவானைப் பூஜிப்பதாக ஆகிறது. பின்னும் பிதா, மாதா, அவர்களுடைய பந்துக்கள் ஆகிய இவர்களை உத்தேசித்து மகா

ளய சிராத்தத்தைப் பாத்ரபத மாதத்தில் (புரட்டாசி) தன் சக்திக்குத் தக்கபடி செய்யவேண்டும். இரண்டு அயனங்கள் (ஆடிமாதப் பிறப்பு, தைமாதப் பிறப்பு) விஷுவம் (சித்திரை, ஐப்பசி இவைகளின் பிறப்பு), வியதிபாதம், சந்திர கிரகணம், சூரிய கிரகணம், துவாதசி, சிரவணம், அட்சயதிருதியை, கார்த்திகை மாத சுக்லபட்ச நவமிதிதி, மார்கழி முதலிய நான்கு மாதத்திய கிருஷ்ண பட்சத்திய அஷ்டமி திதிகள், ஹேமந்த ருது, சிசிர ருது, மாசி மாதத்திய சுக்லபட்ச ஸப்தமி, மக நட்சத்திரமும் பெளரணமியும் சேர்ந்த தினம், அந்தந்த மாதத்திய நட்சத்திரங்கள் ராகையுடனாவது, அனுமதியுடனாவது சேரும் தினம், அநுஷம், சிரவணம், உத்திரம், உத்திராடம், உத்திரட்டாதி ஆகிய நட்சத்திரங் கூடிய துவாதசி தினம், உத்திரம், உத்திராடம், உத்திரட்டாதி இந்த நட்சத்திரங்கள் கூடிய ஏகாதசி தினம், ஜன்ம் நட்சத்திரங் கூடிய தினம், சிரவணங்கூடிய தினம் ஆகிய இந்தக் காலங்களில் சிராத்தஞ்செய்து பிதிருக்களைத் திருப்திசெய்துவைக்க வேண்டும். மேற்சொல்லிய காலங்கள் மனிதனுக்குக் கேடமத்தை விருத்திசெய்யக்கூடிய காலங்கள். ஆனதால் அந்தக் காலங்களில் பின்சொல்லப்படும் ஸ்நானம் முதலிய கேடம சாதனமாகிய தர்மங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டும். அப்படி அநுஷ்டித்தால் ஆயுள் பயனுள்ளதாகும். மேற்சொல்லிய புண்ணிய காலங்களில் ஸ்நானம், ஐபம், ஹேராமம், தவம், தேவர்களையும் பிராம்மணர்களுக்கும் பூஜிப்பது, பிதிருக்களையும், தேவர்களையும், மனிதர்களையும், பூதங்களையும் உத்தேசித்துக் கொடுத்த தானம் ஆகிய இவைகள் குறைவற்ற பலனைக் கொடுக்கின்றன. மேலும், களத்திரத்திற்குச் செய்யும் பும்ஸவனம் முதலிய காலம், புத்திரனுக்குச் செய்யும் ஜாதகர்ம காலம், தான் யாகதீட்சை செய்துகொள்ளும் காலம், இறந்தவர்களுக்கு

உத்தரக்கிரியை செய்யும் காலம், சிராத்த தினம் ஆகிய காலங்களில் மேற்சொல்லிய ஸ்நானம், ஜபம் முதலியவைகள் அநுஷ்டித்தால் விசேஷ பலன் கிடைக்கும். (கேம சாதனமான காலங்கள் சொல்லப்பட்டன.)

28—34. தர்மம் முதலிய சிரேயசைக் கொடுக்கும் தேசங்களைச் சொல்லுகிறேன். நல்ல பாத்திரம் எவ்விடத்தில் கிடைக்கிறதோ அதுவே புண்ணியஸ்தலம். மேலும் சரங்கள், அசரங்களடங்கிய பகவானுடைய பிம்பம் எவ்விடத்திலிருக்கிறதோ, எவ்விடத்தில் தவம், வித்தை, தயை ஆகிய இவைகளுள்ள பிராம்மணர்கள் வசிக்கிறார்களோ, எந்த ஸ்தலத்தில் பகவானுடைய பூசை நடக்கிறதோ, அந்த ஸ்தலம் கேமத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. எந்த ஸ்தலத்தில் கங்கை முதலிய மகா நதிகள் இருப்பதாகவும், எவ்விடத்தில் புஷ்கரம் முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்க ளிருக்கின்றனவென்றும், எந்த கேஷத்திரங்களில் பெரியோர்கள் வசிப்பதாகவும் புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அவைகள் மேலானவைகள். மேலும், குருகேஷத்திரம், கயாகுரனுடைய தலை விழுந்த இடம், பிரயாகம் (கங்கையும் யமுனையும் சேருகிற தலம்), புலகாசிரமம் (சாலக்கிராம கேஷத்திரம்), நைமிசாரணியம், பால்குளம் (கையிலிருக்கும் பல்குள நதி), ஸ்ரீராமசேது, பிரபாசம், குசஸ்தலி (துவாரகை), காசி, மதுபுரி, பம்பை, பிந்துசரஸ், பதரிகாசிரமம், அலகநந்தையின் கரை, சிதை இராமன் இவர்கள் வசித்த சித்திரகூடம் முதலியவை, சகல குல பர்வதங்கள், மகேந்திரம், மலயம் முதலிய மலைகள், பகவானுடைய பிரதிபிம்பமுள்ள மற்ற ஸ்தலங்கள் ஆகிய இவைகள் புண்ணிய ஸ்தலங்கள். கேமத்தை விரும்பிய புருஷன் மேற்சொல்லிய புண்ணிய ஸ்தலங்களைச் சேவிக்கவேண்டும். அந்த ஸ்தலங்களில் செய்யப்படும் புண்ணியம் ஆயிர மடங்கு பலனைக் கொடுக்க

கிறது. (புண்யஸ்தலங்கள் காட்டப்பட்டன; இனி பாத் திரம் குறிப்பிடப்படுகிறது.)

சராசரங்களடங்கிய உலகமானது ஸ்ரீமந் நாராயண சுருபமாக இருப்பதால் அந்தப் பகவானே ஸத்பாத் திரம் என்று வித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள். (பகவானைப் பூஜித்தால் எல்லாரையும் பூஜித்ததாகும்.) ஓ மகாராஜ! தேவர்களும், பெரியோர்களான மகரிஷிகளும், சனகாதி களும் இருக்க ஸ்ரீ பகவானுக்கே ராஜகுய யாகத்தில் அக்ரபூஜை செய்திரல்லவா? சகல் ஜீவராசிகள் அடங்கிய அண்டகோசமாகிய பெரியதான மரத்திற்கு ஸ்ரீ பகவான் மூலமாக இருக்கிறார். வேரில் ஜலம் கொட்டினால் அதன் கிளைகளுக்குப் புஷ்டி ஏற்படுவதுபோல மூலமாகிய பக வானைப் பூஜித்தால் மற்ற எல்லாரையும் பூஜித்ததாகிறது. தேவ சரீரம், மகரிஷி சரீரம், பசுக்கள் முதலிய சரீரம், மனித சரீரம் ஆகிய புரங்கள் இந்தப் பகவானால் சிருஷ டிக்கப்பட்டன. அவைகளில் ஜீவசூருபியாக வசிப்பதால் பகவானுக்குப் புருஷன் என்று பெயர். மேலும், அந்தப் பகவான் மேற் சொல்லிய சரீ ர ங் க ளி ல் தம்முடைய ஞானம் முதலிய சக்திகளைச் சிலவிடங்களில் குறை வாகவும், சிலவிடங்களில் அதிகமாகவும் வெளிப்படுத் திக்கொண்டிருக்கிறார். அதனால் மகாபுருஷனே பாத் திரம். எவர்களிடத்தில் ஞான சக்தி குறைவாகக் காணப்படுகிறதோ, அவர்கள் அதம பாத் திரம். ஓ மகாராஜ! மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் பிறரை நிந் திக்கும் சுபாவமுள்ளவர்களாக இருப்பதைக் கண்டு வித்வான்கள் திரேதா முதலிய யுகங்களில் பகவா னுடைய பிரதிமையைப் பூஜிக்கவேண்டுமென்ற விதியை ஏற்படுத்தினார்கள். பின்பு சிலர் சிரத்தையுடன் அந்தப் பிரதிமையில் பகவானைப் பாவித்துப் பூஜிக்கிறார்கள். ஆனாலும் பகவத் சுருபிகளான புருஷர்களிடத்தில்

துவேஷ புத்தியுடன் பிரதிமைகளைப் பூஜிப்பது பயனைக் கொடுக்கிறதில்லை. ஓ ராஜசிசேஷ்ட! பிராம்மணன் தவம், வித்தை கிடைத்ததால் சந்தோஷப்படுகிறது ஆகிய இவைகளுள்ளவனாக இருப்பதாலும், ஸ்ரீ பகவானுடைய சரீரமாகிய வேதத்தைத் தரிப்பதாலும், எல்லாப் புருஷர்களிலும் உத்தம பாத்நிரமாகிருன். ஓ மகாராஜ! தம்முடைய பாதத்தில் ஒட்டிய தூளியால் மூவுலகத்தையும் பரிசுத்தப்படுத்தும் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுக்கும் பிராமணர்கள் தெய்வமாகிறார்கள். மற்றவர்களுக்குத் தெய்வமென்பதில் என்ன சந்தேகம்?" என்றார்.

நோட்டு

பஞ்ச மகர யக்கும்—தேவ யக்கும், பூத யக்கும், மிதிர யக்கும், மனித யக்கும், ரிஷி யக்கும். ஹேமந்த ருது—மார்கழி, கை இந்த மாதங்கள். சிகிர ருது—மாசி, பங்குனி மாதங்கள். அந்தந்த மாதத்திய—சைத்ரம், வைசாகம் என்ற வியவகாரத்திற்குக் காரணமான சித்திரை, விசாகம், கேட்டை, பூராடம், சிரவணம் முதலிய நட்சத்திரங்கள். ராக—பூர்ண சந்திரனுள்ள பூர்ணிமா திதி. அநுமதி—கலை குறைந்த சந்திரனுள்ளது.

அத்தியாயம் 15

மோட்ச தர்மங்களுடைய சுருக்கம்

“ஓ மகாராஜ! சில பிராம்மணர்கள் கர்மங்களையே அனுஷ்டிப்பவர்கள்; சிலர் தவத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள்; சிலர் வேதாத்யயனத்தையே செய்பவர்கள்; மற்றுஞ் சிலர் பிரவசனத்தையே செய்பவர்கள் (பிறருக்குச் சொல்வது); இன்னுஞ் சிலர் ஞான நிஷ்டையுள்ளவர்கள்; பின்னுஞ் சிலர் யோகநிஷ்டையுள்ளவர்கள். தேவதையை யுத்தேசித்தும், பிதிருக்களை யுத்தேசித்துஞ் செய்யும் கர்மங்களில் ஞானநிஷ்டையுள்ள பிராம்மணனை

உபயோகிக்கவேண்டும். அதனால் அளவற்ற பலன் கிடைக்கும். அப்படிப்பட்ட பிராமணன் கிடைக்காத காலத்தில் மற்றவர்களைத் தக்கபடி உபயோகிக்கலாம். விச்வேதேவ ஸ்தானத்திலும், பிதிரு ஸ்தானத்திலும் இரண்டு பிராம்மணர்களாயாவது, ஒவ்வொரு பிராம்மணையாவது நிமந்திரித்துப் பேராசனஞ் செயவிக்க வேண்டும். மிகவும் பணமுள்ளவனாலும், மேற்சொல்லிய படி சிரத்தத்தில் பிராம்மணனை நிமந்திரிக்கவேண்டுமேயல்லால் விஸ்தாரஞ்செய்யக்கூடாது. பந்துக்களை யுத்தேசித்து விஸ்தாரமாக நடத்தினால் தேசம், காலம், உசிதமான சிரத்தை, திரவியம், பாத்திரம், பூஜைக்கு வேண்டிய சாமக்ரி ஆகிய இவைகள் நன்றாகச் சேருகிறதில்லை. மேற்சொல்லிய புண்ய ஸ்தலங்களில், புண்ய காலத்தில் சிரத்தத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமானால் காட்டிலுண்டான நீவாரம் முதலிய அன்னமானாலும் உபயோகிக்கலாம். விஷ்ணுவை உத்தேசித்து நல்ல பாத்திரத்தில் கொடுக்கப்படும் அன்னமானது இஷ்டமான பலனைக் கொடுக்கும். அது அட்சயமாகும். மேலும், அன்னத்தைத் தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், பூதங்களுக்கும், பிதிருக்களுக்கும், தனக்கும், பந்துக்களுக்கும் பிரித்துக்கொடுக்கவேண்டும். மேற்சொல்லியவர்களை முநீமகாவிஷ்ணுவாகப் பாவிக்கவேண்டும். சிரத்தத்தில் மாமிசத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது; தானும் மாமிசத்தைப் புசிக்கலாகாது. நீவாரம் முதலிய அன்னமானாலும் உபயோகிக்கலாம். அதனால் பிதிருக்கள் திருப்தி அடைவதுபோலப் பசு, இம்சை செய்து மாமிசத்தை உபயோகிப்பதால் திருப்தியடைகிறதில்லை. மனத்தாலும், வாக்கினாலும், சரீரத்தாலும் பிராணிகளுக்குத் துரோகம் செய்யாமலிருப்பதே மேலான தர்மம். நல்ல தர்மத்தைச் செய்ய விரும்பியவர்களுக்கு இதைவிட

மேலானது ஒன்றுமில்லை. யக்ஞத்தின் உண்மையை அறிந்த ஞானிகளான சிலர் கர்ம யக்ஞங்களை அனுஷ்டியாமல் ஞானத்தால் பிரகாசிக்கும் மனத்தை அடக்குவதாகிய அக்கினியில் ஹோமம் செய்கிறார்கள். (புருஷ வித்தையில் சொல்லியபடி ஞான யக்ஞத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்.) ஆத்ம தத்துவத்தை அறியாதவர்களும், தன் பிராணனைத் திருப்தி செய்பவர்களும், தயவில்லாதவர்களுமான புருஷர்கள் திரவிய யக்ஞத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களைப் பார்த்துப் பிராணிகளைப் போலப் பயப்படுகிறார்கள். ஆனதால் தர்மத்தை அறிந்தவன் தெய்வச் செயலாகக் கிடைத்த லீவாரம் முதலிய அன்னத்தாலாவது நித்தியம் சந்தோஷமடைந்து, நித்திய நைமித்திக கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். மேலும், விதர்மம், ஆபாஸ தர்மம், உப தர்மம், சல தர்மம் என்று அதர்ம சாகைகள் ஐந்து இருக்கின்றன. அவைகளைத் தர்மத்தை அறிந்தவன் அதர்மத்தைப்போல விட்டுவிடவேண்டும். தர்மமென்று செய்யப்பட்டாலும், அதனால் சுதர்மத்திற்குக் கெடுதி நேரிடுமானால் அது அதர்மமேயாம். அதனையே விதர்மமென்று சொல்லுகிறார்கள். பிறருக்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பது பரதர்மம். வேத விரோதமான பாஷண்ட தர்மமும், ஐனங்களை வஞ்சித்துப் பணத்தை அபகரிப்பதற்காகச் செய்யப்படும் காரியமும் உபதர்மம் எனப்படுகிறது. சல தர்மமென்பது அர்த்தச்சலம், சப்தச் சலமென்று இருவகையானது. பசுவைத் தாவிஞ்செய்ய வேண்டுமென்ற விதி வாக்கியத்திலிருக்கும் பசுவென்ற சப்தத்திற்குக் கிழப்பசு என்று அர்த்தங்கொள்வது அர்த்தச்சலம். சப்தத்தைப் பேதித்து அர்த்தங்கொள்வது சப்தச்சலம். ஸ்மிருதிகளில் சொல்லிய ஆசிரமங்களை விட்டுத் தன்னுடைய இஷ்டப்படி ஆசிரமத்தைக் கற்பித்துக்கொள்வது ஆபாஸ தர்மம். தன்னுடைய

வார்க்கிரமத்திற்குரிய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதே மனத்தைச் சுத்தப்படுத்தும். தரித்திரன் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காகவும் பணத்தை விரும்பக்கூடாது. தேசபோஷணைக்காகவும் தனத்தைச் சம்பாதிக்க முயற்சிக்க வேண்டாம். மலைப் பாம்புபோல ஆசையில்லாமல் முயற்சி அற்றவனாக இருப்பவனுக்கு அந்த வைராக்கியமே சுகத்தைக் கொடுக்கின்றது. அதிக ஆசையில்லாமல், கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷத்தை அடைந்து, ஆத்மா ராமனாக இருப்பவனுக்கு எவ்வளவு சுகங் கிடைக்கிறதோ அவ்வளவு சுகம் அதிக ஆசையால் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டி ஒவ்வொரு திக்குகளிலும் ஓடுகிற புருஷனுக்குக் கிடைக்கிறதில்லை. காலில் பாதரசை தரித்தவன் கற்கள் முட்களுள்ள தலத்தில் சுகமாக நடப்பதுபோல் தெய்வச்செயலாகக் கிடைத்ததைக்கொண்டு எப்பொழுதும் சந்தோஷப்படும் புருஷன் எவ்விடஞ் சென்றாலும் சுகத்தை அடைவான். ஓ மகாராஜ ! கிடைத்ததால் சந்தோஷப்படும் புருஷன் ஜலத்தைப் புசித்தும் சுகத்தை அடைவான். நாக்கு முதலிய இந்திரியங்களைத் திருப்தி செய்ய விரும்பி, அதனால் தினனாகிய புருஷன் நாய்போல அலைகிறான். கிடைத்ததில் சந்தோஷத்தை அடையாமல் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டு அலைகிற பிராம்மணனுக்குப் பிரம்மதேஜஸ், சாஸ்திரம் படித்தலாலுண்டாகிய ஞானம், அனாசனம் முதலிய தவம், விவேகம் ஆகிய இவைகள் கெட்டுப்போகின்றன. பசி, தாகத்தால் அன்னத்தைப் புசிக்கவேண்டும்; தீர்த்தத்தைப் பானஞ் செய்யவேண்டும் என்ற விருப்பமுள்ளவனுக்கு அன்னம், தீர்த்தம் இவைகளைப் புசிப்பதால் அந்த ஆசை நிவர்த்தியாகிறது. கோபத்தை அடைந்தவனுக்கு அதன் பயன் கிடைத்தால் கோபம் தணிந்துவிடுகிறது. பேராசை கொண்டவனுக்குச் சுகல திக்குகளை ஐயித்துப் பூமியை

அடைந்தாலும் அந்த ஆசை சாந்தமாகிறதில்லை. சாஸ் திரங்களைப் படித்தவர்களும், அநேக லௌகிக வைதிக நியாயங்களை அறிந்தவர்களும், சம்சயத்தை நிவர்த்திசெய்யக்கூடியவர்களும் சபைக்கு அதிகபதிகளுமாகிய வெகு ஜனங்கள் அதிக ஆசையால் நமகத்தை அடைந்தார்கள். சங்கற்பமற்றவனாக இருப்பதால் காமத்தையும், காமத்தை விடுவதனால் கோபத்தையும், பணம் அனர்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதென்று தெரிந்துகொள்வதால் லோபத்தையும் (எவ்வளவு கிடைத்தாலும் சந்தோஷப்படாமலிருப்பது) ஆத்ம தத்துவத்தை விசாரிப்பதால் பயத்தையும் ஜயிக்கவேண்டும். பிறந்தவனுக்கு மரணம் நிச்சயமாய்நென்று தெரிந்து கொள்வதால் சோகமோகங்களை விலக்கவேண்டும். சாதுக்களுடைய சங்கத்தால் டம்பத்தை ஒழிக்கவேண்டும். மௌனவிரதத்தால் யோகத்திற்கு இடையூறுகளான வீணை வார்த்தைகளை விலக்கவேண்டும். தேகம் முதலியவைகளில் ஆசையை யொழிப்பதால் பிராணி இம்சை நீங்கும். பிராணிகளிடத்தில் கிருபையுள்ளவனாக இருந்தால் அவைகளால் நேரிடும் துக்கம் விலகும். நம்மால் அடையக்கூடியது, அடையப்பட்டது, இதற்காக நம்மால் செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லை யென்று மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டால் ஆதி தெய்விகமான துக்கம் நிவர்த்தியாகிறது. பிராணாயாமம் முதலிய யோகத்தால் சரீரதுக்கம் நசிக்கிறது. சாத்விகமான ஆகாரத்தைப் புசித்தால் தூக்கத்தை ஜயிக்கலாம். ஸத்வ குணத்தையிருத்திசெய்தால் ரஜோ குணத்தையும், தமோ குணத்தையும் ஜயிக்கலாம். சாந்தியால் அந்தக்கரணத்தையஜயிக்கவேண்டும். மேற் சொல்லிய காமம் முதலிய எல்லாவற்றையும் குரு பக்தியைக்கொண்டு சுகமாக ஜயிக்கலாம். ஞானதிபத்தைக் கொடுப்பவரும், பகவத்

சூரபியுமாகிய ஆசாரியனை எவன் மனிதனென்று நினைக்கிறானோ அவனால் செய்யப்படும் சகல கர்மங்களும், காமம் முதலியவைகளை ஜயிப்பதும் யானை ஸ்நானஞ் செய்வது போல் வியர்த்தமானதேயாம். சிறந்த யோகிகளால் தேடக்கூடிய பாதாரவிந்தமுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை ஜனங்கள் மனிதன் என்று நினைத்தாலும், உண்மையில் அவர் பகவான்ல்லவா? அதுபோல ஆசாரியனை அவருடைய புத்திரன் முதலியவர்கள் மனிதனாக நினைத்திருந்தாலும் நாம் ஈசுவரனாகவே பாவிக்கவேண்டும். இந்திரியங்களை அடக்கிக் காமம் முதலியவைகளை ஜயித்து, ஆத்மத்தியானஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிடில் அவன் படித்த சகல சாஸ்திரங்களும் அவனுக்கு உபயோகப்படுகிறதில்லை; கிருஷ்ண முதலியவைகளை அனுஷ்டித்தால் அதன் பயன் கிடைக்கிறதே யொழிய அவை மோட்சத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை; சம்சாரத்தையே கொடுக்கின்றன. அதுபோல, பகிர்முகனாக இருப்பவன் செய்யும் யாகம் முதலிய தர்மங்கள் மோட்சத்திற்குச் சாதகமாகிறதில்லை. எவன் மனத்தை அடக்க விரும்புகிறானோ, அவன் ஆசைகளை ஒழித்து சன்னியாசஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், அவன் பிறருடைய சேர்க்கையின்றி எகாந்தத்தில் வாசஞ் செய்யவேண்டும். பிக்ஷான்னத்தை மிதமாகப் புசிக்கவேண்டும். மேடுபள்ளமில்லாமல் சமமாக இருக்கும் சுத்தமான ஸ்தலத்தில் அசைவற்றதும், சுககரமுமான ஆசனத்தைப் போட்டு, அகிலுட்கார்ந்து ரிஜுவான சரீரமுள்ளவனாகப் பிரணவத்தை உச்சரிக்கவேண்டும். பின்னும், மனது ஆசைகளை விடுகிறவரையில் பிரணனையும், அபானனையும், பூரகம், கும்பகம், ரேசகம் ஆகிய இவைகளால் சரீரத்தில் அடக்கி, முக்கின் நுனியைப் பார்த்திருக்கவேண்டும். காமமுள்ள மன

மான் து எதன் வழியாக வெளியில் வந்து அலைகிறதோ, அதிலிருந்து அதனை இருதயத்தில் நிலைநிறுத்தவேண்டும். இப்படி பிராணயாமத்தைச் செய்துவரும் யத்யின் சித்தமானது சொற்ப காலத்தில் சாந்தியை அடையும். எரிப்பதற்குக் கட்டையில்லாவிடில் அக்கிரி அணைகிற தில்லையா? காமம் முதலியவைகளுடைய சம்பந்தமற்று, விருத்திகளற்று பிரம்ம சுகத்தை அடைந்ததான சித்தமானது திரும்பவும் விட்டேபத்தை அடைகிறதில்லை. அவன் சன்னியாசஞ் செய்துகொண்டு தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளுக்காகக் கிருஹஸ்தாசிரமத்தை அடைகிறானே, அவன் வார்த்தியெய்ததைப் புசிப்பவனுக்குச் சமானன்; வெட்கமில்லாதவன். [கிருஹஸ்த தர்மத்தை விட்டவன் திரும்பவும் அதனை விரும்புவானு என்றால் திருஷ்டாந்தம் காட்டப்படுகிறது.] எவர்கள் தங்கள் தேகத்தை அனாத்மாவென்றும், அநித்தியமென்றும் புழுவாகவும், சாம்பலாகவும், அமேத்யமாகவும் ஆகப்போகிற தென்றும் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டார்களோ அவர்களே திரும்பவும் அந்தச் சரீரத்தைத் தங்களுடைய தென்று சிலாகிக்கிறார்கள். கிருஹஸ்தன் கர்மங்களை விட்டுவிடுவது, பிரமமசாரி அவன் விரதத்தை அநுஷ்டியாமலிருப்பது, வானப்ரஸ்தன் கிராமத்தில் வசிப்பது, சன்னியாசி இந்திரியங்களுக்கு வசப்படுவது ஆகிய இவைகள் ஆசிரமத்தைக் கெடுக்கக்கூடியவைகள். 3, தனால் ஆசிரமம் சித்திக்கிறதில்லை. தேவனுடைய மாயையால் மூடர்களான அவர்களிடத்தில் கிருபை வைத்து(மேலான கதியை அடையக்கூடியவர்கள் தாழ்ந்த கதியை அடைகிறார்களே என்று கருத்து) உதாசினனாக இருக்கவேண்டும. தன்னைப் பிரம்மமென்று தெரிந்துகொண்டால் சகல வாசனைகளும் நசிக்கின்றன. அப்பொழுது எதனை விரும்புவான்? எதற்காகச் சரீரத்தைப் போஷிப்பான்? (ஆத்ம

க்து னுக்கு இந்திரிய. சாபல்யம் உண்டாகிறதில்லை என்று தாற்பரியம்.) மேலும், சரீரத்தை ரதமாகவும், இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகவும், இந்திரியங்களுக்கு அபிபதியான மனதைக் கடிவாளமாகவும், சப்தய முதலிய விஷயங்களைப் போகவேண்டிய ஸ்தலங்களாகவும், புத்தியைச் சாரதியாகவும் சித்தத்தைப் பந்துரமாகவும் ஈசுவரன் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். மேலும், அந்த ரதத்திற்குப் பத்துப் பிராணன்களே அச்சாக இருக்கின்றன. தர்மமும், அதர்மமும் சக்கரங்கள். ஜீவனே அந்த ரதத்திலிருக்கும் சாரதி. பிரணவமே வில். சத்த ஜீவனே பாணம். பரப்பிம்மமே லட்சியம். (வில்லில் பாணத்தைப் பூட்டி அதனைக் குறியில் தள்ளுவதுபோலப் பிரணவத்தைக் கொண்டு ஜீவனைப் பிரம்மத்தினிடத்தில் தள்ளவேண்டும் என்று கருத்து.) ராகம், (ஆசை) துவேஷம், லோபம் (பேராசை), சோகம், மோகம், பயம், மதம், மானம், அவமானம், அகுயை, மாயை, இம்சை, மாதஸரியம், ரஜஸ், பிரமாதம், நித்திரை, பரி முதலியவை சத்துருக்கள். இவைகளை ஜயிக்கவேண்டும். சிலர் ரஜோ குணம், தமோ குணம் ஆகிய இவைகளைச் சுபாவமாகக் கொண்டவர்கள். சிலர் சத்வ குணப் பிரகிருதிகள். (சத்வ குணத்தால் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்ற பிரவிருத்தி உண்டாவதால் அதனையும் ஜயிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.) இந்த மனித சரீரத்தை எப்பொழுது தன் வசப்படுத்திக்கொள்வானோ, அப்பொழுது மகான்களுடைய பாதத்தைச் சேவித்ததால் கூர்மையான ஞானமாகிய கத்தியை அடைந்து, பகவானுடைய சகாயத்தால் சத்துருக்களை நாசஞ்செய்து, சாந்தனாகி, தன்னுடைய ஆனந்தத்தால் சந்தோஷப்பட்டு, தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானத்தை விட்டுவிவான். அப்படி இல்லாவிடில் அசத்துக்களான இந்திரியங்கள் முதலியவைகள் பிரமத்தனாகிய ஆத்மாவைக் கெட்ட மார்க்கத்தில் கொண்டு

போய் விஷயங்களாகிய திருடர்களிடத்தில் ஸ்ப்புவிக்கின்றன. அந்தத்திருடர்கள் இந்த ஆத்மாவைக் குதிரைகளுடனும், சாரதியுடனும் மிருத்யு பயமுள்ள ஸம்ஸாரமாகிய பாழங் கிணற்றில் தள்ளுகிறார்கள்.

47—49. வைதிகமான கர்மமானது பிரவிருத்தம், நிவிருத்தமென்று இருவகையுள்ளது. பிரவிருத்த தர்மத்தால் சம்சாரத்தை அடைகிறான்; நிவிருத்த தர்மத்தை அனுஷ்டித்தால் மோட்சத்தை அடைகிறான். சியேன யாகம் முதலியவைகளும், காம்ப்யமான் அக்னிகேஹாத்ரம், தர்சம், பூர்ணமாசம், சாதூர்மாஸ்யம், பசு யாகம், சோம யாகம் ஆகிய இவைகள் சாந்தியைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளல்ல. பின்னும் ஹுதம் (வைச்வதேவம்), பிரஹுதம் (பலிகரணம்) முதலிய இஷ்ட தர்மங்களும், தேவாலயங்கட்டுவது, கிணறு வெட்டுவது, தோட்டம் பேடுவது முதலிய பூர்த்த தர்மங்களும் பிரவிருத்தங்களாகும். அவை பஸ்னை யுத்தே த சி த்து ச் செய்யப்படுமானால் சம்சாரத்தைக் கொடுக்கின்றன.

50—52. நிஷேகம் முதல் மசானம் வரையிலுள்ள சம்ஸ்காரங்களால் சம்ஸ்கிருதனும், இஷ்டாபூர்த்தம் முதலிய தர்மங்களை அனுஷ்டித்தவனுமாகிய பிராம்மணன் மரித்த பிறகு பூத குட்சுமங்களுடன் புகைக்கு அபிமானியாகிய தேவதையை அடைந்து, அதன் பிறகு கிருஷ்ண பட்சத்திற்கு அபிமானியான தேவதையை அடைந்து, அதன்பின் அமிருத மயனை சந்திரனை அடைகிறான். அவ்விடத்தில் புண்ணிய பலனை யனுபவித்துப் புண்யம் குறைந்தவுடன், தர்சத்திற்கு அபிமானியான தேவதையை அடைந்து, ஓஷதி, கொடிகள் இவைகளை அடைந்து, அன்னத்தையடைந்து, ரேதஸ்ஸாகித் திரும்பவும் ஜன்னத்தை அடைகிறான். இது பிதிருபானமெனப் படுகிறது (தட்சிண மார்க்கம்).

53-60. நிமிருத்தி தர்மத்தைய நுஷ்டித்து, அர்ச்சி ராதி மார்க்கமாகச் செல்லுகிறவர்கள் ஞானேந்திரியங்களில் கர்மேந்திரிய வியாபாரங்களையும், அந்த ஞானேந்திரியங்களை சுங்கல்பம் முதலியவைகளுள்ள மனத்திலும், வைகாரிகமான மனத்தை வாக்கிலும், வாக்கை அட்சரக்கூட்டத்திலும், அதனை ஓங்காரத்திலும், அதனை நாதத்திலும், அதனை சூத்திரமாவிடத்திலும், அதனைப் பிரம்மத்தினிடத்திலும், லயப்படுத்தவேண்டும். மேலும் அவட்சம், அக்கினி, சூரியன், பகல், பிராஹ்ணம், சுக்ல பட்சம், பூர்ணிமா, உத்தராயணம் ஆகிய இவைகளுக்கு அபிமானிகளான தேவதைகளை அடைந்து, பிரம்மலோகத்தை அடைகிறார்கள். ஸ்தூலத்தை உபாதியாகவுடைய விசுவன் ஸ்தூலத்தைக் குட்சமத்தில் லயப்படுத்தித் தைஜஸ்கிறான். அவனுக்கு குட்சம டேகம் உபாதியாக இருக்கிறது. அவன் தன்னுடைய உபாதியான குட்சமத்தைக் காரணத்தில் லயப்படுத்திப்பிராக்குகிறான். அவனுக்குக் காரண சரீரம் உபாதியாக இருக்கிறது. அவன் தன்னுடைய உபாதியான காரணம் சாட்சியாக எங்குமிருப்பதால் சுருபத்தில் லயப்படுத்தி, சூரியனாகிறான். இப்படி ஆத்மா சுத்தனாகிறான். மேற்சொல்லிய கிரமமாக ஒவ்வொன்றை அடைந்து, செல்லும் மார்க்கத்தைத் தேவயானம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆத்ம யாகஞ் செய்த சாந்தனாக இருப்பவன் ஆத்ம சுருபத்தை அடைந்து திரும்புகிறதில்லை. இப்படி பிதிருயானம், தேவயானம் என்று இரண்டு மார்க்கங்கள் வேதத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஞானியானவன் சரீரமுள்ளவனுலும் இவ்விஷயத்தில் மோகிக்கமாட்டான். ஏனென்றால், சரீரத்திற்கு முந்தியும், சரீரம் போன பிறகும் எவர் சுத்தியமாக இருக்கிறாரோ, எவர் உள்ளிலும் வெளியிலுமிருக்கிறாரோ, எவர் மேலானதும், தாழ்ந்ததும், ஞானமாகவும், அறிவக்

கூடியதாகவும் சப்தமாகவும், அதன் அர்த்தமாகவும், தமஸாகவும், ஜோதியாகவும் இருக்கிறாரோ, அந்தப் பகவான் தானே யென்று ஞானியானவன் பார்ப்பதால் அவனுக்கு மோகமேது? அப்படியானால் தன்னைவிட வேறு கஜகத் அவனுக்கு ஏன் தோன்றுகிறதென்றால் யுக்தி முதலியவைகளால் பிரதிபிம்பம் பிம்பத்தைக் காட்டிலும் வேறல்லவென்று ஏற்பட்டாலும் வேறுகத் தோற்றுவது போல இந்திரிய விஷயங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆனாலும் சத்தியங்களல்ல. மேலும், பிருதிவி முதலிய ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையால் சரீரம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அந்தச் சரீரம் இன்ன பூதத்தின் விகாரமென்றாவது, அவைகளுடைய கூட்டமென்றாவது சொல்ல முடியவில்லை. ஆனதால் சத்தியமல்ல. பின்னும், மகர் பூதங்கள் அதன் அவயவங்களால் உண்டானவைகள் என்று சொல்ல வேண்டும். அவயவமுள்ளதான மகர் பூதமே சத்தியமல்லவென்றால் அதன் அவயவங்கள் எப்படி சத்தியங்களாகும்? அவித்தையின் விகற்பத்தால் அவன் தான் இவன் என்ற பிரமம் உண்டாகிறது. அவித்தை உள்ளவரையில் அந்தப் பிரமமிருக்கும். சொப்பனத்தில் ஜாக்ரதவஸ்தையும், சொப்பனமும் காணப்படுவதுபோல விதிபிஷேதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பாவரத்வைதம், கிரியாத்வைதம், திரவ்யாத்வைதம் ஆகிய இவைகளை சுய அனுபவத்தால் ஆலோசித்து, ஞானியானவன் மூன்று சொப்பனங்களையும் நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறான். வஸ்திரம், நூல் இவைகள் எப்படி ஒன்றோ, அப்படி காரியம் காரணம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்று என்று யோசிப்பது பாவரத்வைதம் எனப்படுகிறது. பரமாத்மாவின் கிரியாசக்திகளே கர்மங்களைச் செய்யும்படி தூண்டுகின்றன. ஆனதால் அவைகளைப் பரமாத்மாவிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று மனத்தாலும், வாக்கிலும், சரீரத்

தாலும், கர்மங்களைப் பிரம்மார்ப்பணம் செய்வதே கிரியாத்வைதம் எனப்படுகிறது. தன்னுடைய களத்திரம், புத்திரன் முதலியவர்களுடைய சரீரங்கள் பஞ்ச பூதங்களால் ஏற்பட்டவைகளாகையால் அவைகளை அனுபவிப்பவன் பரமாத்மா ஒருவனாகையால் அவைகளுடைய அர்த்தகாமங்கள் பேதமற்றவைகள் என்று யோசிப்பது திரவியாத்வைதம் என்று சொல்லப்படுகிறது. எவனுக்கு, எந்தத் திரவியம் நிஷித்தமல்லவோ, எதனிடமிருந்து, எதனால் கிடைத்ததோ அதனால் அதற்குத் தக்கபடி கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். ஆபத்துக்காலத்தில் இது விதியல்ல. ஓ மகாராஜ! மேற்சொல்லிய கர்மங்களையும், வேதத்தில் சொல்லிய மற்ற கர்மங்களையும் அனுஷ்டித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணவிடத்தில் பக்திசெய்யும் கிருகஸ்தனும் பகவானை அடைவான். ஓ தர்மபுத்திரே! இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சேவித்ததால் நிவர்த்தித்துக்கொள்ளமுடியாத ஆபத்துக்களை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு, திக் கஜங்களையும் ஐயித்து, ராஜகுயத்தை அநுஷ்டித்தீர். ஆனதால் அந்தப் பகவானிடத்தில் எல்லாரும் பக்தி செய்யவேண்டும்.

70—78. “முன் கல்பத்தில் நான் உப பர்ஹணன் என்ற கந்தர்வனாக இருந்தேன். என்னுடைய ரூபத்தாலும், சௌகுமாரியத்தாலும் நல்வாசனையாலும், பிரியமான பார்வையாலும், ஸ்திரீகள் என்னிடம் பிரியமடைந்திருந்தார்கள். ஆனதால் மிகவும் மதமுள்ளவனாகவும், விஷயத்தில் மிகுந்த ஆசையுள்ளவனாகியும் இருந்தேன். ஒருகால் பிரஜாபதிகள் கந்தர்வர்களையும், அப்ஸரஸ்களையும் அழைத்து, பகவானுடைய கதையைக் கரணம் செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார்கள். அதனை நான் தெரிந்து கொண்டு, ஸ்திரீகளுடன் அவ்விடஞ் சென்று கரணம் செய்தேன். அப்பொழுது பிரஜாபதிகள் தங்களை நான்

அலட்சியஞ் செய்ததாற் கிளைந்து, சூதா ஐன்மத்தை அடையும்படி சபித்தார்கள். அதனால் ஐசுவரியமற்றவனாகி, பிராம்மண கிருகத்தில் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த சூத்திர ஸ்திரீயினிடத்தில் பிறந்தேன். அந்த ஐன்மத்தில் சாதுக்களுக்குச் சிசுருஷை செய்ததாலும், அவர்களுடைய சங்கத்தாலும் பிரம்மீதவருக்குப் புத்திரனாக ஜனித்தேன். பாபத்தைப் போக்கக்கூடிய கிருஹஸ்த தர்மத்தைச் சொன்னேன். கிருஹஸ்தன் அதனையநுஷ்டித்ததால் சன்னியாசிதனாடைய கதியை அடைவான். உம்முடைய கிருஹத்தில் பரப்பிரம்மமானது மநுஷ்ய சரித்துடன் வசிப்பதால் மகரிஷிகள் வருகிறார்கள். ஆனதால் நீ மிகவும் பாக்கியசாலி. பெரியோர்களால் தேடப்பட்டதும், பரமசுக ரூபமுமான அந்தப் பரப்பிரம்மமானது உமக்குப் பிரியனாகவும், ஸுஹிருத்தாகவும், அம்மானசேயாகவும், எவ்வின வேலையைச் செய்கிறதாகவும், குருவாயும் இருக்கிறதல்லவா? இவருடைய சூரபமானது பரமசிவன், பிரம்மதேவர் முதலியவர்களாலும் குறிப்பிடமுடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட இந்தப் பகவான் மௌனத்தாலும் உபசமத்தாலும், பக்தியாலும் பூஜிக்கப்பட்டு என்னிடம் தயை செய்யட்டும் என்று நாரதர் சொன்னார்.

79—81. அதனைக் கேட்ட தாமபுத்திரர், மிகுந்த பிரியத்துடன் நாரதரையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானையும் பூஜித்தார். பின்பு நாரதர் தாமபுத்திரர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை இவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுத் தயது இஷ்டப்படி சென்றார். தாமபுத்திரரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பரமாத்மா என்று நாரத முகமாகத் தெரிந்துகொண்டு, மிகவு! ஆச்சரியத்தை அடைந்தார். "ஓ பரீக்ஷித்து மகாராஜம் தேவர்கள், அசுரர்கள், மலைதர்கள் முதலிய சராசரங்களடங்கிய லோகமானது எதனால் விஸ்தரிக்கப்பட்டதோ அந்தத் தக்ஷகுமாரிகளுடைய வம்சங்களைத் தனியே சொன்னேன்" என்று சுகர் சொன்னார்.

ஏழாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று